

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2008 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະຮຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 333 North Washington, Dallas, TX 75246-1798.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປື້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປື້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY Management Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Charles Wade
Director, Missions, Evangelism, and Ministry Team: Wayne Shuffield
Director, Bible Study/Discipleship Center: Dennis Parrott

Publishing consultant: Ross West, Positive Difference Communications

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 1, 2, 3
Bounhome Phommachanh, Lao-Thai Baptist, San Antonio, Texas
Editor for Lessons 1, 2, 3
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9, 10
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9, 10
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM

Joe Haag, Associate Director, Christian Life Commission, Baptist General Convention of Texas

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas
Nelda P. Williams, Facilitators Coordinator and Manager, Curriculum Development Office

ບົດຮຽນທີ 1

ຄວາມເຊື່ອຂອງດານີເອນແລະເພື່ອນໆ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດານີເອນ ບົດທີ 1

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ດານີເອນ ບົດທີ 1

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດານີເອນແລະເພື່ອນຂອງເພິ່ນຕັ້ງໃຈຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອ ແທນທີ່ຈະຮັບເອົາສິນເຊື່ອຈາກອຳນາດຂອງກຸງບາບີໂລນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະກະທຳຢ່າງໃດ ເພື່ອຈະເຮັດແບບ ບົວບໍ່ໃຫ້ຊ້ານ້ຳບໍ່ໃຫ້ຊຸ່ນ.

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະປັບຕົວເຂົ້າກັບສະພາບຮອບຕົວເຮົາແລະສະແດງວ່າເຮົາມີຫລັກໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າພຽງພໍ.

ຄຳນຳ

ໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ ອາດຈະພົບກັບບັນຫາຫລາຍຢ່າງ, ອີງຕາມສະພາບການ ແລະກໍອາດຈະມີການທົດລອງດ້ວຍ. ບາງເຫດການພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ປັບຕົວເອງໃຫ້ເຂົ້າກັບສະພາບການ ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ສຳເລັດເປົ້າໝາຍ. ບາງຄັ້ງ ພວກເຮົາກໍອາດຈະໄດ້ປະເຊີນກັບບັນຫາຄວາມເຊື່ອ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ພົບກັບຄວາມສົງຄາມ. ຈົ່ງຈຳໄວ້ວ່າ ຖ້າຫາກມີການຂັດແຍ່ງຫລືວ່າບໍ່ລົງລອຍກັນແລ້ວ ສິ່ງນັ້ນອາດຈະແກ້ໄຂເປັນປົງ ຫລືບໍ່ກໍອາດຈະເປັນສິບປີ.....

ໃນທີ່ທຳການອາດຈະມີຫລາຍຮິດຄອງ, ຫລາຍວັທນະທັມ ເຮົາຄວນຮະມັດຮະວັງໃຫ້ຫລາຍໆ ຫລືວ່າງຽບຢູ່ກໍຈະເປັນການດີກວ່າ. ຢູ່ໃນໂບດ, ພວກເຮົາອາດຈະເຫັນຫລາຍຊົນເຜົ່າ ແລະພວກເຮົາອາດຈະເບິ່ງພວກເຂົາເຈົ້າໃນແງ່ລົບສເມີ, ກ່ອນຈະເຮັດຢ່າງນັ້ນພວກເຮົາຕ້ອງແກ້ໄຂແບບດີໆ ຄືແບບບົວບໍ່ໃຫ້ຊ້ານ້ຳບໍ່ໃຫ້ຊຸ່ນ.

ເຮັດຢ່າງໃດ ພວກເຮົາຈະເຮັດຢ່າງນີ້ໄດ້, ພວກເຮົາຈະຍືນຍັດຢູ່ໃນທ່າທີ່ຢ່າງໃດ? ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາຍືນຍັດຢູ່ໄດ້, ຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົານັບຖືຢູ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາເຫັນຄຸນຄ່າ.

ພຣະທັມດານີເອນໄດ້ຊີ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງສິ່ງສຳຄັນບາງຢ່າງ ແລະໄດ້ໝູນໃຈພວກເຮົາຜູ້ທີ່ມີຄວາມ

ເຊື່ອທັງຫລາຍໃຫ້ຕັ້ງພື້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອ. ດານີເອນໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງວ່າ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຢູ່ໃນສະພາບໃດກໍຕາມພຣະເຈົ້າຈະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຜ່ານພື້ນດ້ວຍດີ.

ເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນສັມຍກຸງບາບີໂລນໄດ້ຊັບຊະນະເຢຣູຊາເລັມ ແລະໄດ້ກວາດຕ້ອນຄົນອິສຣາເອນໃນປີກ່ອນຄຣິສຕະສັກຣາດ 597 ຫາ ປີ 539.

1. ຊັບສົມບັດຂອງອິສຣາເອນຖືກກວາດຕ້ອນສູ່ບາບີໂລນ: (ດານີເອນ 1:1-5)

ໃນຂໍ້ 1 ແລະ 2 ກ່າວວ່າ ເນບູກາເນັດຊາເປັນກະສັດຂອງບາບີໂລນໄດ້ຍົກກອງທັບມາລ້ອມກຸງ ເຢຣູຊາເລັມ ແລະເຢໂຮຢາກິມເປັນກະສັດຂອງຢູດາ. ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບເຢໂຮຢາກິມໄວ້ໃນມືຂອງ ເນບູກາເນັດຊາ ພ້ອມທັງເຄື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ທີ່ໃຊ້ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າບາງຢ່າງ, ເພິ່ນໄດ້ກວາດໄປໄວ້ໃນຄັງຂອງເພິ່ນ.

ພຣະທັມດານີເອນໄດ້ກ່າວຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ການເສັຍຊັບຂອງເຢຣູຊາເລັມນີ້ແມ່ນເປັນເພາະນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫດຜົນກໍມີຢູ່ວ່າ: (1) ການເສັຍຊັບນີ້ແມ່ນການລົງໂທດຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຊົນຊາດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຊອບທັມ (2) ພຣະເຈົ້າຊົງມີອຳນາດທີ່ຈະມອບໃຫ້ໃຜກໍໄດ້.

ພຣະທັມທັງໝົດໃນປື້ມດານີເອນນີ້ ຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມກັບຊີວິດຂອງມະນຸດ ແລະຊົງເປັນຜູ້ນຳທຸກຢ່າງ. ການປະກອບສ່ວນນີ້ແມ່ນເພື່ອສຳແດງການຊົງນຳ, ການສຳແດງໃນການແກ້ໄຂຂໍ້ຜິດພາດເພື່ອເຮັດຄວາມເຊື່ອຖືກປະຕິບັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງ. ການກະທຳເຊັ່ນນີ້ບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຮົາເອງ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຄິດ ຖ້າຢາກອອກຈາກການເປັນທາດຂອງບາບີໂລນພວກເຮົາຕ້ອງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດານີເອນມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີສຳຫລັບພວກເຮົາທຸກໆຄົນ. ຄວາມສັດຊື່ນີ້ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດເພດວັຍ, ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດອາຍຸ ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນນັ້ນແມ່ນພວກເຮົາຕັ້ງພື້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຢ່າງຈິງຈັງຫລືບໍ່?

ກະສັດເນບູກາເນັດຊາ ໄດ້ຊັບຊະນະເໜືອເຢຣູຊາເລັມ. ເພິ່ນໄດ້ກວາດເອົາສິ່ງສຳຄັນຂອງວິຫານໄປຫລາຍຢ່າງ ແລ້ວກໍເອົາໄປຕັ້ງໄວ້ທີ່ທ້ອງພຣະສ່ວນຕົວຂອງເພິ່ນ. (ດານີເອນ 1:2) ເພື່ອສະແດງວ່າເພິ່ນໄດ້ຊັບຊະນະແລ້ວ.

ແຕ່ວ່າຂອງທີ່ມີຄຸນຄ່າສຳລັບໂບດແທ້ໆນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເນບູກາເນັດຊາກວາດເອົາໄປ. ເພິ່ນຍັງໄດ້ກວາດເອົາຄົນໜຸ່ມໆ, ຄົນທີ່ມີຄວາມຮູ້, ແລະຄົນທີ່ມີຄວາມສາດໄປນຳດ້ວຍ(ດານີເອນ 1:3-4) ປະເທດຊາດໃດທີ່ຈະເຮັດປະເທດນັ້ນກໍຈະມີຄົນໜຸ່ມທີ່ສາດປາດເປື້ອງເທົ່ານັ້ນ ກະສັດເນບູກາເນັດຊາກໍໄດ້ເຮັດສິ່ງນັ້ນ. ເພິ່ນມີເປົ້າໝາຍວ່າຈະໃຊ້ຫົວພວກໜຸ່ມໆພວກນີ້ບໍ່ຮືກຮາກປະເທດໃຫ້ພາຍໃນສາມປີທາງໜ້າ. ສອນການ

ສິກສາຕ່າງໆ, ສອນທັງພາສາເວົ້າ, ສອນທັງການກິນແລະການດື່ມ ເພື່ອໃຫ້ຊາວໜຸ່ມພວກນີ້ມີຄວາມຈິງຮັກ ພັກດີ, ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ.

2. ຄຸນນະສົມບັດຂອງດານີເອນ: (ດານີເອນ 1: 6-10)

ໃນກຸ່ມທີ່ຖືກກວາດຕ້ອນໄປນີ້ ໄດ້ມີຄົນ 4 ຄົນສັງກັດໃນເຜົ່າຢູດາ: ດານີເອນ, ຮານານີອາ, ມິສເອນ, ແລະ ອາຊາຣີອາ. ແລະແລ້ວທັງ 4 ຄົນນີ້ຈຶ່ງຖືກປ່ຽນຊື່ໃໝ່: ດານີເອນ ປ່ຽນເປັນ ເປັນຊັດຊ້າ; ຮານານີອາ ປ່ຽນເປັນຊັດຣັກ; ມິສເອນ ປ່ຽນເປັນ ເມຊາກ; ແລະ ອາຊາຣີອາ ປ່ຽນເປັນ ອາເບັດເນໂກ.

ພຣະຣາຊາໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພໍ່ຄົວລ້ຽງເກືອຄົນພວກນີ້ເປັນພິເສດ ຄືໃຫ້ກິນອາຫານແລະດື່ມເໝືອນກັບພຣະຣາຊາ ເປັນເວລາສາມປີ.

ດານີເອນແລະເພື່ອນທັງສາມເປັນຜູ້ທີ່ມີຮູບຮ່າງງາມ, ໜຸ່ມແໜ້ນ, ສລາດສລຽວ ໄດ້ມີຄວາມຕັ້ງໃຈໄວ້ແລ້ວ ວ່າຈະບໍ່ທຳຕົນໃຫ້ມີມົນທົນ (ດ້ວຍອາຫານແລະເຄື່ອງດື່ມທີ່ມົນເມົາ) ອາຫານແລະເຄື່ອງດື່ມທີ່ພຣະຣາຊາ ຈະລ້ຽງເກືອພວກເຂົານັ້ນ ອາດຈະມີຫລາຍຢ່າງປະປົນກັນໄປ.

3. ຄຳຂໍຮ້ອງຂອງດານີເອນ: (ດານີເອນ 1:11-14)

ດານີເອນໄດ້ຂໍຮ້ອງຕໍ່ຫົວໜ້າທຳອາຫານວ່າ ພວກເຮົາຂໍຮ້ອງທ່ານໃຫ້ພວກເຮົາກິນຜັກເປັນອາຫານແລະຂໍ ນໍ້າໃຫ້ພວກເຮົາດື່ມທັມດາຈະໄດ້ບໍ່

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ພຣະເຢຊູຊົງເປັນເຈົ້າຂອງທຸກສິ່ງ ແມ່ນກະທັ້ງຕົວເຮົາເອງພຣະອົງກໍຍັງເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ຊົນຊາດກໍ ເໝືອນກັນພຣະອົງກໍໄດ້ໃຫ້ຄຳແນະນຳໃນເພງສັຣເສີນ 2:11-12 . ໃຫ້ພວກເຮົາຮັບໃຊ້ພຣະອົງດ້ວຍຄວາມ ໂຄຣຣິບຍຳເກງຈຶ່ງຖ່ອມຕົວຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະອົງຖວາຍກຽດແກ່ພຣະເຢຊູ ດ້ວຍການນະມັສການພຣະອົງ, ຍົກສູງພຣະອົງໃຫ້ເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງ ເມື່ອທຳຢ່າງນັ້ນ ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນໃນການດຳເນີນຊີວິດ ພາຍໃຕ້ພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຄຳຖາມ:

1. ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃຈພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການປົກຄອງປະຊາຊາດຂອງພຣະອົງຢ່າງໃດ ເມື່ອເບິ່ງໃນເພງສັຣເສີນບົດທີ 2 ແລະ ບົດທີ 110?
2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະເຢຊູ ທຳໜ້າທີ່ເປັນກະສັດ?

3. ແມ່ນຫຍັງຄືຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ພຣະເຢຊູເປັນກະສັດ ແລະ ພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທຳນາຍໃນຊີວິດຂອງເຮົາ?
4. ເຮົາຈະສະແດງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຊີວິດຂອງເຮົາຢ່າງໃດ? ເພື່ອໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້າຂອງຕົວເຮົາ.

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພິມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 2

ແຊມຊັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:4-30

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ພວກຜູ້ປົກຄອງ ບົດທີ 13 ຫາ ບົດທີ 16

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ແມ່ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະອວຍພອນແຊມຊັນຫລາຍປານໃດ, ລາວກໍຍັງທຳລາຍເທື່ອແຮງຂອງຕົນເອງ ດ້ວຍການເຂົ້າໃຈຜິດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເວລາມີຊີວິດຢູ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າ ມີນັ້ງເທື່ອແຮງຈະຕ້ອງໝົດໄປ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໃຈເຖິງເລື່ອງລາວຂອງແຊມຊັນ ແລະຈະໄດ້ສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການຕັດສິນໃຈຜິດຈະມີຜົນຕາມມາຢ່າງໃດ.

ຄຳນຳ

ຄົນໜຸ່ມຫລາຍຄົນຄິດວ່າ ຖ້າມີເທື່ອແຮງ, ຮ່າງກາຍໃຫຍ່ໂຕ, ລ້ຳສັນ ຄົງຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະມາເອົາຊະນະເຮົາໄດ້ ຂັບຮີດຍີ່ຫໍ້ດີໆ ແລ້ວກໍເລັ່ງສຸດຄວາມໄວໄດ້ ບໍ່ມີຜູ້ໃດນຳທັນໄດ້ ແມ່ນແຕ່ຮີດຕຳຣວດກໍຍັງບໍ່ສາມາດແລ່ນທັນໄດ້ ເບິ່ງຄືວ່າເຂົາເໜືອທຸກຢ່າງ, ແຕ່ຢ່າລືມວ່າມັນອາດຈະມີເວລາຜິດພາດໄດ້.

ບໍ່ແມ່ນເກີດຂຶ້ນແຕ່ຄົນໜຸ່ມເທົ່ານັ້ນ, ສິ່ງນີ້ຈະສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ໃນທຸກເພດທຸກວັຍ ແລະທຸກເຂດອາຍຸ. ຕົວຢ່າງ ບາງຄົນທີ່ມີຮ່າງກາຍແຂງແຮງດີກັບທັນມາອິດອາຫານເພື່ອຢາກຈ່ອຍ ແຕ່ຮ່າງກາຍຊ້ຳພັດບອບ ບາງລົງບໍ່ແຂງແຮງ ພະຍາດແຂກແຂງກາຍເປັນຄົນອ່ອນເພັຍ ໃນທີ່ສຸດກໍເຖິງແກ່ຊີວິດ. .

ຮີດເປັນພາຫານທີ່ດີໄປທຳງານ ພາໄປທຸ່ງ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະດວກສະບາຍຍ້ອນຮີດ. ແຕ່ບາງຄົນພັດໃຊ້ຮີດໄປຂັບແຂ່ງຂັນກັນ ອວດຄວາມໄວ ອວດຍີ່ຫໍ້ຮີດ ແລະອວດຮາຄາຮີດ ເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ຮັບຄວາມລຳຄານ, ແລະເສັຍຊີວິດດ້ວຍກໍມີ.

ພວກເຮົາພະຍາຍາມຫລອກຕົວເອງວ່າບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ບໍ່ຕາຍດອກ, ບໍ່ມີບັນຫາດອກ.....ແຕ່ຢ່າລືມວ່າຄວາມຜິດພາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ທຸກເມື່ອ, ເກີດຂຶ້ນໄດ້ຍ້ອນການລຸ້ມຫລົງ. ເວລາທີ່ຜິດພາດນັ້ນມີຫລາຍຮ້ອຍຫລາຍພັນວິທີທາງ ມະນຸດພວກເຮົາມີຂອບເຂດໃນຄວາມອິດທິນ, ໃນຄວາມສາມາດ. ໃນກໍຣະນີຂອງແຊມ

ຊັ້ນຜູ້ທີ່ມີພລັງມະຫາສານແລະເລິກລັບ ເມື່ອໄປລຸ້ມຫລົງເດລີລາແລ້ວກໍລົມຕົວ ລົມຄໍາສັນຍາທີ່ມີກັບພຣະເຈົ້າ.

1. ເດລີລາລໍ່ເອົາຄວາມລັບຈາກແຊມຊັນ: (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:4-14)

ພວກຜູ້ປົກຄອງ 15:20 ກ່າວວ່າ ແຊມຊັນຈະປົກຄອງອິສຣາເອນເປັນເວລາຊາວປີ ໃນຂະນະທີ່ພວກຟິລິສຕິນປົກຄອງດິນແດນຢູ່ນັ້ນ. ພວກຜູ້ປົກຄອງບາງຄົນມີໜ້າທີ່ໃນການປົກຄອງແລະແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຂັດແຍ່ງ ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວແມ່ນຊ່ອຍເຫລືອປະຊາຊົນຂອງຕົນໃຫ້ພົ້ນຈາກຈາກສັດຕູ. ໃນເວລານີ້ແມ່ນຣະບຽບການປົກຄອງຂອງໂຢຊວຍ ແລະກະສັດທີ່ປົກຄອງອິສຣາເອນ. ພວກເຮົາຈະເຫັນເຫດການຂອງແຊມຊັນໃນປົກຄອງຄຣິສຕະສັກຣາດ 1200-1020.

ເປັນເລື່ອງທີ່ຍືດຍາວແດ່ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ ບົດທີ 13-16) ແຕ່ພວກເຮົາມາເບິ່ງນໍາກັນໃນບົດທີ 16:4 ແຊມຊັນໄດ້ຕົກຫລຸມຮັກນາງເດລີລາ. ເຈົ້ານາຍຂອງຄົນຟິລິສຕິນຜູ້ທີ່ຍາມໃດກໍຢາກຊະນະແຊມຊັນຢູ່ແລ້ວເພາະແຊມຊັນເປັນຄົນແຂງແຮງເອົາຫຍ້າມາຜູກມັດໄວ້ກໍບໍ່ຢູ່..(ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:5-9)

ເມື່ອແຊມຊັນໄດ້ຍິນເດລີລາຖາມມາຢ່າງນັ້ນຈຶ່ງແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຖາມຄໍາຖາມຢ່າງນີ້. ແຊມຊັນກໍພໍຮູ້ຕົວໄດ້ຈຶ່ງໃຫ້ຄໍາຕອບທີ່ຜິດອອກໄປ. ເມື່ອເດລີລາເອົາໄປປະຕິບັດແລ້ວກໍບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ. ນາງກໍກັບມາໜຽວວອນແຊມຊັນອີກ. (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:10-12) ນາງກະທໍາຢູ່ຢ່າງນັ້ນຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຄາວ. ເຈົ້າຕົວະຂ້ອຍຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຄາວແລ້ວ, ຈຶ່ງບອກຂ້ອຍມາເຖິດວ່າຂ້ອຍຈະມັດເຈົ້າດ້ວຍອັນໃດ ເຈົ້າຈຶ່ງຈະຢູ່?

2. ແຊມຊັນຜ່າຍແພ້ຕໍ່ສັດຕູ: (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:15-22)

ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:15 ການບັນທຶກໄດ້ປ່ຽນແປງ ຫລືເວົ້າອີກຢ່າງນຶ່ງວ່າ ຄວາມເຂັ້ມແຂງກັບກາຍມາເປັນຄວາມອ່ອນແອ. ເດລີລາອ່ອນວອນ, ໂນ້ມໜຽວຢູ່ຫລາຍຄັ້ງຈົນເຮັດໃຫ້ແຊມຊັນລໍາຄານ ໃຈອ່ອນນຶກວ່າເມື່ອບອກໄປແລ້ວກໍແລ້ວໄປ.

ຄຣິສຕຽນຄວນຈະຣະວັງມານຊາຕານມັນຈະອ່ອຍ, ຫວ່ານຄໍາເວົ້າຫວານໆມາລໍ່, ເອົາຄວາມງາມມາອວດເພື່ອຈະໄດ້ຈຸດອ່ອນຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວກໍຈະທໍາລາຍທັນທີ. ແຊມຊັນໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ, ໄດ້ຮັບພລັງຈາກພຣະເຈົ້າຍັງໄປລຸ້ມຫລົງນໍາຄໍາເວົ້າຂອງຜູ້ຍິງ.

ເມື່ອແຊມຊັນໝົດຄວາມອິດທິນແລ້ວຈຶ່ງເປີດເຜີຍຄວາມລັບທັງໝົດໃຫ້ແກ່ເດລີລາແລ້ວ, ແລະເດລີລາກໍແນ່ໃຈວ່າເປັນຄວາມຈິງແທ້ໆ ນາງຈຶ່ງບອກຄົນໄປຮ້ອງຫົວໜ້າພວກຟິລິສຕິນໃຫ້ມາ ເພາະວ່າຂ້ອຍໄດ້ຮູ້ຄວາມຈິງທັງໝົດແລ້ວ. ມານຊາຕານມັນຈະທໍາງານຕລອດເວລາເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອ່ອນກໍາລັງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາລໍາຄານຫລືບໍ່ມັນກໍຕັດກໍາລັງພວກເຮົາ, ດ້ວຍການແບ່ງແຍກພວກເຮົາອອກຈາກກັນ. ອາວຸດຂອງມານຊາຕານນີ້ມີຫລາຍຢ່າງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຫລົງເຫັນໄດ້ ຈຶ່ງວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ຢ່າລຸ້ມຫລົງ.

ເຮົາເຄີຍມີຄຳພັນສັນຍາຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດຢ່າລຸ້ມຫລົງໃນຄຳຍ້ອງຍໍ, ຢ່າລຸ້ມຫລົງໃນຄຳລໍ້ລວງ, ພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ພຽງພໍແລ້ວ ພຣະອົງຊົງສ້າງພວກເຮົາພຽງພໍແລ້ວ ຢ່າຫລົງກົນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເປັນຫຍັງແຊມຊັນຈຶ່ງໄປບອກເຄັດລັບໃຫ້ຍິງຄົນນີ້, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າແຊມຊັນບອກຄວາມລັບໃຫ້ເຂົາ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮັກສາຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ຈົນເຖິງວັນສຸດທ້າຍ. ເມື່ອຄຳສັນຍາ ໝົດໄປພວກເຮົາກໍມີຢູ່ກໍໝົດໄປ. ເຊັ່ນດຽວກັນເມື່ອຄຣິສຕຽນຂາດການເຊື່ອຟັງ, ຂາດການພົວພັນ, ຂາດການ ນຳພາແລະບໍ່ນັບ ຖືຄຳສັນຍາກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພຣະວິນຍານກໍຈະບໍ່ສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ.

ຫລັງຈາກທີ່ແຊມຊັນຖືກຕັດຜົມອອກແລ້ວກຳລັງຂອງເພິ່ນກໍໝົດໄປ ແມ່ນວ່ານາງເດລີລາຈະກວນເພິ່ນໃຫ້ຕື່ນປານໃດກໍຕາມ. ແຊມຊັນ ພວກຟິລິສຕິນກຳລັງມາ, ແຊມຊັນກໍລຸກຂຶ້ນແລະຄິດວ່າຈະໄປສະບາຍເໝືອນແຕ່ກ່ອນ, ເພິ່ນໄປບໍ່ໄດ້ແລ້ວເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ນຳເພິ່ນຕໍ່ໄປແລ້ວ. ພວກຟິລິສຕິນຈຶ່ງເຂົ້າມາຈັບມັດເພິ່ນໄດ້ຢ່າງສະບາຍແລະເຈາະແກ່ນຕາທັງສອງຂອງເພິ່ນອອກ. ພວກເຂົາເອົາເພິ່ນໄປລ່າມໂສ້ທອງແລະໃຊ້ໃຫ້ໂມ້ແບ້ງຢູ່ໃນຄຸກ.

3. ການແກ້ແຄ້ນຂອງແຊມຊັນ: (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:23-31)

ພວກຟິລິສຕິນໄດ້ພາກັນສເລີມສລອງພຣະຂອງພວກເຂົາຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ງານສລອງນີ້ແມ່ນການຖວາຍເຄື່ອງບູຊາໃຫ້ແກ່ພຣະດາໂກນຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນຮ້ອງເພງວ່າພຣະຂອງພວກເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຊະນະແຊມຊັນແລ້ວ ຜູ້ຊຶ້ງເປັນສັດຕູຕົວຮ້າຍກາດແລະເປັນຄູ່ອາຄາດທີ່ສຳຄັນ.

ໃນງານນີ້ ພວກເຂົາກໍໄດ້ພາກັນນຳເອົາແຊມຊັນມາເປັນຕົວລະຄອນ, ບັງຄັບໃຫ້ເປັນຕົວຕລົກເພື່ອພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມມ່ວນຊື່ນ. ເມື່ອເດັກນ້ອຍຈູງເອົາແຊມຊັນອອກມາແລ້ວປະຊາຊົນກໍຍ້ອງຍໍພຣະຂອງພວກເຂົາອີກ. ແຊມຊັນໄດ້ບອກເດັກນ້ອຍໃຫ້ນຳເຂົາໄປຢືນຢູ່ຣະຫວ່າງກາງເສົາຄ້ຳໃຫຍ່. ທຸກຄົນກໍຈັບຕາເບິ່ງແຊມຊັນຕລົກຢ່າງມ່ວນຊື່ນ.

ແຊມຊັນໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ *ຂ້າແດ່ພຣະເຈົ້າແຫ່ງຈັກວານ ໂຜດຈີ່ຈຳຂ້າພຣະອົງດ້ວຍ, ພຣະເຈົ້າເອີຍ ໂຜດໃຫ້ກຳລັງວັງຊາແກ່ຂ້າພຣະອົງອີກພຽງຄັ້ງດຽວເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອຂ້າພຣະອົງຈະລ້າງແຄ້ນພວກຟິລິສຕິນ ພວກທີ່ເຈາະແກ່ນຕາທັງສອງຂ້າງຂອງຂ້າພຣະອົງ. (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 16:28)* ແລະແລ້ວແຊມຊັນກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ *ຂໍໃຫ້ຂ້າພຣະອົງຕາຍພ້ອມກັບຊາວຟິລິສຕິນນີ້ເຖິດ.* ແລ້ວເພິ່ນກໍຊຸກເສົາແລ້ວທໍ່ໂຮງກໍພັງທະລາຍລົງ, ມີຄົນຕາຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ມີກະສັດຫ້າຄົນແລະປະຊາຊົນຫລາຍ ກວ່າສາມພັນຄົນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ປະສົບການແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຮຽນຈາກຄວາມຜິດພາດທີ່ຜ່ານມາ. ຄວາມຮູ້ແມ່ນສິ່ງນຶ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຈາກການສຶກສາຮ່ຳຮຽນແລະຈາກການຜິດພາດດ້ວຍ. ເຮືອງຂອງແຊມຊັນສອນພວກເຮົາທັງສອງ ຢ່າງ. ພວກເຮົາສາມາດນຳມາໃຊ້ໃນຊີວິດປະຈຳວັນ ເພື່ອຈະໄດ້ພິຈາລະນາວ່າ ການອີງໃສ່ກຳລັງຂອງຕົນເອງ ແລະເພິ່ງພາກຳລັງຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງກັນບໍ່. ບົດຮຽນຂອງແຊມຊັນຄືການບໍ່ເພິ່ງຜູ້ໃດບໍ່ປຶກສາຫາລືຜູ້ໃດ ເພິ່ງຕົນເອງ ຜົນສຸດທ້າຍກຳນຳໄປສູ່ຄວາມຫາຍະນະ. ເຮືອງຂອງແຊມຊັນພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ໃຫ້ໂອກາດເພິ່ນແກ້ແຄ້ນພວກພິລິສຕິນ ຜູ້ທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາສາມາດກັບມາຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ ທູນຂໍພັງກຳລັງວັງຊາໄດ້, ແຊມຊັນຣະນິກເຖິງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃນວາຣະສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນ. ພວກເຮົາສາມາດຫວນຄືນຫາພຣະເຈົ້າໄດ້ທຸກເວລາ ແມ່ນວ່າຈະຫ່າງໄກຈາກພຣະອີງເປັນເວລານານເທົ່າໃດກໍຕາມ.

ຄຳຖາມ:

1. ເດລີລາກ້ຽວພາລາສີແຊມຊັນຢ່າງໃດ? ແຊມຊັນເດເປັນຫຍັງຈຶ່ງຫລົງຄາລົມຂອງເດລີລາແທ້? ຈະຫລີກລຽງສິ່ງນີ້ໄດ້ຢ່າງໃດ?
2. ເດລີລາແມ່ນຕົວທົດລອງຂອງແຊມຊັນກັບພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຄິດບໍ່ວ່າແຊມຊັນກໍອິດເມື່ອຍໃນການເປັນຄົນທີ່ແຂງແຮງ? ເປັນຫຍັງ?
3. ຄຣິສຕຽນກໍມີຄວາມອິດເມື່ອຍໃນການເປັນຜູ້ແຂງແຮງຢູ່ບໍ່? ຕອບແລະອະທິບາຍດ້ວຍ
4. ແຊມຊັນຄືນຫາພຣະເຈົ້າຍ້ອນຢາກແກ້ແຄ້ນພວກພິລິສຕິນຊຶ່ງ ບໍ່?
5. ບົດຮຽນນີ້ສອນທ່ານຫຍັງແດ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພັມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 3

ໂຢເຊບ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 37:2-14; 18-28; 39:1-12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ປະຖົມມະການ ບົດທີ 37 ແລະ 39

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢເຊບຈະເຣີນຂຶ້ນຈາກຄວາມໝຸ່ມນ້ອຍຈົນເຖິງຄວາມເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຊຶ່ງມີຫລັກໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຈະເຮັດຢ່າງໃດ ການຈະເຣີນເຕີບໂຕຂອງຄົນໆນຶ່ງຈຶ່ງຈະຍືນຍັດຢູ່ໄດ້ດ້ວຍຄວາມເປັນໂຕຂອງຕົວເອງ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊື້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂຢເຊບໄດ້ປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃນຊີວິດ ແລະລາວຈະຍືນຍັດຕໍ່ສູ້ຢ່າງໃດ?

ຄຳນຳ

ທ່ານເຄີຍຈຳໄດ້ບໍ່ວ່າເວລາທ່ານມີອາຍຸສິບເຈັດປີ ທ່ານສລາດວ່ອງໄວ ແຂງແຮງ ຕັດສິນໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະທັນການແມ່ນບໍ່? ບໍ່ວ່າໃຜຈະຖາມທ່ານໆກໍຈະມີຄຳຕອບໃຫ້ເຂົາທັນທີ. (ຈະເປັນສ່ວນຕົວຫລື ສ່ວນລວມ) ທ່ານສາມາດຝັນເຖິງຄວາມຫວັງແລະຄິດເຖິງອະນາຄົດໃນຂ້າງໜ້າໄດ້ແມ່ນບໍ່? ເບົ້າໝາຍທີ່ທ່ານວາງໄວ້ຂ້າງໜ້າສິດໃສແລະສວຍງາມແມ່ນບໍ່? ສິ່ງທີ່ທ່ານໄປບໍ່ໄດ້ນັ້ນກໍຄືຮ່າງການຂອງທ່ານ ສິ່ງນີ້ຈະບໍ່ຈະເຣີນໄວເໝືອນກັບຄວາມຝັນທີ່ທ່ານຄິດ

ອາຍຸຮະຫວ່າງສິບແປດປີຈົບຊັ້ນມັທຍັມ ຈົນເຖິງຈົບມະຫາວິທະຍາລັຍ ໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ບາງທີອາດຈະເປັນເພາະວ່າ ເວລານີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຣີນເຕີບໂຕຂຶ້ນ ຫລາຍຢ່າງປຸງແປງໄປໂດຍກະທັນຫັນ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈຳບໍ່ໄດ້.

ໃນໄລຍະເສັ້ນທາງຕອນນີ້ຈະມີ: ສຶກສາຢູ່ໃນມະຫາວິທະຍາລັຍ, ສຶກສາເຣື່ອງຄອບຄົວ (ແຕ່ງງານ), ຮຽນຮູ້ໃນການເປັນພໍ່ແມ່, ແລະທຳງານໄປນຳ (ສິບເຈັດປີຫາສາມສິບປີ). ເປັນຄົນໝຸ່ມມີໂອກາດທີ່ຈະຕັດສິນໃຈປຸງອາຊີບກໍໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການຊັກຊ້າອັນໃດເລີຍ. ໂຢເຊບເຫັນວ່າເປັນຄວາມຈິງ ລາວຜິດພາດໃນຄວາມພູມໃຈໃນຕົວເອງຫລາຍ ແລະແລ້ວພາຍຫລັງຕໍ່ມາລາວກໍໄດ້ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຖອມໃຈໃຫ້ກຽດພຣະເຈົ້າ. ລາວມີ

ປະສົບການໃນການນໍາພາທີ່ຜິດພາດຂອງຄອບຄົວເພິ່ນເອງ ເຊັ່ນໃຫ້ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ສະມາຊິກເມັກັນ ອ້າຍນ້ອງບໍ່ຮັກແພງກັນ, ແຕ່ວ່າຄົນປ້ອງກັນ, ທະຫານຍາມຊໍ້າພັດຮັກລາວ.

ໂຢເຊບມີການປ່ຽນແປງຫລາຍ ຈະເຮັນເຕີບໂຕຂຶ້ນຫລາຍ ແຕ່ຄວາມເປັນເອກລັກທີ່ຍິນຍັດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງລາວບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະປ່ຽນໄດ້.

1. ພຽງແຕ່ຝັນເທົ່ານັ້ນ: (ປະຖົມມະການ 37:2-14)

ອາຍຸ 17 ປີ ກໍາລັງຫ້າວຫັນ ກ້າກັນ ທ້າທາຍ ຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ ປະສົບການຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ພໍ່ແມ່ຄອບຄົວມີຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີຫລາຍແລະກໍມີຄວາມຫວັງຫລາຍໃນຕົວຂອງພວກເຮົາ ໂຢເຊບກໍແມ່ນຜູ້ນຶ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ. ຄອບຂອງຂອງລາວພຍາຍາມທີ່ຈະຊຸກຍູ້ລາວຄືກັນ ບໍ່ປາສຈາກຄວາມຮັກຈັກເທື່ອ.

ໂຢເຊບມີຄວາມພູມໃຈໃນການເປັນໜຸ່ມຂອງລາວ. ລາວໄປລ້ຽງແກະກັບພວກອ້າຍຂອງລາວສເມີ. ພິເສດແມ່ນລາວມັກນໍາເອົາເຮືອງທີ່ພວກອ້າຍໆເຮັດບໍ່ດີມາພ້ອງພໍ່. (ປະຖົມມະການ 37:2) ເວລາຢູ່ເຮືອນພໍ່ກໍມັກສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກບໍ່ເທົ່າທຽມກັນ. ພວກອ້າຍທັງຫລາຍເຫັນດັ່ງນັ້ນ ກໍເລີຍເກີດຄວາມອິດສາຂຶ້ນ.

ໂຢເຊບຊໍ້າພັດເປັນຄົນມັກເວົ້າແລະມັກອວດຕົວຫລາຍແດ່. ຄົນນຶ່ງໂຢເຊບຝັນ ຖ້າຝັນແລ້ວກໍແລ້ວໄປ ແຕ່ຊໍ້າພັດຢາກມາແກ້ສູ່ບັນດາອ້າຍໆຟັງ ບັນດາພວກອ້າຍທັງຫລາຍເມື່ອໄດ້ຟັງແລ້ວກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນນິມິດໝາຍທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ. ຄົນເຮົາເມື່ອມີຄວາມກຽດຊັງຂຶ້ນແລ້ວຈະດີເທົ່າໃດກໍກາຍເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີທັງໝົດ. ພວກອ້າຍທັງຫລາຍເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນກໍຍິ່ງເພີ່ມຄວາມກຽດຊັງຂຶ້ນ ເພາະຄວາມເຕີບໂຕຂອງໂຢເຊບຍັງບໍ່ທັນພຽງພໍເທື່ອ. (ປະຖົມມະການ 37:5-8)

ຕໍ່ມາໂຢເຊບກໍຝັນອີກ ໃນຄວາມຝັນຄັ້ງທີສອງນີ້ລາວໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ພໍ່ແລະພວກອ້າຍຟັງ. ເມື່ອລາວເລົ່າວ່າ: ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນຕາເວັນ ເດືອນແລະດວງດາວສິບເອັດດວງກຶ້ມຂາບຂ້ອຍພໍ່ກໍຈຶ່ງທ້າມທັນທີ ຈຶ່ງທ້ວງຂຶ້ນວ່າເຈົ້າເປັນຫຍັງມາຊ່າງຝັນແທ້. ລູກເອີຍ ເຈົ້າຄິດວ່າພໍ່ແມ່ແລະພວກອ້າຍໆທັງໝົດຈະກຶ້ມລົງຂາບເຈົ້າຊັ້ນບໍ່. ເຮືອງນີ້ເມື່ອທຸກຄົນໄດ້ຟັງແລ້ວກໍຄຸ້ນຄິດຢູ່ບໍ່ເຊົາວ່າຈະເປັນຢ່າງໃດ. ອີກອັນນຶ່ງ ທຸກຄົນກໍຍິ່ງເພີ່ມຄວາມກຽດຊັງຂຶ້ນແລະກໍຢາກກໍາຈັດລາວໃຫ້ໝົດໄປ. ສ່ວນພໍ່ກໍເກັບເຮືອງນີ້ໄວ້ໃນໃຈ (ປະຖົມມະການ 37:9-11)

ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊບກໍພາກັນໄປລ້ຽງແກະຊຶ່ງເປັນກິຈະວັດປະຈໍາວັນຂອງຄົນເຂດນັ້ນ. ຕໍ່ມາວັນນຶ່ງ ພໍ່ກໍໄດ້ບອກໂຢເຊບລູກຊາຍຂອງຕົນໄປສິ່ງເຂົ້າອ້າຍ ແລະໄປເກັບກໍາລາຍງານຕ່າງໆມາບອກພໍ່ວ່າພວກອ້າຍໆເຂົາພາຢູ່ກັນຢ່າງໃດ. ໄລຍະທາງທີ່ໂຢເຊບຈະໄປນັ້ນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ຍາວໄກເຖິງເຈັດສິບໄມລ໌. ເປັນຫຍັງຢາໂຄບຈຶ່ງສິ່ງໂຢເຊບໄປ? ກໍອາດຈະເປັນເພາະວ່າຢາໂຄບເຊື່ອໃຈລູກຊາຍຄົນດຽວ, ຫລືບໍ່ຖ້າໄປພ້ອມກັບພວກອ້າຍທັງຫລາຍກໍຍ້ານພວກອ້າຍຂົ່ມເຫງນ້ອງ.

ໂຢເຊບກໍບໍ່ຂັດຂວາງຫລືຕໍ່ວ່າແຕ່ຢ່າງໃດ ລາວໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພໍ່ທຸກຢ່າງ. ລາວເຕີບໂຕຂຶ້ນມາ ແລ້ວລາວຕ້ອງສຶກສາຮຽນຮູ້ເຖິງຊີວິດ. ລາວຮູ້ວ່າພວກອ້າຍບໍ່ພໍໃຈໃນຕົວລາວ ເພາະພວກເຂົາເຄີຍກ່າວຄໍາ ບໍ່ດີຕໍ່ລາວ. ອີກຢ່າງນຶ່ງກໍຄືຮຽນທີ່ຈະໂຄຣບພໍ, ໃຫ້ກຽດພໍ ແລະປະຕິບັດຕາມຄໍາບອກເລົ່າຂອງພໍ່.

2. ຈິ່ງໄວ້ຊີວິດຄົນຊ່າງຝັນ: (ພວກຜູ້ປົກຄອງ 37:18-28)

ຈະເຮັດຢ່າງໃດກັບຄົນທີ່ເວົ້າອໍເຊາະຊ່າງຝັນ ຈິ່ງເບິ່ງແມ້ມັນກໍາລັງມາຫາພວກເຮົາແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນມັນຈະມາ ຫາເຮືອງໃສ່ພວກເຮົາອີກແລ້ວບໍ່. ພວກເຮົາຈະເອົາມັນໄປມຸ້ງໄວ້ໃສໜໍ. ຖ້າມັນລົງນໍ້າສ້າງຊີບໍ່ດີບໍ່. ແມ່ນ ແລ້ວ ຢ່າເອົາມັນໄວ້ເລີຍ. ນີ້ແມ່ນການສົນທະນາກັນຂອງພວກອ້າຍເມື່ອຫລຽວເຫັນໂຢເຊບກໍາລັງຢ່າງມາ ຫາພວກເຮົາ.

ສ່ວນໂຢເຊບບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວແຕ່ຢ່າງໃດ ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດ. ຖ້າລາວຮູ້ກ່ອນແລ້ວລາວກໍ ຄົງຈະບໍ່ຢ່າງເຂົ້າໄປຫາ. ສ່ວນພໍ່ຂອງລາວ ຢາໂຄບກໍບໍ່ຮູ້ຫຍັງເຊັ່ນດຽວກັນ ບໍ່ຄິດບໍ່ຝັນວ່າແມ່ນຫຍັງຈະ ເກີດຂຶ້ນກັບລູກສຸດທີ່ຮັກຂອງຕົນ

ຄົນນຶ່ງໃນຈໍານວນນັ້ນກ່າວວ່າ ຄົນຊ່າງຝັນມາແລ້ວພວກເຮົາມາພາກັນຂ້າມັນເທາະ ແລ້ວກໍເອົາສົບມັນຖິ້ມ ລົງນໍ້າສ້າງ ແລ້ວເບິ່ງວ່າຄວາມຝັນຂອງມັນຈະເປັນຈິງຫລືບໍ່. (ປະຖົມມະການ 37:20) ເມື່ອຮູ້ເປັນເຫັນ ເປັນຢ່າງນັ້ນຈິ່ງຫາວິທີຊ່ວຍ ແລະອອກຄວາມຄິດເຫັນວ່າຢ່າຂ້າລາວເທາະ ພຽງແຕ່ໂຍນລົງສ້າງກໍພໍແລ້ວ ລາວກໍຈະຕາຍເອງດອກ.(ປະຖົມມະການ 37:22) ເມື່ອໂຢເຊບມາເຖິງແລ້ວ ພວກເຮົາກໍກຸມແກ້ເສື້ອລາວ ແລ້ວກໍໂຍນລາວລົງນໍ້າສ້າງທີ່ແຫ້ງ. (37:23-24)

ເມື່ອສໍາເຣັດແຜນການແລ້ວພວກເຮົາທັງຫລາຍກໍພາກັນມານຶ່ງກິນເຂົ້າ. ອີກບໍ່ດົນພວກເຮົາກໍຫລຽວເຫັນ ພວກພໍ່ຄ້າອິສຣາເອນເດີນທາງມາຈາກເມືອງກີເລອາດ ຈະໄປຂາຍເຄື່ອງທີ່ປະເທດອີຢິບ. ຄົງຈະເປັນແຜນ ການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢາກສອນໂຢເຊບໃຫ້ຈະເຮີນຂຶ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ພວກເຮົາຈິ່ງປຸງແຜນການ ຄືເອົາ ໂຢເຊບຂຶ້ນມາຈາດສ້າງແລ້ວຂາຍໃຫ້ພໍ່ຄ້າຮາຄາຊາວເຊເຂນ. ພວກພໍ່ຄ້າກໍພາໂຢເຊບໄປປະເທດອີຢິບ

3. ນັກຝັນທີ່ດີເລີດ: (ປະຖົມມະການ 39:1-12)

ເມື່ອມາເຖິງປະເທດອີຢິບພວກພໍ່ຄ້າກໍໄດ້ຂາຍໂຢເຊບໃຫ້ ໂປຕີຟາ. ໂຢເຊບສັດຊີ້ຕໍ່ນາຍແລະຮັບໃຊ້ຢ່າງຈິງ ໃຈແລະຍິດໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຈິ່ງອວຍພຣະພອນເພິ່ນ, ໂປຕີຟາກໍຮັກເພິ່ນຫລາຍຈົນໄດ້ມອບວັດ ຖູ່ສິ່ງຂອງທີ່ມີຄ່າໃຫ້ເພິ່ນຮັກສາ. (ປະຖົມມະການ 39:2-6)

ເມື່ອພວກເຮົາທາກໄດ້ຮັບພຣະພອນແລ້ວກໍຢາລືມວ່າການທົດລອງກໍຈະມາຫາພວກເຮົາ ເພື່ອທົດສອບວ່າ ພວກເຮົາຈະຫລົງໄຫລຫລືຫລົງລືມພຣະເຈົ້າບໍ່. ພວກເຮົາຫລາຍຄົນເຄີຍໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກສະ

ປອນເຊີ້ຫລືຈາກໂບດ, ແຕ່ເມື່ອຕົນເອງໄດ້ດີແລ້ວກໍລິມໄປວ່າໃຜເຄີຍຊ່ວຍເຫລືອ ໃຜເຄີຍໃຫ້ການ ອຸປຸຸ້ມ
ຊໍ້າຍັງບໍ່ພໍກັບດູກູກຢຽບຫຍາມກໍມີ.

ໂຢເຊບເປັນຄົນຮູບຮ່າງງາມ ແລະມີຫລັກໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ. ວັນນຶ່ງພັລຍາຂອງໂຢເຕີຟາໄດ້ເຂົ້າມາຫາເພິ່ນ
ເຖິງຫ້ອງນອນແລ້ວກໍຂຶ້ນນໍາເພິ່ນ. ໂຢເຊບກໍປະຕິເສດເພິ່ນ ເພາະເພິ່ນຣະນິກເຖິງຄວາມດີທີ່ນາຍມີຕໍ່
ເພິ່ນ. ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນຍັງເຂົ້າມາອ້ອນວອນໂຢເຊບທຸກວັນ ແຕ່ໂຢເຊບກໍປະຕິເສດ.

ການທົດລອງບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອພຣະເຈົ້າຢ່າງຈິງໃຈໄດ້, ແລະກໍບໍ່ສາມາດຊະນະແຜນ
ການຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັກເທື່ອເຖິງແມ່ນວ່າຈະພົບກັບບັນຫາໃນຊີວິດຊົ່ວຄາວ ແຕ່ພາຍຫລັງມາພຣະເຈົ້າ
ກໍອວຍພຣະພອນ. ເຮືອງລາວຂອງໂຢເຊບຍັງບໍ່ສຸດພຽງເທົ່ານີ້ ພວກເຮົາຍັງຈະໄດ້ເຫັນໃນບົດຮຽນຕໍ່ໄປ.

ສູ່ຄວາມເຕີບໃຫຍ່ຂຍາຍຕົວ

ຈາກຄວາມພູມໃຈໃນການເປັນໝູ່, ບໍ່ມີຫລັກປະກັນ, ບໍ່ມີອໍານາດ, ເຫັນແກ່ຕົວ, ຕັດສິນໃຈວ່ອງໄວ ໂຢ
ເຊບໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທີ່ຢູ່ຂ້າງລໍາຄານ ແລະກາຍເປັນສັດຕູທັງສິ້ນ. ຈາກກັນນໍ້າສ້າງຈົນມາເຖິງເຮືອນຂອງ
ທ່ານນາຍພົນໂປຕີຟາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສິດສອນລາວຕາມເສັ້ນທາງ ເພື່ອໃຫ້ລາວຈະເຮັດເຕີບໂຕຂຶ້ນໃນພຣະ
ເຈົ້າ.

ເມື່ອເວລາພວກອ້າຍຖິ້ມລົງສ້າງ, ເອົາຂຶ້ນມາຈາກສ້າງ. ຖືກຂາຍໃຫ້ພວກພໍ່ຄ້າ, ຖືກຂາຍຕໍ່ໃຫ້ໂປຕີຟາ ໂຢ
ເຊບບໍ່ມີການຂັດຂວາງແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ.

ຄໍາຖາມ:

1. ໃຫ້ອະທິບາຍເຖິງຂັ້ນຕອນຂອງຄວາມເຕີບໃຫຍ່ມີຄືແນວໃດ? (ທໍາງານ, ປະສົບການ, ຄວາມຮູ້,
ການແຕ່ງງານ, ຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດ....)
2. ຄິດເຖິງຕົນເອງເມື່ອອາຍຸ 17 ປີ ທ່ານມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົນເອງບໍ່? ຫລາຍສ່ຳໃດ?
3. ໃນສັມຍໃໝ່ຄົນໝູ່ສ່ວນຫລາຍໄຜ່ຝັນຢາກອອກຈາກບ້ານ, ທ່ານຄິດວ່າໂຢເຊບຈະຄິດຢ່າງນີ້ບໍ່?
4. ພຣະເຈົ້າຊົງຕິດຕາມໂຢເຊບຕລອດເວລາແມ່ນບໍ່? ຖ້າຢ່າງນັ້ນເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ລາວ
ກາຍໄປເປັນລູກຈ້າງຄົນ?
5. ບົດຮຽນໃນວັນນີ້ສອນພວກເຮົາຫຍັງແດ່?

ດຣ. ບຸນໂຮມ ພັມມະຈັນ

ບົດຮຽນທີ 4

ນາງເຮເບກາ: ພົບຄວາມຮັກ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ປະຖົມມະການ 24:34-67
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ປະຖົມມະການ 24
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າໃນການແຕ່ງງານໃນເວລານັ້ນ, ເຮເບກາແຕ່ງງານກັບອີຊາກຜູ້ມີຄວາມຮັກຕ່າງໆ
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ວິທີໃດເຮົາຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້ານຳພາໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າວິທີນາງເຮເບກາແຕ່ງງານກັບອີຊາກ ແລະພວກເຮົາຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນທຸກວັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພັດທະນາທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າທຳການຜ່ານທຳນຽມແຕ່ງງານໃນເວລານັ້ນເພື່ອນຳເອົາອີຊາກແລະເຮເບກາເປັນຜົວເມັງ. ຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຂົານັ້ນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກແບບເຫັນກັນພຽງຄັ້ງດຽວ.

ຄູ່ແຕ່ງງານແຕ່ລະຄູ່ນັ້ນມີປະວັດພິເສດທີ່ຮູ້ວ່ານັ້ນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເອົາຄົນເຂົ້າກັນຈົນກາຍເປັນຄອບຄົວ. ເຫັນວ່າທຸກວັນນີ້ພວກທຸ່່ມສາວມີບັນຫາໃນເຮືອງນີ້. ຕາມການສຳຣວດແລ້ວໃນປີ 1960 ເຫັນວ່າປະມານ 70% ຜູ້ຍິງ ແລະ 65% ຊາຍເປັນຜູ້ໃຫຍ່ມີອາຍຸ 30 ປີ ແລະໄດ້ເຮັດດັ່ງນີ້: ໄດ້ອອກຈາກບ້ານ, ຈົບການຮຽນ, ເພິ່ງຕົນເອງໃນດ້ານຊັບສິນ, ແຕ່ງງານ, ແລະກາຍເປັນພໍ່ແມ່. ແຕ່ເຫັນວ່າໃນທຸກວັນນີ້ມີພຽງ 46% ເປັນຍິງ ແລະ 31% ເປັນຊາຍສາມາດພົບຄວາມສຳເລັດເໝືອນຄົນໃນ ສມັຍກອນ ໝາຍຄວາມວ່າຊາວທຸ່່ມໃນສມັຍນີ້ປະມານເຄິ່ງໜຶ່ງຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດຕາທີ່ກ່າວມານັ້ນໄດ້.

ວິທີໃດທີ່ພຣະເຈົ້ານຳພາເຮົາໃຫ້ແຕ່ງງານກັບຄົນນຶ່ງຄົນໃດໄດ້? ຄຣິສຕະຈັກຫລືກຸ່ມສາສນາສາມາດ ຊ່ອຍຄົນໂສດໃຫ້ພົບກັນໄດ້ຢ່າງໃດ? ເຮືອງຂອງເຣເບກາແລະອີຊາກນັ້ນສາມາດເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງ.

1. ການຊອກຫາໄດ້ເລີ້ມຂຶ້ນ: (ປຖກ 24: 1-4)

ໃນບົດນີ້ໄດ້ກ່າວວ່າຢ່າງວ່າອັບຣາຮາມເປັນຄົນເຖົ້າແລ້ວ; ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ເພີ່ນຢ່າງ ຫຼວງຫຼາຍທີ່ສຸດ (ປຖກ 24:1). ອັບຣາຮາມມີອາຍຸຫລາຍກວ່ານາງຊາຣາສິບປີ (ປຖກ 17:17). ແຕ່ນາງຊາ ຣາໄດ້ຕາຍໄປກ່ອນເວລາມີອາຍຸ 127 ປີ (23:1) ໝາຍຄວາມວ່າຕອນນັ້ນອັບຣາຮາມມີອາຍຸ 137 ປີ ເວລາ ເພີ່ນຫາຊອກເມັງໃຫ້ອີຊາກລູກຊາຍ ເພາະເປັນລູກຊາຍແຫ່ງພຣະສັນຍາເພື່ອຈະໃຫ້ມີຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍຖ້າ ຫາກພຣະເຈົ້າຈະອວຍພຣະພອນຜ່ານທາງສາຍເລືອດ.

ອັບຣາຮາມໄດ້ມອບໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຜູ້ເຊື້ອໃຈໄດ້ອອກໄປຊອກຫາເມັງໃຫ້ອີຊາກ. ເຫັນວ່າຄົນໃຊ້ຜູ້ນີ້ບໍ່ໄດ້ ອອກຊື່ລາວອາດມີຊື່ວ່າ ເອລີເອເຊີຊາວດາມາສ (ປຖກ 15:2-3). ອັບຣາຮາມໄດ້ບອກໃຫ້ຄົນໃຊ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ ເອົາຜູ້ຍິງຈາກເມືອງການາອານມາເປັນເມັງຂອງອີຊາກຢ່າງເດັດຂາດ, ແຕ່ຕ້ອງໃຫ້ກັບຄືນໄປປະເທດແລະ ບ້ານເກີດເມືອງນອນ ແລະຈາກເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເອົາເມັງຈາກເຊື້ອ ສາຍຂອງອັບຣາຮາມເອງ? ຜ່ານອັບຣາຮາມພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຊາດໃໝ່-ອິສຣາເອນ. ຄົນໃນເມືອງການາ ອານບໍ່ມີພາກສ່ວນໃນພຣະສັນຍາຫຍັງເລີຍ. ໂດຍການເອົາເມັງໃຫ້ລູກຊາຍຈາກຄອບຄົວຕົນເອງນັ້ນແມ່ນ ວິທີຂອງພຣະເຈົ້າໃນການຈະສ້າງຊາດໃໝ່ເປັນພິເສດ. ດັ່ງນັ້ນ ອັບຣາຮາມຈຶ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ສາບານວ່າຈະເຮັດ ຕາມຄຳສັ່ງ ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ເມື່ອຄົນໃຊ້ກັບມາຈາກການຊອກເມັງໃຫ້ອີຊາກ ອັບຣາຮາມອາດເສັງຊີວິດ ໄປກໍໄດ້.

ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຈັດເອົາໂຕອູດສິບໂຕຕ່າງສິ່ງຂອງ (24:10) ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າອັບຣາຮາມ ເປັນຄົນຮັ່ງມີ. ຄົນໃຊ້ກໍໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປຍັງເມືອງ ນາໂຮໃນປະເທດເມໂຊໂປຕາເມັງ. ເວລາຄົນໃຊ້ໄປເຖິງກໍ ມີບັນຫາຊອກຫາພື້ນືອງຂອງເຈົ້ານາຍ ຖ້າບໍ່ພົບກັບຍາດພື້ນືອງແລ້ວຈະຊອກຫາຍິງໃດມາເປັນເມັງຂອງອີ ຊາກໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຄົນໃຊ້ຈຶ່ງອະທິຖານອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນການນຳພາ: ຂໍໃຫ້ຍິງທີ່ຖືກຕ້ອງຍອມເອົາ ນ້ຳໃຫ້ກິນພ້ອມທັງສັດດ້ວຍ. (24:14). ນີ້ເປັນຄັ້ງແລກທີ່ເຫັນຕົວຢ່າງໃນພຣະຄັມພິຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳພາ ໃນທາງສ່ວນຕົວ. ຕົວຢ່າງນີ້ອາດຊ່ອຍໃຫ້ຄົນເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຂົາສາມາດມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ ໃນທາງສ່ວນຕົວໄດ້.

ຄຳອ້ອນວອນຂອງຄົນໃຊ້ນັ້ນໄດ້ເຫັນຄຳຕອບກັບຕາ. ນາງເຣເບກາຜູ້ເປັນຫລານສາວຂອງອັບຣາຮາມ ໄດ້ຖືໝໍ້ນ້ຳມາຍັງນ້ຳສ້າງ (24:15). ເມື່ອນາງເຣເບກາມາຮອດ ຄົນໃຊ້ກໍເຂົ້າໄປພົບແລະຂໍກິນນ້ຳ. ນາງກໍ ຍິນດີແລະໄດ້ເຮັດເກີນທຳນຽມໂດຍຍອມເອົານ້ຳໃຫ້ສັດກິນນ້ຳ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າໂຕອູດໂຕນຶ່ງກິນນ້ຳຫຼາຍ ທີ່ສຸດປະມານ 25 ແກນລອນ ແລະສາມາດເດີນທາງໄກໄດ້ສອງສາມວັນໂດຍບໍ່ດື່ມນ້ຳອີກ ແລະເຫັນວ່າຄົນ ໃຊ້ມີໂຕອູດສິບໂຕ. ໝໍ້ນ້ຳໃນສັມພັນນີ້ໃສ່ໄດ້ປະມານ 3 ແກນລອນ ແລະນາງມີໝໍ້ນ້ຳອັນດຽວເຫັນວ່ານາງ ເຣເບກາຕ້ອງຕັກນ້ຳ 80-100 ເທື່ອ. ຊຶ່ງໄດ້ບອກເຖິງຈິດໃຈຂອງນາງໃນຕອນນີ້ວ່ານາງເປັນຄົນດູໝັ່ນແລະ ມັກຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ ເໝືອນກັບອັບຣາຮາມ ນາງເປັນຄົນຮັບຕ້ອນແຂກທີ່ດີ (18:1-7). ນາງເປັນຄົນມີແຮງ

ແລະມີກຳລັງດີ ນາງເຮັດວຽກໄວແລະແລ່ນໄດ້ (24:20). ໝາຍເຫດ: ປະຖົມມະການ 24: 15-20 ໄດ້ໃຊ້ ຄຳກິຣິຍາ "ດີ" ເວົ້າເຖິງນາງເຮເບກາຄື ນາງບໍ່ຢູ່ລ້ຳຈັກເທື່ອ.

ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ເຫັນສັນຍາລັກຈາກນາງເປັນພິເສດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳພານາງມາຫາລາວຊຶ່ງ ເປັນຄຳຕອບຈາກການອ້ອນວອນຂອງລາວ. ລາວໄດ້ເອົາຂອງຂວັນອັນມີຄ່າມອບໃຫ້ນາງເຮເບກາແລະໄດ້ ແນະນຳຕົນເອງວ່າເປັນຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມ (24:22-27). ນາງໄດ້ແລ່ນໄປບ້ານໄປບອກຄອບຄົວ ສ່ວນ ຜູ້ເປັນອ້າຍໃຫຍ່ ລາບານໄດ້ແລ່ນໄປພົບຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມແລະເຊີນເອົາໄປພັກເຊົາທີ່ບ້ານ. (24:29).

2. ເຈຣະຈາກັນ: (ປຖກ 24:34-67)

ໃນຂໍ້ 34 ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ເວົ້າເຖິງປະວັດຂອງຄອບຄົວນາງເຮເບກາ. ລາວໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນໃຫ້ຜູ້ເປັນນາຍຈົນຮັ່ງມີເປັນດີ ແລະອັບຣາຮາມຕ້ອງການລູກໃໝ່ຜູ້ທີ່ຈະເປັນເມັງ ຂອງອີຊາກຜູ້ເປັນລູກຊາຍດຽວ. ລາວຍັງກ່າວວ່າການກະທຳຂອງນາງເຮເບການັ້ນເປັນຄຳຕອບຕໍ່ຄຳອ້ອນ ວອນຂອງລາວ ແລະໃນທີ່ສຸດລາວກໍຂໍເອົານາງເຮເບກາມາເປັນເຈົ້າສາວຂອງອີຊາກ.

ລາບານ ແລະເບທູເອນເຫັນການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງນີ້. ບໍ່ແມ່ນວ່າອັບຣາຮາມເປັນຄົນຮັ່ງມີ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ເຫັນການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າໃນການສ້າງຄອບຄົວຂອງນາງເຮເບກາ ພວກເຂົາຈຶ່ງຍອມປະໃຫ້ ນາງເຮເບກາຈາກໄປ (24:50-51).

ຫລັງຈາກເຈຣະຈາກັນແລ້ວກໍມີພິທີມອບຂອງຂວັນ. ມັນເປັນທຳນຽມໃນສມັຍນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ຂອງຂວັນຕໍ່ ຄອບຄົວເຈົ້າສາວເພາະພວກເຂົາຈະໄດ້ສູນເສັງແຮງງານແລະລູກຫລານອີກໃນອະນາຄົດ. ມີການລັ່ງເລໃຈ ແຕ່ເມື່ອຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມບອກວ່າຕ້ອງພ້າວກັບຄືນບ້ານໂດຍໄວ. ພວກເຂົາກໍເປັນຫ່ວງໃນຄວາມ ປອດພັຍຂອງເຈົ້າສາວ ພວກເຂົາຕ້ອງການເວລາອີກເພື່ອສືບຖາມ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຜູ້ຍິງຈະບໍ່ມີສ່ວນ ໃນການຕັດສິນໃຈ ແຕ່ຕອນນີ້ພວກເຂົາຖາມຄວາມເຫັນຈາກນາງເຮເບກາວ່ານາງຍິນດີທີ່ຈະໄປນຳຄົນໃຊ້ ຂອງອັບຣາຮາມຫລືບໍ່. ນາງບໍ່ໄດ້ລັ່ງເລໃຈໃນການໄປນັ້ນ ແລະທຸກຄົນໃນຄອບຄົວກໍອວຍພອນໃຫ້ນາງ ກ່ອນຈາກໄປ. (ປຖກ 24:64).

ພາບສຸດທ້າຍນີ້ເໝືອນເບິ່ງໃນໜັງ. ອີຊາກໄດ້ຍ່າງຫລິ້ນໃນຍາມແລງ (24:63) ເວລາເບິ່ງໄປໄກກໍເຫັນ ຝູງອູດກຳລັງມຸ່ງໜ້າມາຫາ. ນາງເຮເບກາກໍເຫັນອີຊາກ (24:64). ສາຍຕາຂອງພວກເຂົາໄດ້ຕູ້ກັນ ເມື່ອ ນາງຮູ້ວ່າອີຊາກເປັນເຈົ້າບ່າວນາງກໍເປີດຜ້າບັງໜ້າອອກລົງຈາກໂຕອູດຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກວ່າ ນາງເປັນ ເຈົ້າ ສາວ. ອີຊາກກໍໄດ້ນຳນາງເຂົ້າໄປໃນຜ້າເຕັນຂອງຜູ້ເປັນແມ່ ໝາຍຄວາມວ່ານາງເປັນສະມາຊິກໃນ ຄອບ ຄົວໃໝ່ອີກຄົນນຶ່ງ. “ນາງໄດ້ເປັນພໍລະຍາ; ອີກຊາກກໍຮັກນາງ” (24:67). ນັ້ນປັນເລື່ອງທີ່ຈົບລົງດ້ວຍ ຄວາມ ຄວາມສຸກແລະເປັນສິ່ງທີ່ຍິນດີຍິ່ງ.

ເລື່ອງອີຊາກແລະນາງເຮເບກາໃນທຸກວັນນີ້

ພວກເຮົາຄວນລະວັງໃນການໃຊ້ເລື່ອງນີ້ຊອກຫາແຕ່ງງານໃນທຸກວັນນີ້. ຕົວຢ່າງຖ້າທ່ານໄປຮ້ານຂາຍ ກາເຟ ແລະທ່ານໄດ້ຂໍແຕ່ງງານກັບຄົນໃດຄົນນຶ່ງແລະບອກໃຫ້ຄົນນັ້ນຊື້ກາເຟເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຫລິ້ນກິລາໃນ

ກຸ່ມຂອງຕົນເອງ ກໍເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຕີຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີຕອນນີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ. ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມພວກເຮົາສາມາດຮຽນຈາກບົດຮຽນນີ້ໄດ້ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

- ພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຕໍ່ການແຕ່ງງານ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳເອົາອີກຊາກແລະນາງເຣເບກາມາພົບກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມປອດພ້ອມແດ່ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໃນການເດີນທາງ ພຣະອົງໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງຄົນໃຊ້ນັ້ນ, ດົນໃຈໃຫ້ນາງເຣເບກາເຮັດສິ່ງດີ, ເຮັດໃຫ້ຄົນໃຊ້ພໍໃຈຕໍ່ນາງເຣເບກາແລະຄອບຄົວ, ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ມີພາກສ່ວນໃນເຮືອງນີ້ແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນມາ.
- ມີຈຸດປະສົງໃນການແຕ່ງງານຫລາຍກວ່າຄວາມສຸກຂອງສອງຄົນ. ພຣະເຈົ້າມີແຜນການເລິກໄປກວ່າຄວາມສຸກຂອງອີກຊາກແລະເຣເບກາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາອັບຣາຮາມເປັນພໍ່ຂອງທຸກຊາດໃນໂລກເພື່ອຄົນໃນໂລກຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນ (ປຖມ 12:1-3) ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່າຍເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ. ຖ້າຄົນນຶ່ງຄົນໃດຊອກຫາຄູ່ຄອງໃຫ້ພິຈາຣະນາເບິ່ງຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ພຽງຊອກຄວາມສຸກເທົ່ານັ້ນ. ພວກເຮົາຄວນຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນມາວ່າ ຊີວິດການແຕ່ງງານຂອງເຮົານັ້ນເປັນທີ່ຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າຫລືບໍ່?
- ລັກບຸຄະລິກລັກສະນະສຳຄັນ. ໃນຊີວິດຂອງນາງເຣເບກາແລ້ວແມ່ນນາງມີຈິດໃຈຢາກຮັບໃຊ້. ຊີວິດຂອງການແຕ່ງງານອາດເປັນສິ່ງລຳບາກສຳລັບຄົນເຫັນແກ່ຕົວ. ການແຕ່ງງານມີຄວາມສົດຊື່ນ ຍິ້ມຫົວ ແຕ່ຍັງມີຫລາຍອີກກວ່ານັ້ນ. ຊີວິດໃນການແຕ່ງງານຍັງຕ້ອງມີການຊັກຜ່າລ້າງຖ້ວຍ ເບິ່ງເດັກນ້ອຍແລະອື່ນໆ...
- ຮ່ວມກຸ່ມກັບຄົນທີ່ເຊື່ອນັ້ນສຳຄັນ. ເປັນຂອງທັມມະດາເມື່ອຄົນໜຸ່ມໄປມາຮ່ວມກັນແບບຊູ້ສາວກໍເຫັນວ່າຄອບຄົວແລະກຸ່ມໃນຄວາມເຊື່ອໄດ້ປັກຕູເບິ່ງເປັນເວລາຫລາຍປີ. ເຫັນວ່າການເຮັດແນວນັ້ນບໍ່ມີອີກແລ້ວໃນສະໄໝນີ້. ທຸກວັນນີ້ພວກຊາວໜຸ່ມສ້າງຄອບຄົວທ່າງໄກຈາກຍາດຕິພີ່ນ້ອງແລະມັກເພິ່ງຕົນເອງ. ຄຣິສຕະຈັກບໍ່ສາມາດຮັບໃຊ້ຄົນທີ່ເພິ່ງຕົນເອງ ຊອກວຽກງານ, ສ້າງຄອບຄົວ ແລະລ້ຽງລູກນ້ອຍ. ຄົນຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກກໍເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ ຮັບຄຳແນະນຳທີ່ດີຈາກຜູ້ອະວຸໂສ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ຄຣິສຕະຈັກສາມາດຊ່ອຍຄົນໜຸ່ມຢ່າງນັ້ນບໍ່? ປະວັດຂອງອີກຊາກແລະເຣເບກາໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນພາວະສຸກເສີນ ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄອບຄົວແລະກຸ່ມທີ່ຄວາມເຊື່ອໄດ້ມີພາກສ່ວນໃນການຮ່ວມຊີວິດຂອງພວກເຂົາ. ມີພາກສ່ວນອັນໃດບໍ່ໃນຄຣິສຕະຈັກທຸກວັນນີ້ສາມາດແນະນຳໃຫ້ຄົນໜຸ່ມພົບກັນແລະສ້າງຄອບຄົວນຳກັນໄດ້?

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ສິ່ງສຳຄັນອັນນຶ່ງໃນການເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຄືການມີຄວາມຮັກໄຄ່ ແລະຂຶ້ນຕໍ່ໄປແມ່ນການສ້າງຄວາມສັມພັນກັບຄົນອື່ນ. ໃນພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ສອນເຖິງວິທີປ່າວສາວລົມກັນ ມີແຕ່ເວົ້າເຖິງຄວາມສັມພັນທີ່ສຳຄັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພວກເຮົາມາໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນກັນກັບຄົນອື່ນແລະກຸ່ມອື່ນໆ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດວຽກຜ່ານທຳນຽມຂອງການແຕ່ງງານທີ່ນຳເອົາອີກຊາກແລະເຣເບກາເປັນຜົວເມັງກັນ. ການແຕ່ງງານຂອງພວກເຂົາເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອໄຖ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເອົາໄວ້. ພຣະເຈົ້າຍັງທຳກິຈການຂອງພຣະອົງ

ຜ່ານການແຕ່ງງານ ແລະພຣະອົງມີພຣະສົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍການແຕ່ງງານນັ້ນໃຫ້ເປັນທີ່ຊອບພຣະ ທັຍຂອງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາທີ່ເປັນກຸ່ມທີ່ມີຄວາມເຊື່ອຄວນແນະນຳແລະເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການແຕ່ງງານ. ພວກ ຄົນ ໜຸ່ມຕ້ອງການຄຳແນະນຳຈາກຜູ້ອາວຸໂສເຮືອງການແຕ່ງງານ. ຄຣິສຕະຈັກກຳເໝືອນກັນຄວນເປັນບ່ອນ ໃຫ້ກຳລັງໃຈແລະແນະນຳຕໍ່ຊາວໜຸ່ມຜູ້ກຳລັງຊອກຫາຄູ່ຄອງ. ຄຣິສຕະຈັກຄວນມີໂຄງການສອນແລະໃຫ້ ຄຳປຶກສາເຖິງເຮືອງການແຕ່ງງານ ເພື່ອໃຫ້ຄົນໝູ່ມສາວຮຽນຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳງານໃນຊີວິດເພື່ອ ປະທານຄວາມສຳເລັດ, ແລະຄວາມຮັກແທ້ໃຫ້.

ຄຳຖາມ

1. ວິທີໃດພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳງານພາຍໃນຊີວິດຂອງທ່ານເຖິງເຮືອງຄວາມຮັກ?
2. ພຣະເຈົ້າທຳງານເຮືອງຊູ້ສາວຕາມທຳນຽມຂອງພວກເຮົາໃນທຸກວັນນີ້ຢ່າງໃດ?
3. ມີອັນໃດທີ່ທ່ານຄວນພິຈາລະນາກ່ອນຈະແຕ່ງງານກັບຄົນນຶ່ງຄົນໃດ?
4. ຄົນໃຊ້ຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງສະແດງໝາຍສຳຄັນວ່າແມ່ນໃຜ ອີຊາກ ຄວນແຕ່ງງານນຳ. ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາຄວນເຮັດຢ່າງນັ້ນບໍ່? ອັນໃດຄວນລະວັງ? ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄວນ ທູນຂໍໃຫ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນບໍ່?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ນາງຮັນນາ: ອ້ອນວອນຂໍລູກ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** 1 ຊາມູເອນ 1:1-20
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** 1 ຊາມູເອນ 1:1-20
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພຣະພອນແດ່ນາງຮັນນາ ແລະສາມີຜູ້ລໍຄອຍຢາກໄດ້ລູກເປັນເວລາດົນນານ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ມີຄຳອ້ອນວອນແນວໃດທີ່ທ່ານປາຖນາຢາກຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອບອກເຖິງຄຳອ້ອນວອນຂອງນາງຮັນນາເພາະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງ.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພລັງອຳນາດທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ການຢາກໄດ້ລູກນັ້ນເຮັດໃຫ້ນາງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ, ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນທູນຂໍຂອງນາງ. ມັນເປັນການຍາກໃນຊີວິດຖ້າມີການລໍຖ້າເມື່ອຢາກໄດ້ອັນນຶ່ງອັນໃດ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກເຖິງສ່ວນເລິກພາຍໃນຈິດໃຈທີ່ຢາກໄດ້ແຕ່ເຫັນວ່າສິ່ງນັ້ນອາດຈະບໍ່ກາຍເປັນຈິງໄດ້. ຄົນໂສດລໍວັນແຕ່ງງານວ່າຍາມນັ້ນຈະມາເຖິງເມື່ອໃດນໍ. ບາງຄົນລໍໃຫ້ໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດໃນດ້ານເງິນຄຳ, ບາງຄົນລໍຖ້າຜູ້ເປັນລູກໜີ້ອອກບ້ານກັບຄືນມາ. ການລໍຖ້ານັ້ນທຸກລຳບາກໃຈຫລາຍໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາອ້ອນວອນອະທິຖານລໍຖ້າຢາກເຫັນຄຳຕອບ ແຕ່ເຫັນຄຳຕອບນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາໃກ້ເລີຍມີແຕ່ລໍແລ້ວກໍລໍອີກ.

ສຸພາສິດ 13:12 ກ່າວວ່າ, “ເມື່ອໝົດຫວັງຫົວໃຈກໍເຈັບຊ້າ.” ເມື່ອລໍຄອຍພວກເຮົາກໍເຈັບປວດໃນດ້ານຮ່າງກາຍແລະຈິດໃຈ. ຫລາຍໆເທື່ອຄວາມເຈັບປວດນັ້ນກໍກາຍເປັນສິ່ງຂົມຂຶ້ນ, ໂກດຮ້າຍ, ແລະເສົ້າໃຈ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນີ້ກໍເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກນ້ອຍເນື້ອຕໍ່າໃຈ ແລະຢາກລໍຄອຍໃຫ້ທຸກສິ່ງດີຂຶ້ນກ່ອນຈິ່ງເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອຍອມໃຫ້ຄວາມຮູ້ສຶກແນວນັ້ນໄລ່ເຮົາໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ເຮົາກໍເປັນຄົນ ຜ່າຍແພ້. ແຕ່

ຄວາມຈິງແລ້ວຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນຄວນດຶງເຮົາເຂົ້າໄກ້ຊິດພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ. ເວລາເປັນທຸກຈິດໃຈພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາໃນຊີວິດ. ເວລານາງຮັນນາເປັນທຸກລາວເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ແລະກໍໄດ້ພົບພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງແທ້ໃນຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າຈະສະແດງພຣະຄຸນຕໍ່ພວກເຮົາ ເໝືອນກັນ ເມື່ອພວກເຮົາອ້ອນວອນທູນຂໍຈາກພຣະອົງ.

1. ຄວາມເຈັບປວດ: (1 ຊມອ 1:1-8)

ສອງຂໍ້ທີ່ແລກໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມເຈັບປວດຂອງນາງຮັນນາ. ມີຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ເອນການາເປັນຕະກູນເອຟຣາອິມລາວເອົາເມັງສອງຄົນ, ເມັງຜູ້ທີ່ສອງຊື່ວ່ານາງເປນິນນາຜູ້ມີລູກ ແຕ່ນາງຮັນນາເປັນຍິງໝັ້ນ. ໃນຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອນແລ້ວຜູ້ຍິງໝັ້ນເປັນທຸກໃຈຫລາຍ ເພາະໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຍິງຕ້ອງມີລູກຜູ້ສືບເຊື້ອສາຍເພື່ອເປັນຜູ້ຮັບມໍຣະດົກສືບຕໍ່ໄປ. ຍິງໃດທີ່ມີລູກຫລາຍຄົນຖືວ່າເປັນຜູ້ມີກຽດແລະເປັນພຣະພອນ. ກົງກັນຂ້າມຖ້າຍິງໃດບໍ່ມີລູກຖືວ່າເປັນຄົນຜິດພາດໃນຊີວິດເຊັ່ນ: ສາມິມິສິດຢ່າຮ້າງແລະໄປແຕ່ງງານກັບຜູ້ໃໝ່ໄດ້. ຕອນນີ້ຈິ່ງເຫັນວ່າສາມິຂອງນາງຮັນນາຈິ່ງເອົາເມັງນ້ອຍຍ້ອນເຫດຜົນອັນນີ້. ແນວໃດກໍຕາມນາງຮັນນາຍັງເປັນເມັງຜູ້ທີ່ຜິວຮັກຫລາຍ. ດັ່ງນັ້ນ ນາງຮັນນາຈິ່ງສາມາດປະເຊີນກັບເປນິນນາຜູ້ເປັນເມັງນ້ອຍ.

ວັນຢຸດພັກເປັນໂອກາດດີທີ່ເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວສລອງຢ່າງມ່ວນຊື່ນ ແລະເປັນເວລາເຮັດໃຫ້ມີການຂັດແຍ້ງກັນເກີດຂຶ້ນກໍເປັນໄດ້. ນັ້ນເປັນເຮືອງຂອງນາງຮັນນາກັບນາງເປນິນນາ ທຸກໆປີເອນການາຜູ້ເປັນຜິວໄດ້ພາ ຄອບຄົວໄປນະມັສການແລະຖວາຍທີ່ເມືອງຊີໂລ (1 ຊມອ 1:3) ພວກເຂົາໄປໃນທີ່ນັ້ນເພື່ອເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງອີງຕາມທຳນຽມພວກຍິວ, ຫລືພວກເຂົາອາດໄປຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າກໍເປັນໄດ້.

ໃນພຣະຄໍາພີເດີມມີລະບົບການຖວາຍສອງຢ່າງ: ຖວາຍເຜົາບູຊາ, ນັ້ນແມ່ນການເຜົາໃນແທ່ນບູຊາ, ແລະຖວາຍສາມັກຄີທີ່ມີຊື່ສ່ວນນຶ່ງໄດ້ແບ່ງປັນລະຫວ່າງປະໂລຫິດແລະຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມນະມັສການ. ເຫັນວ່າການຖວາຍຂອງເອນການາອາດເປັນແບບທີ່ສອງ.

ຕາມທຳນຽມຊາວຍິວແລ້ວລູກຊາຍມີພາກສ່ວນຮັບມໍຣະດົກຂອງພໍ່ ແລະລູກກົກໄດ້ຮັບສອງເທົ່າ (ພຣະບັດຍັດທິສອງ 21:17). ກົດບັນຍັດຢ່າງນີ້ກໍເພື່ອສຳລັບຄົນທີ່ມີເມັງສອງຄົນ ຖ້າຮັກເມັງໃດແລ້ວບໍ່ແມ່ນຈະມອບມໍຣະດົກໃຫ້ລູກຂອງຜູ້ຮັກນັ້ນຫລາຍກວ່າ. (ພຣະບັດຍັດທິ ສອງ 21:15-17). ແຕ່ແນວໃດກໍຕາມເຖິງນາງຮັນນາ ບໍ່ມີລູກຜູ້ເປັນຜິວຍັງມອບຂອງຖວາຍໃຫ້ລາວສອງເທົ່າ, “ເພາະວ່າລາວຮັກນາງຫລາຍ” (1 ຊມອ 1:5). ໃນເມື່ອເຮັດດັ່ງນີ້ເປັນເວລາຫລາຍປີ ນາງເປນິນນາກໍມີຄວາມອິດສາແລະເຮັດໃຫ້ ນາງຮັນນາໃຈຮ້າຍເພາະນາງຮັນນາເປັນຍິງໝັ້ນ. ນາງຮັນນາຮ້ອງໄທ້ແລະບໍ່ຍອມກິນເຂົ້າກິນນໍ້າເພາະເມັງນ້ອຍເວົ້າໃສ່ນາງປະການ. ຜູ້ເປັນຜິວກໍພະຍາຍາມອອຍໃຈແຕ່ບໍ່ສາມາດໃຫ້ສິ່ງທີ່ນາງຕ້ອງການໄດ້ຄື: ມີລູກ.

ພຣະຄໍາພີກ່າວວ່ານາງເປັນຍິງໝັ້ນເພາະ “ພຣະເຈົ້າອັດທ້ອງຂອງນາງ” (1 ຊມອ 1:5). ໃນຕອນນີ້ຄົນເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສິ່ງພຣະເຈົ້າທຳການອັດທ້ອງ ແລະສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈາກທັມມະຊາດ, ຫລືໂລກແຫ່ງຄວາມຜິດບາບ. ແຕ່ໃນສັມຍຂອງນາງຮັນນາຄົນເຮົາເຫັນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີແລະສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຊຶ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ບັນຊາ. ຖ້າຍິງໃດມີລູກພຣະເຈົ້າອວຍພຣະພອນໃຫ້ ຖ້າວ່າຍິງໃດບໍ່ມີລູກພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ອັດທ້ອງໄວ້. ໃນພຣະຄໍາພີເດີມຖ້າຍິງໃດເປັນຍິງໝັ້ນພຣະເຈົ້າອາດໃຊ້ນາງເປັນພາຊະນະເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ສະແດງພຣະຄຸນແລະອຳນາດຂອງ

ພຣະອົງ (ປຖມ 16:1-2; 21:1-7; 25:21-26; ຜູ້ປົກຄອງ 13:1-5; ລູກາ 1:5-24). ຄໍາເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ອັດທ້ອງລາວໄວ້” ເປັນສັນຍາລັກວ່າ-ຕຽມໄວ້-ພຣະອົງຈະເຮັດການອັດສິ້ນ.

2. ຫົວໃຈຮ້ອງໄຫ້: (1 ຊມອ 1:9-18)

ນາງຮັ່ນນາບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ ນາງພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດແລະຂົມຂຶ້ນ. ແຕ່ເຫັນວ່ານາງບໍ່ຍອມໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄລ່ນາງໃຫ້ຫ່າງອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ນາງໄດ້ໃຊ້ຄວາມໂສກເສົ້າໃນຈິດໃຈເປັນສິ່ງທີ່ດຶງດູດນາງໃຫ້ເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ. ຄວາມອົດທົນຢ່າງກ້າຫານນັ້ນເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ນາງກາຍເປັນແມ່ແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.

ໃນປີນີ້ນາງບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເປັນທຸກຄົນດຽວ ນາງໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານຮ້ອງໄຫ້ໄວ້ທຸກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເປັນໜ້າສົນໃຈຫລາຍນາງໄດ້ອ້ອນວອນຮ້ອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະເຈົ້າ “ແຫ່ງຈັກກະວານ” 1 (ຊມອ 1:11). ເປັນຄໍາເວົ້າທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງມີອໍານາດເໜືອທະຫານໃນສະໄໝແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນພຣະຄັມພິເດີມ ຄໍາເວົ້າຢ່າງນັ້ນໄດ້ໃຊ້ໃນເວລາມີການປ່ຽນແປງ. ຊາມູເອນເປັນຜູ້ປົກຄອງຫລ້າສຸດ ແລະເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນທໍາອິດ. ຊາມູເອນໄດ້ປົກຄອງພວກອິສຣາເອນເວລາມີການປ່ຽນແປງຈາກຜູ້ປົກຄອງໄປຫາກະສັດ. ນາງຮັ່ນນາບໍ່ຮູ້ຄວາມສໍາຄັນໃນຕອນນີ້ ນາງພຽງແຕ່ອ້ອນວອນຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພາະນາງຕ້ອງການໆ ຊ່ວຍເຫລືອຈາກພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.

ນາງຮັ່ນນາເປັນຄົນກ້າ ນາງອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພຣະອົງປະທານລູກຊາຍ. ນາງໄດ້ຂໍນໍາພຣະເຈົ້າໃນສິ່ງທີ່ນາງຕ້ອງການທີ່ສຸດແລະສັນຍາວ່າຈະຖວາຍສິ່ງທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະອົງຄືນ: ນັ້ນແມ່ນລູກຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້. ນາງສັນຍາຈະຖວາຍລູກນັ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະອົງ. ເດັກນັ້ນຈະບໍ່ດື່ມເຫລົ້າແລະບໍ່ຕັດຜົມ. ຕາມຄໍາສັນຍານັ້ນເຫັນວ່ານາງຮັ່ນນາຄິດໃນໃຈວ່າຈະແຍກລູກໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ (ເບິ່ງຈິດບັນຊີ 6:1-21; ເໝືອນກັບແຊມຊັນ ຜູ້ປົກຄອງ 13:3-5). ຖ້າວ່າພຣະເຈົ້າປະທານລູກຊາຍໃຫ້ແທ້.

ໃນເວລານັ້ນປະໂຫິດ ເອລີໄດ້ເບິ່ງນາງອ້ອນວອນຢູ່ຫ່າງໄກ ເພິ່ນເຫັນນາງອ້ອນວອນແຕ່ບໍ່ມີສຽງເພິ່ນຄິດວ່ານາງເມົາເຫລົ້າຈິ່ງສັ່ງໃຫ້ເອົາຈອກເຫລົ້າໄປຖິ້ມ (1 ຊມອ 1:14). ການທີ່ປະໂຫິດກ່າວນັ້ນບໍ່ເປັນໜ້າແປກເພາະເວລານັ້ນເປັນຍາມສລອງ. ແຕ່ການສັ່ງເກດວ່ານາງເປັນຄົນປະເພດໃດນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງສະພາບຂອງເອລີເອງ ເພາະແທນທີ່ຈະຮັບໃຊ້ນາງໃນຍາມເປັນທຸກ ເພິ່ນເລີຍກາຍເປັນຜູ້ຕັດສິນຢ່າງ ຮ້າຍແຮງ.

ເຖິງແມ່ນນາງຮັ່ນນາຖືກປມາດຢ່າງບໍ່ເປັນທັມ ແຕ່ເຫັນວ່ານາງໄດ້ຕອບປະໂຫິດດ້ວຍຄວາມສຸພາບ. ນາງກ່າວວ່ານາງບໍ່ໄດ້ເມົາເຫລົ້າແຕ່ປະການໃດ, ແຕ່ໄດ້ “ເປີດສິ່ງໃນໃຈ” ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພາະຄວາມທຸກໃຈ ນາງຂໍຮ້ອງໃຫ້ປະໂຫິດເຫັນໃຈວ່ານາງບໍ່ແມ່ນຍິງຜູ້ບໍ່ມີຄ່າ (1:16). ຄໍາເວົ້າວ່າບໍ່ມີຄ່າໃນພາສາເຮັບເຮີແມ່ນ ບີລີອາ, ຊຶ່ງກາຍເປັນຊື່ຂອງຊາຕານ (2 ຂ່າວຄາວ 6:15). ໃນທີ່ສຸດຄໍາເວົ້າທີ່ເອລີກ່າວຫານາງນັ້ນຕົກມາຖືກລູກຂອງຕົນເອງ.

ເມື່ອໄດ້ສົນທະນາກັນແລ້ວເອລີກໍເຂົ້າໃຈແລະໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ແກ່ນາງວ່າ, “ຈິ່ງໄປເປັນສຸກເທິນ; ພຣະເຈົ້າຂອງອິສຣາເອັນໄດ້ຕອບຄໍາອ້ອນວອນນັ້ນແລ້ວ” (1:17). ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນນາງກໍພໍໃຈເຖິງແມ່ນຈະໄດ້ຫລີບໄດ້ລູກກໍຕາມເພາະນາງໄດ້ເປີດຫົວໃຈນັ້ນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນແລ້ວ. ນາງກັບບ້ານໄປຫາຄອບຄົວຍອມກິນເຂົ້າກິນປາຮ່ວມກັບສາມີ ແລະນາງບໍ່ໄດ້ໂສກເສົ້າອີກຕໍ່ໄປ (1:18).

3. ຄໍາຕອບ: (1 ຊມອ 1:19-27)

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງນາງຮັນນາ ແລະນາງຮັນນາກໍເຮັດຕາມທີ່ຕົນເອງໄດ້ສັນຍາໄວ້. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຜູ້ເປັນພໍ່ເປັນຄົນໃສ່ຊື່ໃຫ້ລູກ ແຕ່ຕອນນັ້ນນາງຮັນນາເປັນຄົນໃສ່ຊື່ໃຫ້ລູກຊາຍວ່າ ຊາມູເອນ, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນ. ນາງລ້ຽງເດັກນັ້ນຈົນເຖິງຊາມູເອນປະນີມອາຍຸປະມານສາມປີ. ນາງໄດ້ເອົາລູກຊາຍນ້ອຍກັບໄປຍັງເມືອງຊີໂລດ້ວຍການເຫັນດີຈາກສາມີ. ນາງໄດ້ຖວາຍລູກຊາຍນັ້ນໃຫ້ແກ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ລາວຍັງໄດ້ນໍາຈົວເຖິກສາມປີ-ເປັນສັດໃຫຍ່ຮາຄາແພງຫລາຍ-ເພື່ອຂ້າຖວາຍ. ເວລາມາເຖິງເມືອງຊີໂລ ນາງກໍບອກໃຫ້ປະໂຮທິດເອລີວ່າລາວອ້ອນວອນຂໍລູກຈາກພຣະເຈົ້າສາມປີຜ່ານໄປນັ້ນ ດຽວນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານສິ່ງທີ່ນາງທູນຂໍແລ້ວ ແລະນາງກັບມາເພື່ອຈະມອບຊາມູເອນໄວ້ໃນພຣະວິຫານ ເພື່ອຮັບໃຊ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ເພງຂອງນາງຮັນນາໃນ 1 ຊາມູເອນ 2 ແມ່ນບົດເພງຮ້ອງໃນຍາມໄດ້ຮັບຊັຍຊະນະ ມັນຄ້າຍຄືບົດເພງຂອງມາຣິອາຮ້ອງເວລາອົງພຣະເຢຊູມາປະສູດຕາມພຣະສັນຍາ (ລູກາ 1:46-55). ນາງຮັນນາຮ້ອງເພງເພາະໄດ້ມີຊັຍແລະເວົ້າເຮື່ອງພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງຕໍ່ຄົນທຸກຍາກ ແລະເຮັດໃຫ້ຜູ້ມີກໍາລັງໝົດແຮງໄປ. ນາງຍັງໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງສິ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຫ່ວງເປັນໃຍຕໍ່ຄົນອ່ອນແອ ຄົນທຸກຍາກ ແລະຜູ້ເປັນທຸກໃຈ. ນາງໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເອງເປັນຜູ້ປະທານກໍາລັງໃຫ້. ເໝືອນກັບອົງພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາເອົາໄວ້ເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່. ລູກຊາຍຂອງ ນາງຮັນນາຄືຊາມູເອນ ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເປັນຜູ້ນໍາໃນພາວະມີການປ່ຽນແປງຈາກຜູ້ປົກຄອງຈົນເຖິງສັມຍຂອງກະສັດ. ກະສັດດາວິດເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາເອົາໄວ້ໃຫ້ປົກຄອງອານາຈັກຕລອດໄປ (2 ຊມອ 7:11-16). ຄໍາສັນຍາທັງໝົດນັ້ນໄດ້ສໍາເຣັດລົງໃນອົງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ເຮື່ອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ທ່ານເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ກັບການລໍຄອຍບໍ່? ນາງຮັນນາໄດ້ອິດທິນລໍຄອຍຢາກໄດ້ລູກ: ນາງຖືກສັງຄົມປະນາມ, ແມ້ງນ້ອຍຫົວຂວັນ, ນາງມີຄວາມໂກດຮ້າຍ, ແລະຢູ່ກັບຄວາມຂົມຂື່ນ. ແຕ່ນາງເປັນຄົນພິເສດຫລາຍເພາະນາງບໍ່ຍອມໃຫ້ການເປັນທຸກນັ້ນໄລ່ຕົນເອງໜີຈາກພຣະເຈົ້າ ແຕ່ນາງຍິ່ງເຂົ້າໃກ້ພຣະເຈົ້າ. ນາງໄດ້ເປີດຈິດໃຈເປັນທຸກນັ້ນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍຕອບຄໍາອ້ອນວອນຂອງນາງ ແລະປະທານສິ່ງທີ່ນາງຕ້ອງການໃນຊີວິດ.

ພວກເຮົາຈຶ່ງເອົາຕົວຢ່າງຂອງນາງຮັນນາ ຄືພວກເຮົາຕ້ອງອິດທິນຕໍ່ການຫົວຂວັນ ການເວົ້າໃສ່ນາງປະການ ຄືເອົາຄວາມເປັນທຸກນັ້ນເຂົ້າໄປຫາພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ການເປັນທຸກນັ້ນຊຸກເອົາໜີຈາກພຣະອົງ. ໃຫ້ພວກເຮົາສແວງຫາພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າພຣະອົງຍັງຟັງຢູ່ ໄດ້ຍິນຄວາມເຈັບປວດ ແລະຈະຕອບຄໍາທູນຂໍຂອງພວກເຮົາສເມີ.

ຄໍາຖາມ

5. ທ່ານເຄີຍລໍຖ້າສິ່ງຢາກໄດ້ໃນຊີວິດຫລືບໍ່? ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກໃນຊີວິດຢ່າງໃດໃນເວລານັ້ນຕໍ່ຕົນເອງ ຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ?
6. ນາງຮັນນາໄດ້ເປີດໃຈຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເປັນແນວເມື່ອທ່ານໄດ້ເປີດຈິດໃຈຮ້ອງໄຫ້ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ? ທ່ານຈະໄປຫາໃຜ? ແລະຈະເຮັດແນວໃດ?
7. ປະໂຣທິດເອລີໄດ້ຕັດສິນນາງຮັນນາຜິດແທນທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງ. ທ່ານຮູ້ຈັກຮັບຜິດບໍ່ເມື່ອເບິ່ງຄົນອື່ນໃນທາງລົບ? ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈິ່ງຈະຮຽນຈາກຄວາມຜິດຈາກການກະທຳຂອງປະໂຣທິດເອລີໃນຕອນນີ້?
8. ທ່ານຮູ້ແນວໃດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອ້ອນວອນຂອງທ່ານ ເມື່ອທ່ານກຳລັງລໍຄຳຕອບຢູ່ນັ້ນ?
9. ທ່ານຈະໃຫ້ຄຳແນະນຳຕໍ່ຄົນອື່ນຢ່າງໃດ ເມື່ອພວກເຂົາກຳລັງລໍຄອຍຄຳຕອບຈາກພຣະເຈົ້າ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ນາງຮູດ: ພົບຄວາມຮັກຫລັງຈາກສາມີເສັງຊີວິດ

<u>ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:</u>	ຮູດ 1:1-9; 3:6-13; 4:13-17
<u>ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:</u>	ຮູດ 1-3-4
<u>ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:</u>	ປະວັດຂອງນາງຮູດເປັນເລື່ອງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃນການສ້າງຄວາມຮັກໃໝ່ຫລັງຈາກສາມີເສັງສາມີ.
<u>ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:</u>	ມີອັນໃດເກີດຂຶ້ນບໍ່ຫລັງຈາກມີການສາມີເສັງເກີດຂຶ້ນ-ເຄີຍສາມີເສັງບໍ່?
<u>ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:</u>	ເພື່ອບອກເຖິງວິທີທີ່ນາງຮູດໄດ້ສ້າງຄວາມຮັກໃໝ່ໃນຊີວິດຫລັງຈາກສາມີເສັງສາມີຜູ້ທີ່ຮັກໄປ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ໃນທຸກວັນນີ້.

ໜ້າທີ່ສຳຄັນຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ:

- ຍືນຍັນວ່າພຣະຄຳພີເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຈະຊີ້ນຳພາໃນຊີວິດ ແລະການຮັບໃຊ້
- ເສີມສ້າງຕົນເອງໃຫ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນ ແລະໃຫ້ຄວາມເຊື່ອມີຊີວິດຊີວາ.

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກແລະສັດຊື່ຂອງພຣະອົງໂດຍປະທານອົງພຣະຜູ້ໄຖ່ຜ່ານນາງຮູດ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອລາວຫລັງຈາກມີການສາມີເສັງສາມີ.

ໃນປີ 2004 ຂ້າພະເຈົ້າແລະສາມີໄດ້ສລອງວັນຈົບການສຶກສາຈາກໂຮງຮຽນພຣະຄຳພີ. ໃນປີນີ້ສິດຍາພົບານທີ່ຮັບໃຊ້ປະຈຳຄຣິສຕະຈັກເປັນເວລາຫລາຍປີກໍເຖິງອາຍຸກິນເບັ້ງບໍານານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນການສິດສອນຂອງເພິ່ນແຕ່ເປັນວັຍລຸ້ນຈົນຖືກພຣະເຈົ້າຮຽກເອີ້ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ໃນຕ່າງປະເທດ. ເພິ່ນຍັງເປັນຄົນແຕ່ງານໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແລະສາມີ ແລະເປັນຄົນເທສນາເມື່ອຖືກເອີ້ນໃຫ້ອອກໄປປະກາດທີ່ຕ່າງປະເທດ. ໃນວັນສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນ ທີ່ຄຣິສຕະຈັກ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄປຟັງຄຳເທສນາແລະບໍ່ຮູ້ເລີຍວ່າແມ່ນຫຍັງຈະເກີດຂຶ້ນ. ອີກບໍ່ນານເພິ່ນກໍເປັນໂຮກຫົວໃຈວາຍເສັງຊີວິດຢ່າງກະທັນຫັນຈິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສົ້າໃຈ.

ໃນພິທີສົ່ງສະການຂ້າພະເຈົ້າໄປນັ່ງຊັ້ນເທິງແລະມີການຮ້ອງເພງທີ່ເພີ່ນມັກຫລາຍ, “ຂໍຖວາຍພຣະກຽດ” ເມື່ອຮ້ອງມາເຖິງຂໍ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໝົດທັງຄອບຄົວກຳລັງຍ່າງເຂົ້າມາໃນພຣະວິຫານ. ຂ້າພະເຈົ້າສະອັນຈົນຮ້ອງເພງຕໍ່ໄປບໍ່ໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້ານັ້ນແສນດີ ແຕ່ເມື່ອພົບກັບການສູນເສັງແລ້ວກໍມີຄວາມທຸກ. ແຕ່ບາງຄັ້ງເວລາມີການສູນເສັງພວກເຮົາກໍຮ້ອງເພງເປັນສຽງດັງໄດ້ແມ່ນບໍ່?

ຍັງມີຄວາມຫວັງເຫລືອຢູ່ບໍ່ຫລັງຈາກການສູນເສັງ? ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າຜູ້ຮູ້ຈັກອະນາຄົດສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາເວລາມີບັນຫາ. ອົງພຣະເຢຊູຮູ້ແລ້ວວ່າການຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນພຣະອົງຈະເອົາຊະນະໄດ້, ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະອົງຊົງພຣະກັນແສງໃນຊຸມຝັ່ງສົບຂອງຣາຊະໂລ (ໂຍຮັນ 11:35). ໃນຊີວິດນີ້ຄວາມຕາຍຍັງເປັນປະຕູທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງຜ່ານໄປຫາພ້າສວັນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະລະພວກເຮົາເວລາພົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າ. ພຣະອົງປາຖນາຈະປ່ຽນຄວາມເປັນທຸກນັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນຄວາມຍິນດີ. ພຣະທັມຮູດນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນຮູບພາບພຣະເຈົ້າປະທານຄວາມຮັກໃຫ້ຫລັງຈາກການສູນເສັງ.

1. ໃນເວລາສົ່ງສະການ: (ຮູດ 1:1-9ຂ)

ປະວັດຂອງນາງຮູດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສັມຍຂອງຜູ້ປົກຄອງ (ຮູດ 1:1). ນັ້ນເປັນເວລາວຸ້ນວາຍຫລາຍໃນຊີວິດຂອງພວກອິສຣາເອນ. ໃນສັມຍຜູ້ປົກຄອງຍັງບໍ່ທັນມີກະສັດເທື່ອ ແລະແຜ່ນດິນໄດ້ຖືກລົບກວນດ້ວຍທະຫານຕ່າງດ້າວ, ດ້ວຍຄົນບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ, ແລະມີການຕໍ່ສູ້ກັນລະຫວ່າງເຜົ່າຕ່າງໆ. ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້ແລ້ວໃນຂໍ້ທີ່ນຶ່ງໄດ້ບອກເຖິງມີກາອິດທິວໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ.

ຍ້ອນມີການອິດທິວນີ້ຄອບຄົວຈຶ່ງພາກັນຍົກຍ້າຍຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານຢູ່ແຜ່ນດິນໂມອາບ. ຄອບຄົວນີ້ມີ ເອລີເມເລກ, ນາໂອມີ, ແລະລູກຊາຍສອງຄົນຊື່: ມາໂລນ ແລະກິລີໂອນ. ພວກເຂົາຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນຄົນຕ່າງດ້າວພົບກັບເສຖກິດທີ່ລຳບາກແຕ່ກໍຍັງມີຢູ່ມີກິນ. ຫລັງຈາກໄດ້ມາຢູ່ແຜ່ນດິນນັ້ນແລ້ວເອລີເມເລກໄດ້ເສັງຊີວິດ ຜູ້ເປັນລູກຊາຍສອງຄົນເລີຍແຕ່ງງານກັບຜູ້ຍິງໃນທີ່ນັ້ນຄື: ນາງຮູດ ແລະໂອປາ. ສິບປີຕໍ່ມາລູກຊາຍທັງສອງກໍເສັງຊີວິດ ນາງນາໂອມີຈຶ່ງອາສັຍຢູ່ແຜ່ນດິນຕ່າງດ້າວ ໂດຍບໍ່ມີສາມີແລະບໍ່ມີລູກຊາຍເປັນຜູ້ເບິ່ງແຍງ.

ອະນາຄົດຂອງຜູ້ເປັນແມ່ໝ້າຍນັ້ນລຳບາກຫລາຍເພາະໃນສັມຍນັ້ນຜູ້ຍິງມີໂອກາດນ້ອຍຈະຫາວຽກງານໄດ້. ແມ່ໝ້າຍຕ້ອງຕັດສິນໃຈຄື: ແຕ່ງງານໃໝ່, ຢູ່ກັບລູກຊາຍ, ຍອມເປັນທາດ, ເປັນຍິງຫາເງິນ, ຫລືຍອມຕາຍ. ນາງນາໂອມີມີອາຍຸແກ່ບໍ່ສາມາດມີລູກໄດ້ແລ້ວ ນາງຢູ່ໃນສະພາບຂັດສົນທີ່ສຸດ. ເມື່ອນາງນາໂອມີໄດ້ຍິນວ່າການອິດຢາກໃນປະເທດອິສຣາເອນໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ ແລະມີເຂົ້າປາອາຫານ ນາງກໍກັບຄືນມາຍັງເມືອງເບັດເລເຮັມ.

ນາງໂອປາ ແລະນາງຮູດໄດ້ໄປຢູ່ກັບນາໂອມີຜູ້ເປັນຍ່າ. ແຕ່ນາງນາໂອມີໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ຜູ້ເປັນລູກໃໝ່ກັບຄືນເມືອຫາຄອບຄົວ. ນາໂອມີໄດ້ບອກກັບລູກໃໝ່ທັງສອງວ່າ ນາງບໍ່ມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ລູກຊາຍອີກແລ້ວໃຫ້ກັບໄປຊອກຫາຜົວຜູ້ຈະເປັນທີ່ເພິ່ງ. ແຕ່ເຫັນວ່າລູກໃໝ່ທັງສອງກໍພຍາຍາມຕິດຕາມແມ່ຍ່າ. ໃນທີ່ສຸດ ນາໂອມີຈຶ່ງເວົ້າຂໍອີກວ່ານາງບໍ່ມີອັນໃດໃຫ້ລູກໃໝ່ ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາຍັງຢາກແຕ່ງງານກັບພີ່ນ້ອງເພື່ອຈະມີເຊື້ອສາຍສິບຕໍ່ສາມີ. ນາໂອມີເປັນຄົນແກ່, ໄດ້ຮັບການສູນເສັງທັງຜູ້ເປັນຜົວແລະລູກຊາຍສອງຄົນ. ນາງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ນາງ” (1:13). ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເປັນສັນຍາລັກວ່າພຣະເຈົ້າ

ໄດ້ໂກດຮ້າຍຕໍ່ນາງ. ມັນອາດຈະເປັນການດີກວ່າຖ້າລູກໃຫ້ທັງສອງກັບເມື່ອຫາບ້ານເກີດເມືອງນອນຂອງພວກເຂົາແທນທີ່ຈະສູງໄປກັບແມ່ຍ່າ.

ນາງໂອປາກັບຄືນບ້ານເພາະນາງມີເຫດຜົນດີ ຖ້າແມ່ນລູກສາວຂອງເຮົາເປັນຢ່າງນີ້ພວກເຮົາອາດບອກໃຫ້ລູກກັບຄືນເໝືອນກັນ. ສ່ວນນາງຮູດໄດ້ເລືອກທາງທີ່ແຕກຕ່າງ ການກະທຳຂອງລາວແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຮັກອັນໝັ້ນຄົງບໍ່ປ່ຽນແປງ.

ແມ່ຍ່າບອກໃຫ້ນາງຮູດເອົາຕົວຢ່າງຂອງນາງໂອປາທີ່ກັບຄືນບ້ານ ແຕ່ນາງຮູດບໍ່ຍອມແລະຍັງຂໍຮ້ອງແມ່ຍ່າ ຢ່າບັງຄັບໃຫ້ລາວກັບຄືນບ້ານເລີຍ. ຄຳເວົ້າຂອງນາງຈົບງາມຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ນາງກ່າວວ່ານາງຈະໄປບ່ອນທີ່ແມ່ຍ່າໄປ, ຢູ່ນຳແມ່ຍ່າ ແລະນະມັສການພຣະເຈົ້າຂອງແມ່ຍ່າ ແລະຢາກຂໍຝັງສືບຢູ່ຂ້າງແມ່ຍ່າເວລາຕາຍ. ນັ້ນເປັນຄຳສັນຍາແລະຄວາມປາຖນາອັນປະເສີດ (1:15-17).

ພວກເຮົາບໍ່ຄວນມອງຂ້າມຄຳສັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງນາງຮູດຕໍ່ຜູ້ເປັນແມ່ຍ່າວ່ານາງຢາກໄປນຳ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຍິງແມ່ໜ້າຍບໍ່ມີຄວາມໝາຍໃນສັງຄົມ. ໃນການໄປດ້ວຍກັນເຖິງປະເທດອິສຣາເອນ ນາງຮູດໄດ້ຍອມສະລະຄວາມສຸກສ່ວນຕົວອອກຈາກບ້ານທັງທີ່ນາງຮູ້ດີແລະຈະພົບກັບຄວາມຍາກຈົນໃນອະນາດຄົດ. ຕອນນີ້ເຫັນວ່າປະເທດໂມອາບເປັນສັດຕູຂອງອິສຣາເອນແລະຄົນໂມອາບບໍ່ມີພາກສ່ວນອັນໃດກັບພຣະເຈົ້າ (ພຣະບັດຍັດທີ 2 23:3-4). ຄົນອິສຣາເອນຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ຮ່ວມແຕ່ງງານກັບຍິງ ທີ່ບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ (ພບຍ ທີ 2 7:1-4). ຄຳສັນຍາຂອງນາງຮູດຕໍ່ແມ່ຍ່າວ່າຈະຂໍຝັງຂ້າງແມ່ຍ່າເວລາຕາຍ ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຂອງນ້ອຍ. ຄົນໃນສັມຍນັ້ນຖືວ່າການຝັງຄອງຂ້າງຄອບຄົວແລະບັນພະບຸຣຸດເປັນເຮືອງສຳຄັນ. ເຫັນວ່ານາງຮູດຍອມປະຖິ້ມຄອບຄົວຂອງຕົນເອງປະຖິ້ມຄວາມຫວັງຢາກແຕ່ງງານໃໝ່, ປະຖິ້ມສັງຄົມແລະສາສນາເກົ່າແລະຍອມຮັບພຣະເຈົ້າຂອງແມ່ຍ່ານັ້ນເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຢ່າງສັດຊື່ທີ່ສຸດ.

2. ແຕ່ງງານ: (ຮູດ 3:6-13)

ເມື່ອນາງຮູດແລະນາໂອມິໄດ້ມາເຖິງເມືອງເບັດເລເຮັມແລ້ວສະພາບການຂອງພວກເຂົາຍັງບໍ່ດີຂຶ້ນ. ນາໂອມິໄດ້ປະກາດຕົນເອງວ່າບໍ່ມີຊື່ ນາໂອມິອີກຕໍ່ໄປເພາະຊື່ນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າ ເປັນສຸກ, ແຕ່ເປັນຊື່ມາຣາ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຂົມຂຶ້ນ. (ຮູດ 1:20-21).

ນາງຮູດບໍ່ມີລາຍໄດ້ອັນໃດ ນາງຈຶ່ງໄປຕາມທົ່ງນາຂອກຫາກິນ. ໃນພຣະຄັມພິພຣະເຈົ້າສັ່ງພວກອິສຣາເອັນເວລາເກັບກ່ຽວໃຫ້ປະພາກສ່ວນນຶ່ງໄວ້ເພື່ອຄົນຍາກຈົນຈະໄດ້ກິນ (ລະບຽບພວກເລວີ 19:9-10). ດັ່ງນັ້ນ ນາງຮູດຈຶ່ງມີອາຫານກິນພ້ອມດ້ວຍແມ່ຍ່າ. ໂຮ່ນາທີ່ນາງຮູດໄປເກັບເຂົ້າເຫລືອນັ້ນເປັນຂອງໂບອາດຊຶ່ງເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຜົວນາງນາໂອມິ. ໂບອາດໄດ້ບອກໃຫ້ນາງຮູດຢູ່ໃນນາຂອງຕົນເອງເພື່ອຄວາມປອດພັຍ. ໂບອາດໄດ້ເຮັດດີຕໍ່ນາງຮູດໂດຍສັ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ປະເຂົ້າແລະຜົນລະປູກໄວ້ເວລານາງຮູດມາເກັບຂອງເຫລືອນາງກໍຈະມີແນວເກັບເພື່ອລ້ຽງຕົນເອງແລະຍ່າ. (ຮູດ 2:15). ໂບອາດຍັງໄດ້ຍົກຍ້ອງນາງຮູດທີ່ເປັນຄົນສັດຊື່ຕໍ່ແມ່ຍ່າແລະກ່າວວ່ານາງຈະໄດ້ຮັບລາງວັນຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (2:12)

ຕອນທ້າຍຂອງລະດູເກັບກ່ຽວ, ນາໂອມິເລີ້ມສອນໃຫ້ນາງຮູດເຮັດສິ່ງນຶ່ງພິເສດຄືໄປຫາໂບອາດເວລາກາງຄືນໃນບ່ອນຟາດເຂົ້າ. ນາງຮູດເຫັນດີແລະຈະເຮັດທຸກຢ່າງຕາມແມ່ຍ່າບອກ. (3:1-5). ທ່ານໂບອາດໄດ້ສລອງງານເກັບກ່ຽວກັບພວກຄົນງານ ໃນຄືນນັ້ນນາງຮູດໄປຍັງທີ່ນັ້ນຕາມແມ່ຍ່າບອກ. ຫລັງຈາກຮັບປະ

ທານເຂົ້າແລງແລ້ວທ່ານໂບອາດກໍໄປນອນໃກ້ກອງເຟືອງ, ອາດຈະແມ່ນເຝົ້າຍາມບໍ່ໃຫ້ໂຈນມາລັກ. ນາງ ຮູດໄດ້ລໍໃຫ້ໂບອາດນອນຫລັບກ່ອນແລ້ວນາງກໍເຂົ້າໄປເຮັດຕາມຄໍາບອກຂອງແມ່ຍ່າຮີ້ຜ້າທີ່ມທາງຕີນແລະ ກໍເຂົ້ານອນ. ເວລາກາງຄືນທ່ານໂບອາດໄດ້ຕື່ນແລະກໍເຫັນຜູ້ຍິງນອນໃກ້ຕີນ. ທ່ານກໍແປກໃຈແລະຖາມວ່າ ນາງແມ່ນໃຜ. ນາງບອກວ່າແມ່ນຮູດ “ຄົນໃຊ້” ຂອງທ່ານໂບອາດເອງ. ສິ່ງນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່ານາງຍັງ ຫວ່າງຢູ່ (3:9). ນາງໄດ້ບອກໂບອາດເອົາເສື້ອໃຫຍ່ປົກນາງໄວ້. ການແຕ່ງງານໃນສັມຍນັ້ນເຈົ້າບ່າວໄດ້ ເອົາເສື້ອຂອງຕົນເອງປົກເຈົ້າສາວ. ເມື່ອໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນໂບອາດເຂົ້າໃຈວ່ານາງຕ້ອງການແຕ່ງງານນໍາ. ເປັນ ໜ້າສົນໃຈກັບຄໍາເວົ້າ ຄື ກ່ອນນີ້ໂບອາດໄດ້ອ້ອນວອນວ່າໃຫ້ພຣະເຈົ້າປະທານລາງວັນແກ່ຮູດທີ່ນາງຢູ່ໃຕ້ “ຮິມປົກ” (2:12). ໃນພາສາເຮັບເຮີແລ້ວ, “ຮິມປົກ ແລະ ເສື້ອຄຸມ” ແມ່ນໃຊ້ຄໍາເວົ້າອັນດຽວກັນ. ນາງເວົ້າ ກັບໂບອາດຢ່າງນັ້ນກໍເພາະໂບອາດເປັນຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ. ນາງຮູດຮ້ອງຂໍໃຫ້ໂບອາດເປັນຍາດພີ່ ນ້ອງ- ເປັນຜູ້ໄຖ່.

ໃນທີ່ສຸດໂບອາດໄດ້ຕອບຄໍາຂໍຮ້ອງຂອງນາງຮູດ. ນາງແຕ່ງງານກັບໂບອາດແທນທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບຄົນ ລຸ້ນລາວຄາວດຽວກັນ. ນາງຮູດບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານເພື່ອເງິນ ແຕ່ຍ້ອນການຢາກໄດ້ເຂື່ອສາຍແລະຄວາມຮັກທີ່ ມີຕໍ່ແມ່ຍ່າ. ແຕ່ເຫັນວ່າມີບັນຫາໃນທໍາອິດເພາະໂບອາດບໍ່ໄດ້ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ທີ່ສຸດແລະຍັງມີຄົນອື່ນໃກ້ ກ່ວາ. ຖ້າຢາກໃຫ້ມັນຖືກຕ້ອງຕາມທາງການແລະທໍານຽມ ໂບອາດຕ້ອງໃຫ້ໂອກາດຍາດພີ່ນ້ອງຜູ້ໃຫ້ຊິດ ກ່ອນ ຖ້າຄົນນັ້ນປະຕິເສດແລ້ວໂບອາດຈຶ່ງແຕ່ງງານກັບນາງຮູດໄດ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ໃນມື້ຕໍ່ມາໂບອາດຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເມືອງລໍພິບຜູ້ເປັນຍາດໃກ້ຊິດ ໂບອາດໃຫ້ໂອກາດຄົນນັ້ນຊື້ດິນ ດອນແລະກໍາມະສິດຈາກນາໂອມີກ່ອນ. ທີ່ແລກຍາດໃກ້ຊິດຄົນນັ້ນຍິນດີທີ່ຈະຊື້ເອົາກໍາມະສິດຈາກນາໂອມີ ແຕ່ເມື່ອຮູ້ວ່າຖ້າຊື້ແລ້ວກໍຕ້ອງເບິ່ງແຍງນາໂອມີແລະແຕ່ງງານກັບນາງຮູດ ຍາດຄົນນັ້ນກໍຖອນຕົວຢ່າງໄວ. ຖ້າມາກາງພະຍານຫລາຍຄົນ ໂບອາດໄດ້ປະກາດເປັນທາງການວ່າຕົນເອງຍິນດີທີ່ຈະແຕ່ງງານກັບນາງຮູດ. ຕໍ່ມາພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ງງານກັນຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

3. ໄດ້ລູກ: (ຮູດ 4:13-17)

ໂບອາດແລະນາງຮູດແຕ່ງງານກັນແລະກໍໄດ້ລູກຊາຍ. ພຣະຄັ້ມພິກ່າວວ່າ “ພຣະເຈົ້າເຮັດໄດ້ໃຫ້ນາງມີ ທ້ອງ” (4:13). ແຕ່ງງານເທື່ອກ່ອນໄດ້ສິບປີແຕ່ບໍ່ໄດ້ລູກ (1:4), ການມີລູກເທື່ອນີ້ເປັນພັນທະກິດຂອງພຣະ ເຈົ້າຢ່າງແນ່ນອນ. ເວລາເດັກນັ້ນໄດ້ເກີດມາພວກຜູ້ຍິງທັງຫລາຍພາກັນຍົກຍ້ອງສັຮເສີນພຣະເຈົ້າ ເພາະ ພຣະອົງໄດ້ປະທານຍາດພີ່ນ້ອງ-ຜູ້ໄຖ່ຕໍ່ນາໂອມີ. ເດັກນັ້ນເປັນຊີວິດຄ້າປະກັນຕໍ່ນາໂອມີເວລາເຖົ້າແກ່ຂະ ຣາ. ນາງຮູດກໍມີຄວາມເຊື່ອວ່າເດັກຄົນນີ້ຈະເບິ່ງແຍງແມ່ຍ່າເໝືອນນາງມີຄວາມນັບຖືແລະຮັກແມ່ຍ່າ. ຄວາມຈິງແລ້ວພວກຜູ້ຍິງທັງຫລາຍຍົກຍ້ອງນາງຮູດວ່າເປັນຄົນດີຫລາຍກວ່າມີລູກຊາຍເຈັດຄົນຊໍ້າ. ປະວັດ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍນາໂອມີເສັງທຸກສິ່ງຢ່າງທີ່ລາວຮັກ ບັດນີ້ເມື່ອເດັກໄດ້ເກີດຂຶ້ນມາໃນຄອບຄົວນາໂອມີຈຶ່ງ ຖນອມແລະຮັກຫລານຊາຍນັ້ນດ້ວຍຊີວິດ.

ຜູ້ຍິງທີ່ພາກັນມາຮ່ວມສລອງເວລາເດັກເກີດນັ້ນໄດ້ປະກາດຊື່ເດັກນັ້ນວ່າ: ໂອເບດ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ຜູ້ຮັບໃຊ້. ໂອເບດກໍກາຍເປັນພໍ່ຂອງແຈສຊີ ແລະແຈສຊີກໍເປັນພໍ່ຂອງດາວິດ. ດາວິດເປັນຄໍາຕອບຈາກ

ພຣະເຈົ້າໃນສັມຍຫຍຸ້ງຍາກຂອງຜູ້ປົກຄອງ. ດາວິດກາຍເປັນກະສັດຫລັງຈາກຊາອູນ ແລ້ວກໍເຫັນວ່າບ້ານເມືອງມີຄວາມສົງໄສສຸກ. ຕໍ່ມາກໍເຫັນວ່າດາວິດເປັນບັນພະບຸຣຸດຂອງພຣະເມຊີອາ-ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ເຮືອງນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຍັງໃນທຸກວັນນີ້?

ໂຣມ ບົດ 8:28 ໄດ້ກ່າວວ່າ ທຸກສິ່ງເກີດຂຶ້ນນັ້ນເປັນສິ່ງດີຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ຖືກເອີ້ນຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ. ປະວັດເຮືອງຂອງນາງຣູດແລະນາໂອມີເປັນຮູບທີ່ຈົບງາມເຖິງຄວາມຈິງໃນຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນພວກເຂົາໄດ້ປະເຊີນກັບການສູນເສັງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫລົງລືມພວກເຂົາເລີຍ. ຖ້າມາກາງຄວາມເຈັບປວດພຣະເຈົ້າມີແຜນການເພື່ອໄຖ່ພວກເຂົາ. ເຖິງແມ່ນນາໂອມີຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານເຊື້ອສາຍໃຫ້-ຜູ້ໄຖ່. ປະວັດນີ້ແມ່ນເຮືອງຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມເປັນຫ່ວງແລະມີຄວາມຮັກຕໍ່ພວກເຮົາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຄົນພຣະອົງຈະກະທຳໃຫ້ພວກເຮົາຜູ້ສູນເສັງທຸກຢ່າງໃນທີ່ສຸດພຣະອົງກໍປະທານສິ່ງຕ້ອງການໃຫ້. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມເວລາເຮົາມີຄວາມເຈັບປວດ. ທັງສອງແມ່ໝ້າຍ ນາໂອມີແລະນາງຣູດຍິນຢູ່ຂ້າງຊຸມຂອງສາມີ ພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າ ໄດ້ເລືອກເອົາຍິງຈາກໂມອາບໃຫ້ກາຍເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ອົງພຣະເຢຊູສະເດັດມາເພື່ອພວກເຮົາຈະມີຫວັງເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈ. ປະວັດຂອງນາງຣູດເລີ້ມຈາກການສູນເສັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແລະຈົບລົງດ້ວຍຊີວິດທີ່ສົມຫວັງ. ສິ່ງນີ້ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງຈະເຮັດກັບພວກເຮົາເໝືອນກັນ.

ຄໍາຖາມ

- 10. ນາໂອມີຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມລາວ. ທ່ານເຫັນສິ່ງພຣະເຈົ້າກະທຳຕໍ່ການສູນເສັງຂອງລາວຢ່າງໃດ?
- 11. ປະວັດຂອງຣູດນີ້ຈະໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ພວກເຮົາຢ່າງໃດ ເມື່ອປະເຊີນກັບການສູນເສັງ?
- 12. ພຣະເຢຊູໄດ້ເປັນເຊື້ອສາຍ-ເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຢ່າງໃດທີ່ທ່ານເຂົ້າໃຈ?
- 13. ຄວາມສັດຊື່ແລະຄວາມຮັກຂອງຣູດຕໍ່ນາໂອມີໄດ້ສະແດງເຖິງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງໃດ?
- 14. ທ່ານຈະສະແດງຄວາມສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນຜູ້ສູນເສັງຄົນຮັກໄປແນວໃດ?

ດຣ. ບຸນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ໂຢເຊັບ: ໃຊ້ຄວາມສາມາດຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະກຳ 41: 25-57; 45: 4-8

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະກຳ 40-45

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂດຍການຊົງນຳຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ໂຢເຊັບໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ພ້ອມດ້ວຍຄວາມສາມາດຊຶ່ງລາວໄດ້ໃຊ້ເພື່ອຊ່ວຍຄົນອື່ນໆ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານມີຄວາມສາມາດແນວໃດແດ່ ແລະທ່ານຈະໃຊ້ເຮັດຫຍັງ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮູ້ໃຊ້ຄວາມສາມາດ ຈາກຕົວຢ່າງການພັດທະນາແລະໃຊ້ຄວາມສາມາດຂອງໂຢເຊັບ.

ຄຳນຳ

ຄວາມສັດຊື່ຂອງໂຢເຊັບໄດ້ນຳເຂົາໄປສູ່ການມີອຳນາດ, ແລະລາວໄດ້ໃຊ້ຄວາມສາມາດໃນການຮັກສາຊີວິດ ແລະຮັບໃຊ້ມະນຸດຊາດ. ເລື່ອງຂອງໂຢເຊັບໃນພຣະທັມປະຖົມມະກຳຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນຂັ້ນຕອນໃນຊີວິດຂອງບຸກຄົນສຳຄັນຄົນນຶ່ງ. ໃນບົດຮຽນທີສາມ, ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໂຢເຊັບສັມຍຢັງໝູ່; ໃນບົດຮຽນນີ້ ພວກເຮົາເຫັນລາວໃນຕອນໃຫຍ່ແລ້ວ. ໂຢເຊັບໄດ້ໃຫຍ່ໃນຫລາຍດ້ານ ໂດຍສະເພາະເລື່ອງການຮັບໃຊ້.

ຫລັງຈາກການກ່າວໂທດຂອງເມັງໂປຕີຟາແລະການຖືກຄຸກ (ບົດຮຽນທີ 3) ໂຢເຊັບໄດ້ຮູ້ອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ກັບລາວ ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ລາວໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຖ້າມາກາງສະພາບທີ່ລຳບາກ (ປຖກ 39: 21,23). ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດໃຫ້ໂຢເຊັບເປັນທີ່ຊອບອີກຊອບໃຈຂອງທຳມະໂລງ; “ທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ໂຢເຊັບເປັນຜູ້ຕາງໜ້າເບິ່ງແຍງນັກໂທດທັງຫລາຍ ເຂົາເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບວຽກງານທຸກໆຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນຄຸກ ທ່ານບໍ່ໄດ້ກວດກາສິ່ງໃດທີ່ໂຢເຊັບຮັບຜິດຊອບ” (ປຖກ 39: 22,23).

ຊີວິດຂອງໂຢເຊັບເປັນຕົວຢ່າງຂອງການຢູ່ຜິດປ່ອນ (ຄຸກ) ແຕ່ຖືກເວລາ. “ຫົວຫນ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະນຸ່ນແລະຫົວຫນ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ຂອງກະສັດເອຍິບໄດ້ກະທຳຜິດຕໍ່ນາຍຂອງເຂົາ..ດັ່ງນັ້ນ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງສັ່ງຂັງທັງສອງໃນຄຸກໃນເຮືອນຂອງນາຍທະຫານຮັກສາພຣະຣາຊວັງຊຶ່ງເປັນບ່ອນດຽວທີ່ໂຢເຊັບຖືກຂັງໄວ້” (ປຖກ 40:1-3). ໂຢເຊັບໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຮູ້ແລະທ່ານທັງສອງ; ຕໍ່ມາມື້ນຶ່ງເຈົ້ານາຍທັງສອງໄດ້ເກີດກັງວົນໃຈເພາະຄວາມຝັນຂອງພວກຕົນ (ຢຖກ 40:6). ໂຢເຊັບໄດ້ຂໍໃຫ້ທ່ານທັງສອງເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ຟັງ

ແລະຫລັງຈາກນັ້ນລາວກໍໄດ້ແປຄວາມຝັນຂອງແຕ່ລະຄົນ; ພາຍໃນສາມວັນຄວາມຝັນຂອງທ່ານທັງສອງໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຈິງ: ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນໄດ້ຖືກປ່ອຍຈາກທີ່ຄຸມຂັງແລະກັບໄປເຮັດຕໍາແໜ່ງເດີມແຕ່ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຂົ້າຈີ່ ໄດ້ຖືກສັ່ງໃຫ້ແຂວນຄໍ. ໂຢເຊັບໄດ້ຂໍໃຫ້ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນຢ່າລືມເຂົາຕໍ່ໜ້າຟາຣາໂອ; ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງສອງປີກ່ອນທີ່ ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນຈະຄິດເຖິງໂຢເຊັບ.

ເມື່ອຟາຣາໂອໄດ້ຝັນ ແຕ່ບໍ່ມີຫມໍ້ແລະນັກປາດໃນປະເທດເອຢິບມາສາມາດແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໄດ້, ຫົວໜ້າພະນັກງານເຮັດເຫລົ້າອະງຸ່ນຈຶ່ງໄດ້ແນະນຳຊື່ໂຢເຊັບໃຫ້ຟາຣາໂອ. “ຟາຣາໂອຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄົນໄປນຳໂຢເຊັບມາ ພວກເຂົາກໍຟ້າວເອົາເຂົາອອກຈາກຄຸກ ຫລັງຈາກແຖບໜວດແລະປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງແລ້ວ ເຂົາກໍນຳໂຢເຊັບໄປຢືນຕໍ່ພຣະພັກຂອງຟາຣາໂອ” (41:14). ກ່ອນຟາຣາໂອຈະເລົ່າຄວາມຝັນໃຫ້ຟັງ, ໂຢເຊັບໄດ້ບອກຟາຣາໂອວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຊົງໃຫ້ຄວາມສາມາດໃນການແກ້ຄວາມຝັນນັ້ນໆ.

1. ການລິເລີ່ມຢ່າງກະຣຸນາ: (ປຖກ 41:25-46)

ໂຢເຊັບຈຶ່ງທູນຕໍ່ຟາຣາໂອວ່າ, “ຄວາມຝັນສອງຢ່າງນີ້ມີຄວາມຫມາຍຢ່າງດຽວກັນ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໃຫ້ພຣະອົງຮູ້ຈັກເຖິງສິ່ງທີ່ຈະບັງເກີດຂຶ້ນ.” ໂຢເຊັບໄດ້ບອກຟາຣາໂອວ່າຈົງແລະງວງເຂົ້າໝາຍເຖິງຫຍັງ ແລະໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງເຈັດປີຂອງຄວາມອິດຢາກທີ່ຈະຕິດຕາມເຈັດປີຂອງຄວາມອຸດົມສົມບູນ; ໂຢເຊັບເຕືອນວ່າ “ຄວາມອຸດົມສົມບູນຖືກລົບລ້າງຫມົດສິ້ນ ກໍເພາະວ່າຄວາມອິດຢາກທີ່ຕິດຕາມມານັ້ນຈະຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ” (41:29-31); ແລະ “ພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດລະຍະການນີ້ໄວ້ແລ້ວ ແລະພຣະອົງຊົງໃຫ້ບັງເກີດຂຶ້ນໃນອະນາຄົດອັນມ່ຽນນີ້” (41:32).

ໂຢເຊັບແນະນຳຟາຣາໂອໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງຄົນທີ່ສລຽວສລາດໃຫ້ປົກຄອງເອຢິບ (41:33), ແລະໃຫ້ສິດເພີ່ນໃນການສະສົມອາຫານທຸກຊະນິດໃນປີທີ່ອຸດົມສົມບູນໄວ້. “ອາຫານທີ່ເກັບໄວ້ນີ້ຈະເປັນເຄື່ອງບັນເທົາທຸກເວລາອິດຢາກໃນລະຍະເຈັດປີທີ່ຈະມາເຖິງນີ້ ເພື່ອປະຊາຊົນຊາວເອຢິບຈະບໍ່ໄດ້ອິດເຂົ້າຕາຍ” (41:36). ໃນທັນໃດນັ້ນ, ຟາຣາໂອ ແລະຂ້າຣາຊການຂອງພຣະອົງພາກັນເຫັນພ້ອມໃນແຜນການຂອງໂຢເຊັບ ແລະສລຸບວ່າຄົງບໍ່ມີໃຜເຂົ້າໃຈແລະມີປັນຍາທີ່ໂຢເຊັບ; ຟາຣາໂອຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຂົາໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງປະເທດ “ແລະປະຊາຊົນທຸກຄົນຈະຕ້ອງທຳຕາມຄຳສັ່ງຂອງເຈົ້າ ເຮົາຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຈົ້າກໍເພາະວ່າເຮົາເປັນກະສັດທີ່ນັ້ນ” (41:40).

ຟາຣາໂອ “ຊົງຖອດແຫວນກາປະທັບຈາກນິ້ວພຣະຫັດ ແລ້ວສຸບໃສ່ນິ້ວມືຂອງໂຢເຊັບ ເອົາເສື້ອທີ່ງາມທີ່ສຸດໃຫ້ໂຢເຊັບນຸ່ງ ເອົາສາຍຄໍຄຳຄ້ອງຄໍໃຫ້” (41:42). ຟາຣາໂອມອບອຳນາດການປົກຄອງໃຫ້ໂຢເຊັບທັງໝົດ ແລະໃຫ້ “ໂຢເຊັບຂີ່ຣິດພຣະທີ່ນັ່ງຄັນທີສອງຮອງຈາກພຣະອົງ ແລະທະຫານຮັກສາພຣະອົງຮ້ອງປະກາດວ່າ “ຈົ່ງຫລີກທາງໃຫ້” (41:43). ຟາຣາໂອໃຫ້ຊື່ໃໝ່ໂຢເຊັບວ່າ “ຊາເຟນັດ ປາເນອາ” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວວ່າໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຢູ່.” ພຣະອົງເອົາເມັງໃຫ້ໂຢເຊັບ ແລະ “ໂຢເຊັບໄດ້ເຂົ້າຮັບໃຊ້ຟາຣາໂອ

ແຫ່ງປະເທດເອຢິບເມື່ອອາຍຸໄດ້ສາມສິບປີ ທ່ານທູນລາພຣະອົງແລ້ວອອກເດີນທາງໄປກວດການທົ່ວປະເທດຕາງພຣະເນດພຣະກັນ” (41:46).

2. ຮັບໃຊ້ຄົນທັງຫລາຍ: (ປຖກ 41:47-57)

ທຸກຢ່າງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຕາມທີ່ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວໄວ້; ໃນລະຍະເຈັດປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ປະເທດເອຢິບ ຜລິດຜົນປູກໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ; ໂຢເຊັບໄດ້ສະສົມອາຫານທຸກຊະນິດ; “ທ່ານສະສົມເຂົ້າໄວ້ໄດ້ມາກຫລາຍ ປານເກັບເມັດດິນຊາຍໃນແຄມທະເລຫລາຍຈົນບໍ່ສາມາດຊັງຕວງໄດ້” (41:47-49). ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າ ກ່ອນປີຈະເກີດການອິດຢາກ “ໂຢເຊັບມີບຸດຊາຍສອງຄົນກັບນາງອາເຊນທ ບຸດຕຣີຂອງໂປຕີ ເຟຣາປະໂຣທິດເມືອງໂອນ” (41:50); ໂຢເຊັບເວົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລົມຄວາມເຈັບຊ້າ ນາງປະການແລະລົມຄອບຄົວຂອງບິດາຂ້ອຍທັງຫມົດ” ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຊື່ໃຫ້ບຸດຊາຍກົກວ່າ “ມານັສເຊ” ແລະຍັງໄດ້ເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານບຸດຊາຍໃຫ້ຂ້ອຍໃນປະເທດທີ່ຂ້ອຍມີຄວາມທຸກໃຈ” ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານຈຶ່ງໃສ່ຊື່ບຸດຊາຍຄົນທີສອງວ່າ “ເອຟຣາອິມ” (41:51). ຊື່ລູກທັງສອງເປັນການຮັບຮູ້ເຖິງພັນທະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ. ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຢ່າງເກີດຜົນເປັນເວລາເຈັດປີ.

ຫລັງຈາກປີແຫ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນໄດ້ສິ້ນສຸດລົງຕາມຄໍາທໍານວາຍ, ຄວາມອິດຢາດກໍເກີດຂຶ້ນ. ເຂດຕາເວັນອອກກາງ ແລະເຂດຕາເວັນອອກສຽງເໜືອຂອງອັຟຣິກາ ຄຸ້ນເຄີຍກັບຄວາມແຫ້ງແລ້ງ; ແຕ່ການແຫ້ງແລ້ງທັງສອງເຂດພ້ອມໆກັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ຄ່ອຍມີ. ເພາະຄວາມສລຽວສລາດຂອງເຂົາ, ໂຢເຊັບໄດ້ຮັກສາຊີວິດຄົນເອຢິບໃນຊ່ວງທໍາອິດຂອງຄວາມອິດທົວ; “ເມື່ອປະເທດເອຢິບເລີ້ມຕົ້ນອິດຢາກ ປະຊາຊົນກໍແຫ່ກັນມາຮ້ອງທຸກຂໍອາຫານນໍາຟາຣາໂອ” (41:55). ຟາຣາໂອສົ່ງຄົນທັງຫລາຍໄປຫາໂຢເຊັບ ແລະສັ່ງໃຫ້ເຮັດຕາມທີ່ໂຢເຊັບບອກ. ໂຢເຊັບໄດ້ເປີດສາງເຂົ້າ ແລະຂາຍໃຫ້ປະຊາຊົນເອຢິບຕາມທົວເມືອງຕ່າງໆ ເພາະຄວາມອິດຢາກຄັ້ງນີ້ຮ້າຍແຮງຫລາຍ (41:56). ຄວາມອິດທົວໄດ້ແຜ່ໄປທົ່ວໂລກ; ພຣະຄັມພິບອກວ່າ “ປະຊາຊົນຈາກຫລາຍປະເທດໃນໂລກ ໄດ້ພາກັນມາປະເທດເອຢິບ ເພື່ອຂໍຊື້ເຂົ້ານໍາໂຢເຊັບ ເພາະວ່າການອິດຢາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທຸກໆປະເທດທົ່ວໂລກຢ່າງຮ້າຍແຮງ” (41:57).

3. ການຮັບໃຊ້ກາຍເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວ: (ປຖກ 45: 4-8)

ເນື່ອງຈາກການອິດທົວ, ຢາໂຄບໄດ້ສົ່ງລູກຂອງທ່ານ (ຍົກເວັ້ນແຕ່ເບັນຢາມິນ) ໄປຊື້ເຂົ້າທີ່ປະເທດເອຢິບ. ເມື່ອພວກລູກຊາຍຂອງຢາໂຄບມາເຖິງເອຢິບ, ພວກເຂົາກໍໄປຫາຜູ້ປົກຄອງປະເທດເອຢິບ ແລະຜູ້ຂາຍເຂົ້າໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນທຸກໆຊາດໃນປະເທດຕ່າງໆ; “ພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບຈຶ່ງເຂົ້າມາຫາ ແລະຂາບລົງຕໍ່ຫນ້າທ່ານ” (42: 6). ໂຢເຊັບຮູ້ໃນທັນທີວ່າເປັນພວກອ້າຍຂອງຕົນ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈື່ລາວບໍ່ໄດ້. ໂຢເຊັບທໍາທ່າບໍ່ຮູ້ຈັກ ແລະໄດ້ໃຊ້ນະໂຍບາຍຕ່າງໆເພື່ອຈະໃຫ້ພວກອ້າຍໄດ້ເອົາເບັນຢາມິນມາຍັງປະເທດເອຢິບ.

ໃນທີ່ສຸດໂຢເຊັບກໍໄດ້ເປີດເຜີຍຕົວເອງໃຫ້ພວກອ້າຍແລະນ້ອງຊາຍຮູ້ຢ່າງສະທ້ານໃຈ (45:1-4); “ພວກອ້າຍພາກັນຍ້ານກົວຈົນບໍ່ສາມາດຕອບທ່ານໄດ້.” ໂຢເຊັບເຊີນພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເຂົ້າມາໃກ້ ແລ້ວບອກວ່າ “ຂ້ອຍ

ແມ່ນໂຢເຊັບນ້ອງຊາຍຂອງພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຂາຍມາປະເທດເອຢິບ” (45:4). ໂຢເຊັບໝູນໃຈພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ “ບັດນີ້ ຢ່າໄດ້ກະວົນກະວາຍໃຈ ຫລືຕິຕົນເອງທີ່ຂາຍຂ້ອຍມານີ້ ແມ່ນພຣະເຈົ້າແທ້ໆທີ່ຊົງໃຊ້ຂ້ອຍມານີ້ກ່ອນ ເພື່ອຂ້ອຍເຫລືອຊີວິດພວກເຈົ້າ” (45:5).

ໂຢເຊັບໄດ້ເວົ້າເຖິງສາມຄັ້ງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງ “ສົ່ງ” ເຂົາມາທີ່ເອຢິບ; “ສົ່ງ” ໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງການຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເພື່ອພັນທະກິດ (45: 5,7,8). ການເວົ້າເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ຖືວ່າພວກອ້າຍຂອງລາວບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນເຄາະຮ້າຍໃນຊີວິດຂອງຕົນ ແຕ່ເປັນການບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າລາວຍິນດີໃນໜ້າທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ໃນຕອນນີ້. ໂຢເຊັບໄດ້ກ່າວວ່າ “ບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າແທ້ສົ່ງຂ້ອຍມາ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າພຣະອົງຊົງໂຜດໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຊຸນນາງຜູ້ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງຟາຣາໂອ ຄືຮັບຜິດຊອບຊັບສິມບັດ ແລະມໍຣະດົກທັງຫມົດຂອງພຣະອົງ ແລະປົກຄອງປະເທດເອຢິບ” (45:8).

ຊີວິດຂອງໂຢເຊັບໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງຂອງພຣະທັມລູກາ 16:10 ແລະ 19:17; ໂຢເຊັບຜູ້ໄດ້ສັດຊື່ກັບຂອງເລັກນ້ອຍ ໄດ້ຖືກມອບໝາຍອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເພື່ອຈະໃຊ້ຄວາມສາມາດໃນການຮັກສາຊີວິດມະນຸດຊາດ.

ຢ່າລໍຖ້າໃຫ້ຂໍຮ້ອງ

ຊີວິດໂຢເຊັບເປັນແບບຢ່າງເຣື່ອງພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ມະນຸດເພື່ອພັນທະກິດແລະພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພວກເຮົາຫລາຍຄົນພາດໂອກາດ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ກົງກັບຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ; ພວກເຮົາມັກຈະລໍຖ້າໃຫ້ຄົນຮ້ອງຂໍ, ແທ່ນທີ່ຈະຍື່ນມືຊ່ວຍ. ພວກເຮົາຍ້ານຄົນອື່ນຕໍາໜິຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຮົາ ຫລືບາງຄັ້ງກໍແມ່ນຄວາມຜິດພາດທີ່ຜ່ານມາເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ໝັ້ນໃຈ; “ກຽດ” ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບອກວ່າ ຕ້ອງໃຊ້ວິທີຂອງຕົນເອງໃນການຮັບໃຊ້, ບໍ່ແມ່ນວິທີຂອງພຣະເຈົ້າ; “ຂ້ອຍຈະຕັດສິນໃຈເອງວ່າຈະເຮັດຫຍັງແດ່.” ໃນທີ່ສຸດຂອງພຣະຣາຊທານທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຫ້ໄວ້ກໍເລີຍປະໄວ້ຢ່າງບໍ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ຕົນເອງແລະຄົນອື່ນໆ.

ຄວາມເມດຕາກະຣຸນາຂອງໂຢເຊັບຕໍ່ນັກໂທດຄົນອື່ນໆໄດ້ນຳທ່ານໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າຟາຣາໂອ (ເບິ່ງ 1 ເປໂຕ 5:6; ພິລິປປອຍ 2:3-11). ທ່ານທີ່ແບບຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງໂຢເຊັບນຳທ່ານໄປສູ່ການເປັນຜູ້ນຳຜູ້ມີອຳນາດເຕັມຂອງປະເທດເອຢິບ. ໂຢເຊັບໄດ້ຮັກສາຊີວິດຂອງຄົນຫລາຍໆປະເທດ; ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າໃຫ້ຄົນຮ້ອງຂໍ ແຕ່ຍອມຮັບໃຊ້ເມື່ອເຫັນຄວາມຈຳເປັນ. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ຄວາມສາມາດເພື່ອຮັບໃຊ້ບໍ່? ທ່ານຈະລິເລີ້ມຫຍັງແດ່ອາທິດນີ້? ມີສິ່ງເລັກນ້ອຍແນວໃດແດ່ທີ່ທ່ານຈະເຮັດ?

ຄຳຖາມ:

1. ເວລາທ່ານເຫັນຄວາມຂັດສົນ, ທ່ານຖາມບໍ່ວ່າ ມີຫຍັງໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ວຍແດ່? ຫລືທ່ານລໍຖ້າໃຫ້ຂໍກ່ອນ?
2. ທ່ານພັທນາແລະໃຊ້ຂອງພຣະຣາຊທານ ແລະຄວາມສາມາດວິທີໃດ?

3. ທ່ານມີເຈຕນາແນວໃດໃນການຮັບໃຊ້? ບາງຄົນຮັບໃຊ້ເພື່ອປະໂຫຍດສ່ວນຕົວ.
4. ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງໂຢເຊັບແລະພວກອ້າຍຂອງລາວຄື ໂຢເຊັບຕ້ອງການລືມສິ່ງທີ່ຜ່ານມາ ແຕ່ພວກອ້າຍຍັງຢາກເກັບສິ່ງນັ້ນໄວ້ (ເບິ່ງ ບຸກຄາ 42:21; 44:16). ທ່ານໄດ້ຮັກສາສິ່ງເກົ່າໄວ້ ຈົນ ການເຮັດວຽກງານໃນປັດຈຸບັນບໍ່ເກີດຜົນບໍ່ (ຟິລິບປອຍ 3: 12-16)? ທ່ານຕ້ອງການດໍາເນີນຊີວິດ ດ້ວຍຄວາມໃຈກ້າ ໃນນິເດດແຫ່ງການຊົງໄຖ່ໃຫ້ເປັນ “ບຸກຄົນໃໝ່” ບໍ່? (2 ກອທ 5: 17)
5. ທ່ານຄິດວ່າໂຢເຊັບມີຄວາມສາມາດເຮືອງບໍລິຫານມາແຕ່ເກີດ ຫລືວ່າ ແມ່ນຄວາມສາມາດທີ່ພຣະ ເຈົ້າຊົງປະທານໃຫ້ເພື່ອວຽກສະເພາະ?
6. ເບິ່ງຊີວິດທ່ານເອງ ແລະເບິ່ງວ່າທ່ານເຄີຍເຮັດສິ່ງເລັກນ້ອງທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຢ່າງສັດຊື່ ແລະຫລັງຈາກ ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງປະທານສິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ເຮັດບໍ່? ທ່ານເປັນບຸກຄົນທີ່ໄວ້ໃຈໄດ້ບໍ່?
7. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນທ່ານແນວໃດແດ່ ກ່ຽວກັບບັນຫາຕ່າງໆໃນຊີວິດ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 8

ກາເລັບ: ນໍາພາດ້ວຍຄວາມສລາດແລະກ້າຫານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຈິດບັນຊີ 13:1-2, 17-33; ໂຢຊວຍ 14:6-10

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ຈິດບັນຊີ 13-14; ໂຢຊວຍ 14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພາະວ່າກາເລັບໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນໝົດໃຈ, ລາວຈຶ່ງສາມາດນໍາພາດ້ວຍຄວາມສລາດແລະກ້າຫານຕໍ່ກາງການຕໍ່ຕ້ານ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນທ່ານໃຫ້ນໍາພາດ້ວຍຄວາມສລາດແລະກ້າຫານໃນເລື່ອງທີ່ຍາກວິທີໃດແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮູ້ວິທີທີ່ກາເລັບໃຊ້ໃນການນໍາພາຢ່າງສລາດແລະກ້າຫານ ແລະຮູ້ສະພາບການຫລາຍຢ່າງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເພື່ອທ້າທາຍໃຫ້ຂ້ອຍເປັນຜູ້ນໍາພາ.

ຄຳນຳ

ຜູ້ນໍາສືບຄົນເຮັດໃຫ້ອິສຣາເອັນຕ້ອງທັນຫລັງໃຫ້ກັບພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຕັມໃຈໃນການຕໍ່ສູ້ອຸປະສັກນໍາພາກາເລັບໃຫ້ໄປຢູ່ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ.

“ນີ້ຄືສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດ.” ນັ້ນເປັນຄວາມເວົ້າຂອງຜູ້ອໍານວຍການໂຮງພຍາບານແຫ່ງນຶ່ງເມື່ອທ່ານຖືກຫລາຍຄົນຕໍ່ຕ້ານໂຄງການ; ຫລັງຈາກນັ້ນ ທ່ານກໍໄດ້ອະນຸມັດງົບມານເມື່ອຈະໃຫ້ໂຄງການສໍາເຣັດ; ເງິນເຮັດໃຫ້ວຽກກ້າວໄປ ແຕ່ການສນັບສນຸນຢ່າງເຕັມໃຈຂອງຜູ້ອໍານວຍການຜູ້ນັ້ນຄືປັດຈັຍທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ. ການຕັດສິນໃຈເດັດດ່ຽວ ແລະຄວາມເຕັມໃຈເຮັດໃຫ້ລາວໄດ້ເປັນຜູ້ນໍາທີ່ຄົນອື່ນຢາກຕິດຕາມ.

ຊື່ກາເລັບໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຫລັງຈາກອົບພະຍົບແລະໃນຕອນທີ່ຊາວອິສຣາເອັນຍັງຢູ່ໃນປ່າກັນດານ (ປະມານ 1300 - 1200 ປີ ກ່ອນ ຄ.ສ). ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າກໍາລັງຈະຕັດສິນໃຈໃນເລື່ອງສໍາຄັນ; ທາງເລືອກມີຢູ່ສອງເສັ້ນຄື ຈະຍ້ານຫລືຈະເຊື່ອ ແລະການຕັດສິນໃຈແຕ່ລະທາງ ຕ່າງມີຜົນສະທ້ອນອັນໜ້າຍ້ານ.

1. ສໍາຮວດເບິ່ງພຣະສັນຍາ: (ຈບຊ 13:1-2, 17-29)

ໃນທີ່ສຸດຊາວອິສຣາເອນກໍໄດ້ມາເຖິງດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ການໄປສືບສອດແນມເບິ່ງພື້ນທີ່ກ່ອນຈະໄປຍຶດຄອງກໍເປັນເລື່ອງຈໍາເປັນ. ຜູ້ນໍານຶ່ງຄົນໄດ້ຖືກເລືອກຈາກແຕ່ລະຕະກູນ ຮວມທັງໝົດເປັນສິບສອງຄົນ; ຜູ້ນໍາແຕ່ລະຄົນແມ່ນຜູ້ມີຄວາມສາມາດແລະມີຜົນງານດີ; ທຸກຄົນມີປະສົບການຄ້າຍຄືກັນ ແຕ່ທຸກຄົນບໍ່ມີຄວາມສລາດ ຫລືຄວາມກ້າຫານເທົ່າກັນ. ຜູ້ນໍາສິບສອງຄົນຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ໄປສໍາຮວດເບິ່ງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າຈະໃຫ້ຄອບຄອງ.

ພວກຜູ້ນໍາທີ່ສລາດແລະກ້າຫານຈະຕ້ອງສຶກສາເບິ່ງໂຄງການໃໝ່ໆໃຫ້ລະອຽດກ່ອນຈະລົງມືເຮັດ; ຜູ້ນໍາຄືຜູ້ທີ່ສາມາດເຫັນໄກແລະສາມາດຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮັດຈະສໍາເຣັດຫລືບໍ່; ຄວາມເຊື່ອບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການເຮັດທຸກຢ່າງໂດຍບໍ່ຄິດພິຈາຣະນາ, ແຕ່ຈະຕ້ອງສໍາຮວດກວດກາໃຫ້ຖ້ວນຖີ່ ເພື່ອຮູ້ໄດ້ວ່າສິ່ງທີ່ຈະເຮັດມີໂອກາດທີ່ຈະສໍາເຣັດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈຫລືບໍ່. ນອກນັ້ນຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງໝັ້ນໃຈວ່າສິ່ງທີ່ຈະເຮັດນັ້ນຖືກຕ້ອງ ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມລໍາບາກ ຫລືການຕໍ່ຕ້ານ.

2. ເລືອກພຣະສັນຍາ: (ຈບຊ 13:30-33)

ຜູ້ນໍາສິບສອງຄົນໄດ້ກັບຈາກການໄປສືບສອດແນມ ແລະພ້ອມທີ່ຈະລາຍງານຕົວ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພວກຜູ້ນໍາເຫລົ່ານີ້ຈະໃຫ້ການເປັນສຽງດຽວກັນ, ແຕ່ປາກົດວ່າກາເລັບໄດ້ພຍາຍາມເວົ້າສຽງດັງຂຶ້ນເພື່ອສະແດງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນວ່າອິສຣາເອັນສາມາດທີ່ຈະໂຈມຕີເອີດິນແດນນັ້ນໆໄດ້. ປະຊາຊົນທັງຫລາຍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຢ້ານມາຖືມຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຕົນໂດຍພັງສຽງສ່ວນຫລາຍຂອງພວກຜູ້ນໍາ; ຜູ້ນໍາສິບຄົນໄດ້ພາອິສຣາເອັນຜິດຫວັງໃນຍາມສຸກເສີນ.

ພາວະສຸກເສີນເປັນທັງໂອກາດ ແລະອັນຕະຣາຍ. ອັນຕະຣາຍເພາະນໍາຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ເສັ້ງຄວາມຕັ້ງໃຈແລະພາດໂອກາດ; ຄົງເຫລືອແຕ່ກາເລັບແລະໂຢຊວຍທີ່ໄດ້ເລືອກເອົາພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຈຸດເລີ່ມໃໝ່. ຊົນຊາດອິສຣາເອັນໄດ້ເຫັນສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທໍາ: ອົພຍົບຈາກເອຢິບ, ແຍກນໍ້າທະເລແດງ, ແລະປະທານອາຫານໃນປ່າກັນດານ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເອົາຊະນະອຸປະສັກຕ່າງໆ, ແລະຜູ້ນໍາສິບສອງຄົນກໍໄດ້ຮ່ວມຢູ່ໃນປະສົບການທັງໝົດ.

ເປັນເລື່ອງໜ້າຄິດທີ່ປະສົບການເລື່ອງຄວາມສໍາເຣັດບໍ່ໄດ້ປະກັນຄວາມສໍາເຣັດໃນອະນາຄົດ. ສຳລັບຊົນຊາດອິສຣາເອັນໃນຕອນນີ້ “ຄວາມສໍາເຣັດທີ່ຜ່ານມາ ໄດ້ເປັນອຸປະສັບຂອງຄວາມສໍາເຣັດໃນອະນາຄົດຂອງພວກຕົນ.” ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮູ້ແບ່ງແຍກລະຫວ່າງ ການສູ່ງເລື່ອງຄວາມປອດພັຍ ແລະຄວາມປອດພັຍໃນການສູ່ງ. ເວລາພວກເຮົາຄິດເຖິງພຣະອົງຜູ້ຊົງສັນຍາ ພວກເຮົາຈະສາມາດໝັ້ນໃຈເລື່ອງຄວາມປອດພັຍໃນການສູ່ງ. ຜູ້ທີ່ເຮັດຢ່າງນີ້ສາມາດເປັນຜູ້ນໍາທີ່ສລາດແລະສາມາດໃນການນໍາພາ ເມື່ອມີການຕໍ່ຕ້ານ.

ພວກຜູ້ນໍາສິບສອງຄົນໄດ້ເຫັນທຸກຢ່າງຄືກັນໃນເວລາໄປສອດແນມ; ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນດິນແດນທີ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະມີໝາກໄມ້ຫລາຍຢ່າງ; ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນປະຊາຊົນທີ່ມີອໍານາດຫລາຍ, ໄດ້ເຫັນຫົວເມືອງມີກໍາ

ແພງປ້ອງກັນ, ແລະໄດ້ເຫັນເຊື້ອສາຍຂອງພວກອານາກຊິງມີຮູບຮ່າງໃຫຍ່. ສິບຄົນໃນຈຳນວນຜູ້ນຳປະກາດວ່າພວກອິສຣາເອັນບໍ່ມີກຳລັງພຽງພໍທີ່ຈະໄປໂຈມຕີ ແລະນອກນັ້ນພວກເຂົາຍັງເວົ້າວ່າ “ພວກເຂົາມອງເບິ່ງພວກເຮົາເໝືອນຜູງຕັກແຕນຕົວນ້ອຍໆເທົ່ານັ້ນ ແລະກໍເປັນດັ່ງນັ້ນໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ”(ຂໍ້ 33); ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ລິມຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະໄດ້ສລຸບວ່າພວກຕົນເລືອກພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້.

ກາເລັບແລະໂຢຊວຍປັກຕາເບິ່ງຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຊັກຊວກທຸກຄົນໃຫ້ກ້າວໜ້າຕໍ່ໄປໃຫ້ເຖິງດິນແດນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງທັສນະຂອງຜູ້ນຳສອງຄົນນີ້ ແລະພວກຜູ້ນຳອີກສິບຄົນ. ກາເລັບແລະໂຢຊວຍໄດ້ຮັບຮູ້ອຸປະສັກແຕ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສລາດແລະຄວາມກ້າຫານ; ຜູ້ນຳສິບຄົນໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ສັດຊື່ ແລະໄດ້ເລືອກຄວາມປອດພັຍໂດຍຫັນຫລັງກັບ. ພວກເຂົາຍອມຕາຍໃນປ່າກັນດານ ຫລືການກັບໄປປະເທດເອຢິບ ແທນທີ່ຈະເລືອກພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ໃນແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ. ພວກເຂົາເຊື່ອຕົນເອງແທນທີ່ຈະເຊື່ອພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາເລືອກຄວາມຕາຍແທນທີ່ຈະເລືອກຊີວິດ.

3. ຮັບເອົາພຣະສັນຍາ: (ໂຢຊວຍ 14:6-10)

ກາເລັບບໍ່ມີການຫວັ່ນໄຫວ. ທ່ານເປັນຄົນທີ່ສເມີຕົ້ນສເມີປາຍແລະໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ຮັບພຣະສັນຍາ. ທ່ານໄດ້ສຳເລັດຈາກການລຳບາກສີ່ສິບປີໃນປ່າກັນດານໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມເຂົ້າໄປຄອບຄອງແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາໄດ້ຕາຍໄປ. ເມື່ອມາເຖິງບາດກ້າວຕໍ່ໄປ, ກາເລັບຍັງຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອທີ່ທ່ານໄດ້ປະກາດໄວ້ສີ່ສິບປີທີ່ຜ່ານມາ (ຈບຊ 13:30; ໂຢຊວຍ 14:10). ການເຮັດຢ່າງເຕັມໃຈເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ຄືຄົນອື່ນໆທີ່ພາກັນຫັນຫລັງໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ (ຈບຊ 14:24; ໂຢຊວຍ 14:8-9); ທ່ານໄດ້ເຮັດຈົນສຸດກຳລັງ, ຄວາມສັດຊື່ແບບບໍ່ມີລິດລະ, ແລະທ່ານເຮັດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ການຖວາຍຊີວິດແບບບໍ່ຈິງໄວ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ ແລະການເຊື່ອຈົນໝົດໃຈໃນຄວາມສາມາດຂອງພຣະເຈົ້າ ແທນທີ່ຈະເຊື່ອໃນຕົວເອງຍັງຄົງເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ພວກຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃນສມັຍນີ້. ໃຫ້ພວກເຮົາຄອຍຣະວັງເພາະມີຫລາຍຢ່າງໃນຊີວິດທີ່ພຍາຍາມຍາດເອົາຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງເຮົາທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດຢາກຕາມເຮົາມາໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຕັດສິດຂອງຕົນເສັງ ແລະຮັບແບກໂມ້ກາງແຂນຂອງຕົນ ແລ້ວຕິດຕາມເຮົາມາ”(ມັດທາຍ 16:24). ຕິດຕາມພຣະຄຣິດໝາຍເຖິງການປັກຕາໃສ່ພຣະອົງແທນທີ່ຈະໄປສົນໃນເຮືອງອື່ນໆທີ່ພຍາຍາມດຶງພວກເຮົາອອກຫ່າງຈາກພຣະອົງ.

ຊີວິດຂອງກາເລັບເປັນສິ່ງເຕືອນໃຈພວກເຮົາທີ່ດຳເນີນຊີວິດແບບໄວໄຟໃນສມັຍນີ້; ພວກເຮົາຈະຢູ່ເຂດເກົ່າຕລອດຊີວິດ ແຕ່ສະພາບການອ້ອມຮອບພວກເຮົາປ່ຽນແປງຢູ່ບໍ່ເຊົາ. ພວກເຮົາມີພາຣະໃນຄອບຄົວ, ໃນທີ່ທຳງານ, ໃນສັງຄົມ, ແລະໃນຄຣິສຕະຈັກ; ພວກເຮົາອາຍຸແກ່ໄປທຸກວັນ; ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍເສັງຊີວິດ. ໃນຊີວິດນີ້ ພວກເຮົາສາມາດເລືອກໄດ້; ພວກເຮົາຈະເບິ່ງແຕ່ຕົວເອງ ຫລືພວກເຮົາຈະແບ່ງເວລາເບິ່ງຄົນອື່ນທີ່

ຂາດເຂີນຢູ່ໃກ້ພວກເຮົາ. ຖ້າພວກເຮົາເລືອກຮັກຄົນອື່ນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງມີຄວາມສລາດແລະມີໃຈກ້າຫານເພາະວ່າອຸປະສັກແລະການຕໍ່ຕ້ານເລີ້ມຈະມີຫລາຍຂຶ້ນ. ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູຢ່າງໝົດໃຈຈະຕ້ອງໄດ້ອອກຈາກບ່ອນທີ່ປອດພັຍໄປຫາບ່ອນທີ່ຕ້ອງສູງໆພັຍ. ແຕ່ທຸກບ່ອນທີ່ພວກເຮົາໄປ, ພຣະອົງຈະຊົງສະຖິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ຄວາມໝາຍສໍາລັບຊີວິດ:

ພວກເຮົາຈະແບ່ງບ່ອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄດ້ຢ່າງໃດ? ຄຣິສຕຽນໃນສະໄໝນີ້ບໍ່ມັກໃຊ້ເວລາເພື່ອພັທນາຝ່າຍຈິດວິນຍານ; ພວກເຮົາຄິດວ່າການອ້ອນວອນ, ການນະມັສການ ແລະການສຶກສາພຣະຄໍາພີນັ້ນເປັນເລື່ອງພຽງພໍແລ້ວ. ແຕ່ພວກເຮົາສາມາດເປີດຊີວິດໃຫ້ພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນໂດຍການຜ່ອນຄວາມຢາກ, ຜ່ອນໝູ່ເພື່ອນ, ຜ່ອນການຢາກໃຫ້ຄົນເຫັນຊອບ, ຜ່ອນການຢາກເປັນຄົນສໍາຄັນ, ແລະບາງຄັ້ງອາດຈະຜ່ອນການພັກຜ່ອນດ້ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າສິ່ງທີ່ກ່າວມານີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງດີ; ຄວາມຈິງແລ້ວແຕ່ລະຢ່າງທີ່ກ່າວມານັ້ນມີຄວາມສໍາຄັນສໍາລັບຊີວິດ; ແຕ່ການເຮັດຫລາຍໂພດໃນຫລາຍໆຢ່າງທີ່ເວົ້າມາເຮັດໃຫ້ບາງຄົນບໍ່ມີບ່ອນເຫລືອໄວ້ໃຫ້ພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າພວກເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຈົນໝົດໃຈ, ພວກເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນຜ່ອນບາງຢ່າງໃນຊີວິດເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຮັດໃນ “ສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດ.”

ຄໍາຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານກໍາລັງເຮັດຢູ່ ເປັນສິ່ງທີ່ສັງເກດໄດ້ຍາກ?
2. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ກໍາລັງຍາດເອົາຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງທ່ານຈາກພຣະເຈົ້າ?
3. ເປັນຫຍັງບາງຄົນຈຶ່ງຕໍ່ສູ້ວຽກງານເພື່ອປັບປຸງຊີວິດຂອງບຸກຄົນໃຫ້ດີຂຶ້ນ?
4. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນການຍາກທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບສຽງສ່ວນຫລາຍ?
5. ຄວາມເຊື່ອຈະເອົາຊະນະຄວາມຢ້ານໄດ້ວິທີໃດ ໃນເວລາມີການຕັດສິນໃຈເລື່ອງຍາກ?
6. ເປັນຫຍັງຄວາມເຊື່ອ ແລະຄວາມຢ້ານຈຶ່ງເປັນເໝືອນພຍາດຕິດແປດ?
7. ພຣະທັມໃນນີ້ໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບທ່ານແດ່ ກ່ຽວກັບຊີວິດໃນປັດຈຸບັນ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 9

ໂຢເຊັບ: ຊີວິດຢູ່ເຄິ່ງກາງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 47:27-48:2; 49:33-50:6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 46-50

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເມື່ອມາເຖິງເຄິ່ງທາງຂອງຊີວິດ ໂຢເຊັບພົບວ່າລາວຈະຕ້ອງໄດ້ດູແລທັງພໍ່ຂອງລາວ ແລະລູກຂອງເພິ່ນ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີຫຍັງແດ່ທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຢ່າງສັດຊື່ລະຫວ່າງຄົນສອງລຸ້ນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອອະທິບາຍຊີວິດຂອງໂຢເຊັບຊຶ່ງຢູ່ລະຫວ່າງກາງຄົນສອງລຸ້ນ ແລະເພື່ອຈະເບິ່ງຄວາມໝາຍສຳລັບຊີວິດຂ້ອຍເອງ.

ຄຳນຳ

ໂຢເຊັບໄດ້ສະແດງຄວາມນັບຖືພໍ່ຂອງຕົນ ແລະໄດ້ໃຫ້ຄວາມໝັ້ນຄົງສຳລັບອະນາຄົດຂອງລູກເພິ່ນດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະຫວັງໃຍກັບຄົນທັງສອງລຸ້ນ.

ນາງດໍຣະຕີເປັນລູກສາວດຽວໃນຄອບຄົວທີ່ມີລູກຊາຍສາມຄົນ ຫລັງຈາກພໍ່ໄດ້ເສັງຊີວິດ ນາງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ດູແລແມ່ຊື່ອີວີ ຜູ້ກຳລັງແກ່ຊະຣາ. ເຖິງອີວີຈະບໍ່ໄດ້ຢູ່ເຮືອນດຽວກັນ ແຕ່ດໍຣະຕີກໍເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການນັດໝໍ, ພາແມ່ໄປຕລາດ, ແລະອື່ນໆ. ພວກອ້າຍພາກັນຊ່ວຍເຫລືອບາງຄັ້ງບາງຄາວ; ດໍຣະຕີພຍາຍາມແບ່ງປັນເວລາລະຫວ່າງການດູແລຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ, ວຽກງານເຕັມເວລາ, ວຽກໂບດ, ແລະຄວາມຂາດເຂີນຂອງແມ່ທີ່ຢູ່ຮັດອາລາບາມາ ແລະລູກຄົນດຽວຂອງລາວທີ່ຢູ່ຮັດໂຄໂລຣາໂດ.

ສະພາບການຂອງດໍຣະຕີນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໂດດດ່ຽວ; ຫລາຍກວ່າຊາວລ້ານຄົນໃນສະຫະຣັດຈຳຕ້ອງໄດ້ດູແລພໍ່ແມ່ທີ່ແກ່ຊະຣາແລະແປດສິບເປີເຊັນຂອງການດູແລລະຍະຍາວແມ່ນຢູ່ທີ່ບ້ານ. ພວກຜູ້ດູແລນີ້ໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ “ແຊນວິສ ເຢເນເຣເຊີນ” (sandwich generation) ເພາະພວກເພິ່ນຕ້ອງເປັນຜູ້ດູແລທັງພໍ່ແມ່ທີ່ແກ່ຊະຣາ ແລະລູກໆຂອງຕົວເອງ. ເນື່ອງຈາກສະພາບການທາງເສດຖະກິດ, ການຖືກປະຈຳການໃນຕ່າງປະເທດ, ແລະການຢ່າຮ້າງ, ຫລາຍຄົນທີ່ອາຍຸສູງແລ້ວ (ບາງຄົນມີລູກຕິດ) ໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ບ້ານເດີມນຳພໍ່ແມ່.

ໂຢເຊັບເຕີບໃຫຍ່ໃນຄອບຄົວທີ່ມີອ້າຍນ້ອງຫລາຍຄົນ; ບາງຄົນກໍມີຄອບຄົວແລ້ວແຕ່ຍັງອາໄສຢູ່ກ້ອງສາຍ

ຄາດງວກັນ. ອ້າຍບາງຄົນກໍມີເຮືອນຂອງຕົນເອງ ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າຍັງກຽວພັນກັນເໝືອນກັບເປັນຄົວເຮືອນ
ດຽວກັນ. ທ່ານເຄີຍຮັບຜິດຊອບດູແລຄົນຫລາຍຊັ້ນອາຍຸ (ລຸ້ນ) ທີ່ຢູ່ໃນຄອບຄົວດຽວກັນບໍ່?

1. ໃຫ້ສັນຍາ: (ປຖກ 47: 27-31)

ໂຢເຊັບມີໜ້າທີ່ດູແລຄວາມສຸກທຸກຂອງຄອບຄົວທີ່ປະເທດເອຢິບ. ລາວເປັນຜູ້ຈັດຕຽມໃຫ້ທຸກຄົນໄດ້ເຄື່ອນ
ຍ້າຍຢ່າງເປັນລະບຽບ; ໂຢເຊັບໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຟາຣາໂອໃຫ້ຄອບຄົວ ແລະພວກຜູ້ຕິດຕາມທັງຫລາຍ
ໄປຕັ້ງຖິ່ນຖານໃນເຂດດາເມເຊັດ (ໂກເຊັນ) ຊຶ່ງເປັນດິນຕອນດີ (ປຖກ 47: 1-11). ອິສຣາເອນແລະລູກ
ໄດ້ຢູ່ຢ່າງສຸກສບາຍໃນປະເທດເອຢິບ ແລະໄດ້ຮັບມີເປັນດີ “ພ້ອມທັງມີລູກຫລານຫລາຍຂຶ້ນ” (47: 27).

ຢາໂຄບໄດ້ຢູ່ໃນເອຢິບເປັນເວລາສິບເຈັດປີແລະເພິ່ນມີອາຍຸໄດ້ຮ້ອຍສີ່ສິບເຈັບປີ (47: 28). ເມື່ອຮູ້ວ່າເວລາ
ສຸດທ້າຍໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ ທ່ານຈຶ່ງຮ້ອງໂຢເຊັບຜູ້ເປັນລູກມາຫາແລະຂໍສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດ “ພໍ່ຕ້ອງການໃຫ້
ລູກຝັງພໍ່ໄວ້ໃນບ່ອນທີ່ຝັງຢູ່ຕາຍຂອງພໍ່ ຈຶ່ງເອົາພໍ່ອອກຫນີຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະຝັງພໍ່ໄວ້ໃນອຸບ
ໂມງຂອງພວກບູ່ຢ່າຕາຍນັ້ນ” (47:30); ໂຢເຊັບຍິນດີທີ່ຈະເຮັດຕາມຄໍາຂໍຂອງພໍ່; ອິສຣາເອນຂໍໃຫ້ລູກ
ຊາຍສາບານວ່າ “ລູກຈະເຮັດດັ່ງນັ້ນ” (47: 31) ໂຢເຊັບໄດ້ສະແດງຄວາມໂຄຣົບແລະ “ໄດ້ຂາບລົງຫົວຕຽງ
ນອນຂອງພໍ່ຕົນ” (47:31)

2. ສັນຍາເພື່ອອະນາຄົດ: (ປຖກ 48: 1-2, 8-19)

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເວລາໄດ້ຜ່ານໄປດົນປານໃດລະຫວ່າງ 47:31 ເຖິງ 48:1. ແຕ່ໂຢເຊັບຮູ້ວ່າພໍ່ຂອງລາວໄດ້
ລົ້ມປ່ວຍ (ໂລກຊະຮາ); ລາວໄດ້ນໍາລູກຊາຍຄືມານາເຊ ແລະເອຟຣາອິມໄປເບິ່ງພໍ່ຂອງຕົນ; ຢາໂຄບໄດ້ຍິນ
ວ່າລູກຊາຍມາ “ຈຶ່ງຮວບຮວມເທື່ອແຮງທີ່ມີຢູ່ລູກຂຶ້ນນັ້ນເທິງຕຽງ” (48:2) ຊຶ່ງເປັນການສະແດງວ່າການພົບ
ກັນໃນຄັ້ງນີ້ເປັນເລື່ອງສໍາຄັນທີ່ສຸດ.

ຢາໂຄບໄດ້ເວົ້າກັບໂຢເຊັບຜູ້ເປັນລູກຫລາຍໆຢ່າງ; “ເມື່ອອິສຣາເອນເຫັນບຸດຊາຍຂອງໂຢເຊັບ ແລ້ວຈຶ່ງ
ຖາມວ່າ, “ເດັກສອງຄົນນີ້ແມ່ນໃຜ?”(47:8). ໂຢເຊັບໄດ້ຕອບພໍ່ວ່າ “ເດັກສອງຄົນນີ້ແມ່ນບຸດຂອງລູກຂຶ້ນ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ໃນປະເທດເອຢິບນີ້.” ຢາໂຄບໄດ້ກອດແລະຈູບຫລານສອງຄົນແລະໄດ້ຮັບເອົາເຂົາ
ເຈົ້າໃຫ້ເປັນເໝືອນລູກຂອງທ່ານເອງ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ໂຢເຊັບກໍໄດ້ຈູງເອົາລູກທັງສອງມາໃກ້ພໍ່ ໂດຍເອົາມີຂວາຈູງເອຟຣາອິມ ມີຊ້າຍຈູງມານາເຊ
“ເພື່ອວ່າເຂົາຈະໄດ້ຢູ່ທາງກ້າຂວາຂອງອິສຣາເອນ.” ແຕ່ຢາໂຄບໄດ້ໂຂວ່ແຂນຂອງຕົນຄື ເອົາມີຂວາວາງ
ເທິງຫົວເອຟຣາອິມຜູ້ເປັນນ້ອງ ແລະມີຊ້າຍວາງເທິງຫົວຂອງມານາເຊຜູ້ເປັນອ້າຍ ແລ້ວທ່ານຈຶ່ງອວຍພອນ
ແກ່ພວກເຂົາທັງສອງ”(48:15). ເມື່ອເຫັນດັ່ງນັ້ນ, ໂຢເຊັບກໍບໍ່ພໍໃຈ ແລະພຍາຍາມປຸງມືພໍ່ ເພາະຄິດວ່າ
ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຜິດ ແຕ່ “ຢາໂຄບປະຕິເສດແລະເວົ້າວ່າ, “ພໍ່ຮູ້ດີລູກເອີຍ ເຊື້ອສາຍຂອງມານາເຊຈະກາຍເປັນ

ຊົນຊາດໃຫຍ່ເໜືອນກັນ ແຕ່ວ່າຜູ້ນັ້ນຂອງເຂົາຈະເປັນຊົນຊາດຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າເຊື້ອສາຍຂອງອ້າຍ ເຂົາຈະກາຍເປັນຊົນຊາດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່”(48: 19). ພອນຈາກພໍ່ເປັນເຮືອງທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້, ເຖິງໂຢເຊັບຈະພຍາຍາມ.

3. ຮັກສາຄຳສັນຍາ: (ປຖກ 49: 33—50.6)

ຫລັງຈາກຮັບເອົາລູກຂອງໂຢເຊັບມາເປັນລູກ, ຢາໂຄບຈຶ່ງເອີ້ນລູກຊາຍສິບເອັດຄົນເຂົ້າມາຫາ. ທ່ານໄດ້ໃຊ້ເວລາສູດທ້າຍກ່າວຄຳທຳນວາຍແລະໃຫ້ພອນ ແລະໃນທີ່ສຸດກໍສັ່ງເຮືອງຝັງສິບ (49:1-32); “ເມື່ອຢາໂຄບສັ່ງບຸດຊາຍທ່ານຫມົດແລ້ວ ທ່ານກໍຍິນດີຂຶ້ນເທິງຕຽງແລ້ວສິ້ນໃຈຕາຍ ແລະໄປຢູ່ຮ່ວມກັບພີ່ນ້ອງຂອງທ່ານ” (49:33). ໂຢເຊັບໄດ້ສະແດງຄວາມຮັກພໍ່ຕໍ່ທ້າລູກແລະຄອບຄົວ; ລາວຮ້ອງໃຫ້ແລະຈູບທ້າຜາກເພີ່ນ(50: 1).

ໂຢເຊັບໄດ້ເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ຕົນໄດ້ສັນຍາກັບພໍ່; ນາຍແພດ “ໃຊ້ເວລາສິບວັນໃນການອາບນ້ຳຢາຮັກສາສິບນັ້ນບໍ່ໃຫ້ເປື້ອຍເນົ່າ ແລ້ວຊາວເອຍິບກໍໄວ້ທຸກໃຫ້ທ່ານເຈັດສິບວັນ” (50:2-3) ຫລັງຈາກເວລາໄວ້ທຸກສິ້ນສຸດລົງ, ຟາຣາໂອອະນຸຍາດໃຫ້ໂຢເຊັບໄປຝັງພໍ່ຂອງເຂົາຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ ພຣະຄຳກ່າວວ່າ “ດັ່ງນັ້ນ ໂຢເຊັບຈຶ່ງໄປຝັງສິບບິດາຂອງຕົນໂດຍມີບັນດາຊຸນວັງຂອງຟາຣາໂອທຸກໆຄົນ ຣາຊມົນຕຣີໃນພຣະຣາຊວັງ ຜູ້ນຳຂອງຊາວເອຍິບ ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງໂຢເຊັບທຸກໆຄົນ ພວກອ້າຍແລະຄອບຄົວຂອງບິດາໄປນຳເວັນໄວ້ ແຕ່ເດັກນ້ອຍ ຝູງແກະ ແບ້ແລະງົວທີ່ຢູ່ໃນເຂດໂກເຊນ” (50:7-8).

ຄວາມສັດຊື່ຂອງໂຢເຊັບໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ພໍ່ຂອງເພີ່ນໄດ້ຕາຍແບບສັນຕິສຸກ ແລະໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ລູກຊາຍໄດ້ເຫັນວ່າພໍ່ຂອງພວກຕົນເປັນຜູ້ຮັກສາຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ໃຫ້ກັບຜູ້ເປັນພໍ່ຕູ້ ແລະເປັນກະສັດຂອງພວກຕົນ.

ຕົວຢ່າງຂອງໂຢເຊັບສຳລັບພວກເຮົາ

ການເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ມັກສະແດງໂຕ, ການເປັນລູກຊາຍຄົນໂຜດຂອງພໍ່, ການຖືກເປັນຂ້າທາດ, ແລະການເປັນນັກໂທດທີ່ບໍ່ມີຄວາມຜິດ, ປະສົບການທັງໝົດໄດ້ຊ່ວຍປ່ຽນແປງໂຢເຊັບໃຫ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມນັບຖື; ໂຢເຊັບໄດ້ຍອມໃຫ້ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຖິດຢູ່ໃນລາວ ນຳພາໃນການຕັດສິນໃຈຕ່າງໆ. ວັນເວລາປ່ຽນໄປຫລາຍພັນປີ ແຕ່ໂຢເຊັບຍັງເປັນຕົວຢ່າງຂອງບຸກຄົນທີ່ຕ້ອງດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນ “ແຊນວິສ ເຢເນເຣເຊີນ” (sandwich generation). ນອກຈາກລູກຂອງຕົວເອງແລ້ວ, ໂຢເຊັບຕ້ອງຮັບຜິດຊອບດູແລພໍ່; ລາວນັບຖືແລະໃຫ້ກຽດຢາໂຄບຜູ້ເປັນພໍ່, ແລະໄດ້ເຮັດຕາມຄວາມສັ່ງຂອງເພີ່ນ. ລູກຂອງໂຢເຊັບໄດ້ເຫັນເຊື້ອສາຍຂອງພວກເຂົາ ເວລາຢາໂຄບໄດ້ຍ້າຍມາຕັ້ງຖິ່ນຖານທີ່ປະເທດເອຍິບ; ໂຢເຊັບບໍ່ໄດ້ປິດບັງເຮືອງທີ່ຜ່ານມາ, ແຕ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກລູກຂອງລາວໄດ້ມີສ່ວນໃນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ.

ໂຢເຊັບເປັນຕົວຢ່າງເຮືອງຄວາມສັດຊື່ໃຫ້ລູກຂອງລາວ ແລະໄດ້ເປັນພຍານເຮືອງຄວາມທຸກລຳບາກວ່າ “ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄືນດ້ວຍການດີ ເພື່ອຮັກສາຊີວິດຂອງປະຊາຊົນທັງມວນໄວ້ ຊຶ່ງມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ທຸກມື້ນີ້ກໍຍ້ອນຄວາມດີອັນນີ້” (50:20).

ມີລັກສະນະແນວໃດແດ່ໃນຊີວິດຂອງໂຢເຊັບທີ່ທ່ານຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ ຫລືພັບໜ້າໃນຊີວິດຂອງທ່ານ? ທ່ານເຄີຍສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນໃຫ້ຄອບຄົວໄດ້ເຫັນຢ່າງໜ້ານັບຖືບໍ່? ຄົນລຸ້ນກ່ອນ ແລະລຸ້ນຫລັງທ່ານ ໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງຜ່ານຊີວິດຂອງທ່ານຢ່າງສັດຊື່ບໍ່?

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຈະດູແລພໍ່ແມ່ ຫລືຍາດພີ່ນ້ອງ ທີ່ແກ່ຊະຣາວິທີໃດ?
2. ທ່ານຄິດວ່າຄົນລຸ້ນນ້ອຍ ຄວນເບິ່ງຕົວຢ່າງອັນດີຂອງຄົນລຸ້ນໃຫຍ່ບໍ່?
3. ຄວາມຄິດເຮືອງການດູແລຄົນອື່ນ ເປັນເຮືອງໜ້າຍ້ານສໍາລັບທ່ານບໍ່? ການດູແລຄົນຊະຣາບໍ່ວ່າຈະເປັນພໍ່ແມ່ ຫລືຍາດທີ່ບ້ານຂອງທ່ານເອງ ຈະຕ້ອງມີຂອບເຂດບໍ່?
4. ທ່ານຄິດວ່າໂຢເຊັບຄວນຈະເຮັດພິທີສົບຂອງພໍ່ລາວຕ່າງໆນັ້ນບໍ່? ຖ້າແມ່ນທ່ານເອງ, ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດໂດຍສະເພາະແມ່ນຄໍາສັ່ງຂອງພໍ່ກ່ອນຕາຍ? ທ່ານເຫັນພ້ອມນໍາການຮັກສາສົບດ້ວຍນ້ຳຢາຊຶ່ງເປັນວິທີຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່?
5. ເບິ່ງອ້ອມຮອບຕົວທ່ານເອງ, ມີຜູ້ດູແລຄົນຊະຣາທີ່ຕ້ອງການຄໍາໝູນໃຈຈາກທ່ານບໍ່? ທ່ານຈະເຮັດຫຍັງແດ່ເພື່ອໝູນໃຈ ຫລືໃຫ້ພອນພວກເຂົາເຈົ້າ?
6. ຖ້າທ່ານເປັນຜູ້ດູແລຄົນຊະຣາ, ທ່ານຕ້ອງການຂໍຄວາມໝູນໃຈຈາກຄົນອື່ນໆບໍ່?
7. ພຣະຄໍາໃນມື້ນີ້ໄດ້ເວົ້າຫຍັງກັບທ່ານແດ່?

ດຣ. ສິດນິ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 10

ດາວິດຄອບຄົວລື້ນດ້ວຍບັນຫາ :

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ຊາມູເອນ 13:1-2, 20-22,30-37; 14:21-24; 15:7-14; 18:6-15, 33

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ຊາມູເອນ 13-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດາວິດຜູ້ຊຶ້ງສແວງຫາພຣະທັຍພຣະເຈົ້າຍັງເຕັມລື້ນດ້ວຍບັນຫາຄອບຄົວ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມີຫຍັງແດ່ທີ່ພໍ່ແມ່ສາມາດເຮັດ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄວາມສັມພັນໃນຄອບຄົວດີຂຶ້ນ? ລູກຜູ້ທີ່ອາຍຸແກ່ແລ້ວສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິສູດເບິ່ງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງດາວິດກັບອັບຊາໂລມ ແລະຊອກຫາຄຳຕອບສຳລັບຊີວິດຂອງຂ້ອຍແລະຄອບຄົວ.

ຄຳນຳ

ຊີວິດດາວິດຖ້ວມລື້ນດ້ວຍບັນຫາຄອບຄົວຫລັງຈາກທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຄວາມຜິດບາບ; ດາວິດໄດ້ກາຍເປັນພໍ່ທີ່ບໍ່ສຳເລັດຜົນ; ແຕ່ປານນັ້ນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຊົງສືບຕໍ່ເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງສຳເລັດຜົນຊີວິດດາວິດ.

ໃນປີ 2009, ຮັດເທກຊັດໄດ້ມີລາຍງານເລື່ອງຄວາມວຸ້ນວາຍໃນຄອບຄົວຫລາຍກວ່າ 190,000 ເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄວາມເຈັບປວດຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໃນຂະນະທີ່ຮັບໃຊ້ແລະຊ່ວຍພວກກຸ່ງວຂ້ອງ; ສະມາຊິກຄອບຄົວບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ກັນຈົນເປັນເຫດໃຫ້ບ້ານເຮືອນເພພັງ; ຜົນສະທ້ອນໄປເຖິງສະມາຊິກທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຟັງຄຳໃຫ້ການເລື່ອງພໍ່ແມ່ຂ້າຕີລູກ ຈາກພວກລູກທັງຫລາຍ; ບາງເທື່ອການປະພຶດແບບນີ້ກໍຕິດແປດໄປເຖິງລູກໆລຸ້ນຕ່າງໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຄອບຄົວແຕກເພາະການໃຊ້ຢາເສບຕິດແລະສຸຣາເປັນເຄື່ອງຊົດຊ່ວຍໃຫ້ຢູ່ລອດແຕ່ລະວັນ.

ເລື່ອງປະເພດດັ່ງກ່າວມານີ້ກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃໝ່. ເລື່ອງບູຮານກຸ່ງວກັບດາວິດແລະຄອບຄົວສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນຂອງຄວາມຮຸນແຮງແລະການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ແລະຄວາມແຕກຫັກ. ເລື່ອງຂອງດາວິດເຕືອນໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງການພຣະຄຸນແລະການຊົງນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນການແກ້ໄຂບັນຫາຫຍຸ້ງຍາກໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາ.

ດາວິດເປັນກະສັດໃນສັມຍທີ່ຢູ່ດາແລະອິສຣາເອັນຍັງເປັນປະເທດດຽວກັນ (1020-922 ກ່ອນ ຄສ). ທ່ານເປັນຜູ້ທີ່ສ້າງພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ (1 ຊາມູເອນ 13:14); ດາວິດໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຈາກການເປັນຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ສັດຊີ້ ຈົນເຖິງການເປັນກະສັດທີ່ສັດຊີ້; ທ່ານໄດ້ສ້າງພຣະທັຍທີ່ເດັ່ນດັງໃນອິສຣາເອັນ; ບຸດຊາຍທີ່ຊື່ ຊາໂລໂມນຜູ້ສືບບັນລັງຕໍ່ຈາກດາວິດໄດ້ກາຍເປັນກະສັດທີ່ຮັ່ງມີກວ່າພໍ່ ແຕ່ຂາດເຮືອງການເປັນຜູ້ນຳແລະຄວາມສັດຊີ້. ດາວິດບໍ່ໄດ້ເປັນບຸກຄົນທີ່ດີເລີດ ຫລືກະສັດທີ່ດີເລີດ ແລະກໍບໍ່ມີລູກທີ່ດີເລີດ.

ຜູ້ຂຽນພຣະທັມຊາມູເອນມີເປົ້າໝາຍສອງຢ່າງ: ນຶ່ງ, ເລົ່າເຮືອງການເປັນກະສັດຂອງດາວິດ ແລະສອງ, ເລົ່າເຮືອງຜົນຂອງຄວາມຜິດບາບໃນຊີວິດຄອບຄົວ. ເຖິງດາວິດຈະມີສາຍານາມວ່າ “ຜູ້ສ້າງພຣະທັຍພຣະເຈົ້າ” ກໍຕາມ, ທ່ານໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຕົນທຳນຳໄປສູ່ການຜິດປະເພນີເຮືອງເພດກັບບັດເຊບາຊິ່ງເປັນເມັງຂອງອູຣິອາ (2 ຊາມູເອນ 11:1-12:14). ທ່ານບໍ່ເຄີຍສອນລູກວ່າ “ໃຫ້ຟັງຄວາມພໍ່ ແຕ່ຢ່າເຮັດຄືພໍ່.” ພວກເຮົາມີໂອກາດທີ່ຈະຮຽນຮູ້ແລະຫລີກເວັ້ນຄວາມຜິດໃນຊີວິດຂອງດາວິດ ແລະມີສະຕິລະວັງຕົວບໍ່ໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຮົາເອງ.

1. ເຫດຮ້າຍໃນຄວາມຄົວ: (2 ຊມອ 13:1-2;20-22,30-37)

ລູກກົກຂອງດາວິດຄົນທີ່ຊື່ວ່າອຳໂນນບໍ່ໄດ້ມີຄວາມຮັກກັບນາງຕາມາ ຊຶ່ງເປັນນ້ອງຕ່າງແມ່ຢ່າງແທ້ຈິງ (2 ຊມອ 3:2;13:1-2), ແຕ່ລາວຕ້ອງການທີ່ຈະຮ່ວມເພດກັບນາງ. ໂຢນາດາບທີ່ເປັນໝູ່ຂອງອຳໂນນຊ່ວຍວາງແຜນເພື່ອໃຫ້ລາວໄດ້ຢູ່ກັບຕາມາ; ໂຢນາດາບບອກໃຫ້ອຳໂນນທຳທ່າໄຂ້ແລ້ວຂໍໃຫ້ພໍ່ສິ່ງນ້ອງມາດູແລ; ດາວິດເຊື່ອຄວາມຕົວະຂອງລູກຊາຍອຳໂນນ ແລະບໍ່ໄດ້ສອບຖາມວ່າເປັນຫຍັງຕ້ອງໃຫ້ນາງຕາມາເປັນຜູ້ດູແລ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນລູກສາວຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ; ແຕ່ໄດ້ອະນຸຍາດຕາມາເຮັດຕາມຄຳຂໍຂອງອຳໂນນຜູ້ໃຈຄົດ. ເມື່ອຕາມາໄດ້ມາບ້ານຂອງອຳໂນນ, ນາງກໍຈັດແຈ້ງອາຫານໃຫ້ອ້າຍອຳໂນນ, ແຕ່ເມື່ອເອົາອາຫານໄປໃຫ້ເພິ່ນກິນ, ອຳໂນນກໍວິນໃຫ້ນ້ອງປ້ອນ. ພໍໄດ້ທ່າ, ອຳໂນນກໍຂົ່ມຂືນສຳເລົານ້ອງສາວຕາມາ.

ເຮືອງໄປຮອດຫຼອບຊາໂລມຜູ້ເປັນອ້າຍແມ່ດຽວກັບນາງຕາມາ ແລະເປັນອ້າຍຄົນລະແມ່ກັບອຳໂນນ; ອັບຊາໂລມເກີດຄຽດແຄ້ນເພາະການກະທຳຂອງອຳໂນນ, ລາວຈຶ່ງວາງແຜນຂ້າອຳໂນນເສັງ. ສອງປີຜ່ານໄປ, ທຸກຄົນເກືອບລືມເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ; ອັບຊາໂລມກໍໄດ້ຈັດງານກິນລ້ຽງ ແລ້ວເຊີນອ້າຍນ້ອງທັງໝົດເຂົ້າຮ່ວມ ຊຶ່ງຮວມທັງອຳໂນນ. ເມື່ອແຂກທັງຫລາຍກຳລັງມ່ວນຊື່ນ, ອັບຊາໂລມກໍສັ່ງຄົນຂອງລາວເອົາອຳໂນນໄປຂ້າຖິ້ມ, ແລ້ວລາວກໍປົບໜີ.

ດາວິດອີກຫັກ; ອຳໂນນຖືກຂ້າຕາຍ; ອັບຊາໂລມໜີໄປຢູ່ກັບຕານໂມກະສັດແຫ່ງເກຊູ ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຜູ້ທາງແມ່ (2 ຊມອ 13:37). ກະສັດດາວິດເສັງລູກຊາຍສອງຄົນບາດດຽວ; ເຮືອງນີ້ກໍມີຄຳສອນເຖິງເຮືອງການບໍ່ຍອມແກ້ໄຂບັນຫາເມື່ອເຫດການເກີດຂຶ້ນໃນຕອນທຳອິດ; ແນ່ນອນເຫດການປະເພດນີ້ມີໂອກາດທີ່ຈະບານປາຍໄປເລື້ອຍໆ. ດາວິດງຽບໃຫ້ກັບບັນຫາແລະບໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບລູກທີ່ກຽວຂ້ອງ; ການສື່ສັມພັນເປັນປັດຈັຍສຳຄັນໃນການຮັກສາຄວາມສາມັກຄີ ແລະການແກ້ບັນຫາໃນຄອບຄົວ.

2. ອັບຊາໂລມກັບຄືນມາ: ທຳທ່າວ່າໄດ້ຄືນດີ:(2 ຊມອ 14:21-24)

ເວລາໄດ້ຜ່ານໄປເຖິງສາມປີ; ດາວິດບໍ່ໄດ້ໂສກເສົ້າເຣື່ອງອຳໂນນອີກແລ້ວ ແຕ່ເກີດມີຄວາມຫວ່າງໃຍອັບຊາໂລມຫລາຍຂຶ້ນ. ໂຢອາບຜູ້ເປັນແມ່ທັບຂອງດາວິດຈຶ່ງເຂົ້າພົວພັນ ແລະດາວິດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ລູກຊາຍອັບຊາໂລມກັບຄືນມາເຢຣູຊາເລັມ. ດາວິດບໍ່ຍອມພົບລູກຊາຍຕໍ່ໄປອີກສອງປີ; ອີກເທື່ອນຶ່ງໂຢອາບໄດ້ເຂົ້າພົວພັນ ແລະດາວິດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ອັບຊາໂລມເຂົ້າເຝົ້າ. ພໍ່ແລະລູກໄດ້ຄືນດີກັນ, ແຕ່ບາດແຜຍັງບໍ່ດີຄັກ (14: 28-33), ເພາະດາວິດບໍ່ໄດ້ຈິງໃຈ; ສິ່ງນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ມີບັນຫາໃໝ່ໃນຄອບຄົວ.

ພໍ່ແມ່ຫລາຍຄົນອີກຫັກເພາະລູກໄດ້ດຳເນີນຊີວິດແບບທຳລາຍຕົວເອງ; ຖ້າພໍ່ແມ່ບໍ່ອຍໃຫ້ລູກຜູ້ບໍ່ຟັງຄວາມຖືໂອກາດໃຊ້ຊັບສິມບັດຂອງຄອບຄົວ, ລູກຜູ້ນັ້ນກໍຈະສືບຕໍ່ການປະພຶດບໍ່ດີຂອງເຂົາຕໍ່ໄປ. ຮັກທີ່ແທ້ຈະບໍ່ໃຫ້ລາງວັນຜູ້ປະພຶດບໍ່ດີ; ຖ້າບໍ່ອຍໃຫ້ລູກໆຮູ້ຄວາມທຸກ ພວກເຂົາກໍຈະບໍ່ຮຽນຮູ້. ແນ່ນອນເວລາເວົ້າເຣື່ອງການລ້ຽງລູກ ຄົງບໍ່ມີໃຜປະກັນໄດ້ວ່າລູກທີ່ເກີດຈາກພໍ່ແມ່ດີ ຈະກາຍເປັນຄົນດີສເມີໄປ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຊີວິດຂອງດາວິດວ່າການງຽບຮຽມເປັນວິທີທີ່ບໍ່ເກີດຜົນ. ນອກນັ້ນພວກເຮົາຍັງຮູ້ເຖິງອັນຕະລາຍໃນຄອບຄົວ ເມື່ອລູກໆບໍ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງຊັບສິມບັດ. ເຍົາວະຊົນທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຈະເຕີບໃຫຍ່ເປັນຄົນຮູ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຫລືຄຣິສຕຽນທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຄົງເປັນເຣື່ອງທີ່ຫາໄດ້ຍາກ. ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພວກເຮົາຄວນຮັບວ່າ ສິ່ງທີ່ດາວິດພຍາຍາມເຮັດເພື່ອອັບຊາໂລມກໍຈະບໍ່ມີເມືອງພໍ. ກະສັດດາວິດມີລູກຫລາຍຄົນ; ໃນນັ້ນກໍມີ ໂຊໂລໂມນຜູ້ລືນາມ. ໂຊໂລໂມນໃຫຍ່ໃນຄອບຄົວທີ່ສັບສົນແຕ່ທ່ານກໍໄດ້ກາຍເປັນກະສັດທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ໃຫ້ກັບປະເທດອິສຣາເອນ.

3. ອັບຊາໂລມກໍ່ກະບົດ ແລະຕາຍ: (2 ຊມອ 15: 7-14; 18: 6-15,33)

ດາວິດມີຄວາມຫວັງວ່າມື້ນຶ່ງອັບຊາໂລມຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກ ເຖິງເຂົາຈະມີປະວັດບໍ່ດີ. ຄວາມໂງ່ຂອງດາວິດຄືບໍ່ໄດ້ສັ່ງຊອມເບິ່ງການງານຂອງອັບຊາໂລມເລີຍ. ໃນຕອນນີ້ພວກເຮົາກໍບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າລູກຄົນໃດຈະເປັນກະສັດຫລັງຈາກດາວິດ ເພາະພື້ນມີລູກຊາຍທັງໝົດສິບແປດຄົນ. ສະນັ້ນການຕໍ່ສູ້ເອົາບັນລັງເວລາດາວິດເສັງຊີວິດຄົງເປັນເຣື່ອງຫລືກບໍ່ພົ້ນ. ການຂ້າອຳໂນນຂອງອັບຊາໂລມອາດຈະມີສ່ວນໃນເຣື່ອງບັນລັງເພາະອຳໂນນເອງກໍເປັນອ້າຍກົກ ແລະດາວິດອາດຈະມີຄວາມສົງສັຍໃນເຣື່ອງນີ້. ຈາກພຣະຄຳພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າໂຊໂລໂມນໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ຄອງບັນລັງກ່ອນທີ່ດາວິດຈະຕາຍ ເພາະໃນຕອນນັ້ນອາໂດນິຍາໄດ້ພຍາຍາມຍາດບັງລັງ (1 ກສ1:1-53).

ອັບຊາໂລມຕັ້ງໃຈຈະຄອງອຳນາດແລະຄອງບັນລັງເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອັນ; ເຂົາພຍາຍາມເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອຍາດເອົາຄວາມຮັກຂອງປະຊາຊົນຈາກດາວິດຜູ້ເປັນພໍ່; ເວລາປະຊາຊົນມີເຣື່ອງຂັດແຍ້ງອັບຊາໂລມຈະຕັ້ງຕົວເອງເປັນຜູ້ພິພາກສາໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກດາວິດ. ພຣະຄຳໄດ້ບອກວ່າ “ທ່ານເຮັດດັ່ງນີ້ກັບ

ຊາວອິສຣາເອນທຸກຄົນ ທີ່ມາຫາເຈົ້າຊີວິດຕັດສິນຄວາມໃຫ້ ແລະທ່ານກໍເອົາອີກເອົາໃຈຂອງພວກເຂົາ” (2 ຊມອ 15:6). ຫລັງຈາກປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນສີ່ປີ, ອັບຊາໂລມກໍໝັ້ນໃຈວ່າເວລາຂອງເຂົາໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ອັບຊາໂລມໄດ້ຂາບທູນດາວິດວ່າ, “ຂ້າແດ່ສະເດັດພໍ່ ຂໍຊົງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍໄປເມືອງເຮັບໂຣນແດ່ທ້ອນ ເພາະຂ້ານ້ອຍຢາກໄປແກ້ບະທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (2 ຊມອ 15:7); ດ້ວຍອະນຸຍາດຈາກພໍ່, ອັບຊາໂລມໄດ້ຮວບຮວມຄະນະຂອງຕົນໄປສູ່ເມືອງເຮັບໂຣນ; ນະທີ່ນັ້ນອັບຊາໂລມໄດ້ປະກາດຕົວເປັນກະສັດຂອງອິສຣາເອັນ ແລະໄດ້ເພີ່ມກຳລັງຂຶ້ນ; “ໃນເວລາທີ່ອັບຊາໂລມກຳລັງຖວາຍເຄື່ອງບູຊາຢູ່ນັ້ນ ເຂົາໄດ້ລົງຄົນໄປນຳເອົາອາຣິທໂອເຟນຊາວກິໂລ ທີ່ປົກສາຂອງກະສັດດາວິດທີ່ເມືອງກິໂລ ແຜນການກະບົດຕໍ່ຕ້ານເຈົ້າຊີວິດກໍເພີ່ມທະວີຂຶ້ນ ພວກທີ່ຕິດຕາມອັບຊາໂລມກໍເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນເລື້ອຍໆ” (15:12).

ດາວິດຮູ້ຕົວທັນວ່າອັບຊາໂລມຈະຕ້ອງກັບມາຍຶດກຸງເຢຣູຊາເລັມ (15:14); ດາວິດໄດ້ປົບໜີຈາກກຸງເຢຣູຊາເລັມກ່ອນອັບຊາໂລມຈະມາເຖິງທີ່ນັ້ນ; ໃນຂະນະດຽວກັນ ດາວິດໄດ້ໂຮມກຳລັງທະຫານເພື່ອໂຕ້ຕອບກຳລັງຂອງອັບຊາໂລມ; ເຖິງປານນັ້ນດາວິດຍັງສັ່ງກັບພວກນາຍພົນຂອງທ່ານວ່າ “ເພື່ອເຫັນແກ່ເຮົາ ຂໍຢ່າທຳຮ້າຍຊາຍໜຸ່ມ ອັບຊາໂລມເດີ” (18:5). ເຖິງດາວິດຈະຮ້ອງຂໍໄປແລ້ວກໍຕາມ, ໂຢອາບໄດ້ຂ້າອັບຊາໂລ “ໃນຂະນະທີ່ອັບຊາໂລມຍັງມີຊີວິດ ແລະແຂວນຢູ່ຕື້ນກໍນັ້ນ” (18: 14); ກອງທັບຂອງດາວິດໄດ້ເອົາຊະນະພວກກະບົດຊຶ່ງມີອັບຊາໂລມເປັນຫົວໜ້າ; ບັນລັງຂອງດາວິດໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້; ແຕ່ດາວິດໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ເພາະຜິດຫວັງລູກຊາຍອັບຊາໂລມໄດ້ເສັງຊີວິດ; ດາວິດຮ້ອງໄຫ້ຈຶ່ງມວ່າ, “ໂທ້, ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ ຖ້າເປັນໄປ ໄດ້ພໍ່ຢາກຕາຍແທນລູກ ອັບຊາໂລມລູກຊາຍຂອງພໍ່ເອີຍ” (18:33; 19:14). ພໍ່ແມ່ສ່ວນຫລາຍຈະຮ້ອງໄຫ້ເສັງໃຈເມື່ອລູກຕາຍ ເຖິງວ່າລູກຜູ້ນັ້ນຈະເປັນຜູ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ຫລືເປັນຜູ້ທໍຣະຍົດຕໍ່ພໍ່ແມ່. ເມື່ອທະຫານໄດ້ເຫັນກະສັດປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ກ້າທີ່ຈະສເລີມສລອງຊັຍຊະນະຈາກຂ້າເສິກ; ແຕ່ຫລັງຈາກໂຢອາບໄດ້ບອກດາວິດວ່າພຣະອົງຈະເສັງປະຊາຊົນຖ້າຍັງຝົນໂສກເສົ້າເຮືອງລູກຊາຍຢູ່, ດາວິດຈຶ່ງຕັ້ງທ່າແລ້ວໃຫ້ພອນປະຊາຊົນຂອງຕົນ (19:5-8).

ບົດຮຽນຈາກຊີວິດຂອງກະສັດດາວິດໃນຕອນນີ້ ຄືເຖິງຈະມີການສູນເສັງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ ຊີວິດສາມາດທີ່ຈະເລີ້ມໃໝ່ໄດ້; ດາວິດຕັ້ງໜ້ານຳພາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນທີ່ສຸດ, ດາວິດມອບບັນລັງໃຫ້ໂຊໂລໂມນ.

ຄວາມໝາຍສຳລັບຊີວິດ:

ພໍ່ແມ່ທັງຫລາຍສາມາດຮຽນຈາກຊີວິດຂອງດາວິດເຮືອງການຮັກສາສິ່ງທີ່ສຳຄັນເພື່ອຈະເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີໃຫ້ກັບພວກລູກ; ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ວ່າການແກ້ໄຂບັນຫາໃນທັນທີທັນໃດເປັນເຮືອງຈຳເປັນຈະຕ້ອງເຮັດເພື່ອລູກຫລານຈະໄດ້ຮຽນຜົນຂອງການເຮັດຜິດ. ລູກທັງຫລານເມື່ອເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວອາດຈະເຫັນຄວາມບົກພ່ອງຂອງພໍ່ແມ່ ແຕ່ກໍສາມາດຮຽນຮູ້ວ່າພໍ່ແມ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໃນການປະພຶດບໍ່ດີຂອງພວກຕົນ. ຄວາມຈິງກໍຄື “ທຸກຄົນເປັນຄົນຜິດຄົນບາບ ແລະທ່າງຈາກພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ໂຣມ 3:23). ທຸກຄົນສາມາດເພິ່ງການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະດຳເນີນຊີວິດດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຄອບຄົວທີ່ພຣະອົງຊົງປະທານໃຫ້.

ຄໍາຖາມ:

1. ທ່ານຄິດວ່າກະສັດດາວິດຄວນແກ້ໄຂເລື່ອງອໍານວນຂົ່ມຂືນຕາມາວິທີໃດ?
2. ເປັນຫຍັງການງານຢູ່ຈຶ່ງບໍ່ເປັນເລື່ອງດີກ່ຽວກັບຄວາມນັດແຍ້ງໃນຄອບຄົວ?
3. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເປັນເລື່ອງຍາກແທ້ ໃນການລົງໂທດລູກໆທີ່ພວກເຮົາຮັກແພງ?
4. ລູກຜູ້ໃຫຍ່ແລ້ວຈະສາມາດຫລີກເວັ້ນຕົວຢ່າງທີ່ບໍ່ດີຂອງພໍ່ແມ່ໄດ້ວິທີໃດ?
5. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາມັກປົກປິດບັນຫາຄອບຄົວ?
6. ພຣະຄໍາໃນຕອນນີ້ສອນທ່ານແນວໃດແດ່ ສໍາລັບຊີວິດໃນປັດຈຸບັນ?

ດຣ. ສິດນີ ຄານ

ບົດຮຽນທີ 11

ມອບໜ້າທີ່ຜູ້ນຳ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1 ຊາມູເອນ 8:1-10; 12:1-5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1 ຊາມູເອນ 8; 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້ ຊາມູເອນມອບໜ້າທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ໃຫ້ຜູ້ຕໍ່ໄປ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ສົມມຸດທຳນາຖືກຖາມວ່າ ເຈົ້າຈະຮັບໜ້າທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຊ່ວຍຕໍ່ໄປບໍ່? ທ່ານຈະຕອບເພິ່ນແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອເຮົາໄດ້ຄົ້ນຄວ້າດ້ວຍເຫດໃດປະຊາຊົນຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຊາມູເອນ ໃຫ້ສະລະຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳ, ເຮົາມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ?

ຄຳນຳ

ຊາມູເອນເປັນຜູ້ນຳທີ່ຮູ້ເຫັນການໄກໄວ້ລ່ວງໜ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງວາງແຜນການທຸກຢ່າງຕາມນ້ຳພຣະ ທັຍພຣະເຈົ້າ ຄືມອບອຳນາດແລະການເປັນຜູ້ນຳໃຫ້ຜູ້ອື່ນເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງເຖົ້າແກ່ແລ້ວແປວ່າທ່ານ Retire ຈາກໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ນຳ. (ໝາຍເຫດ: ພຣະຄຳພີທີ່ໃຊ້ໃນບົດຮຽນນີ້ແມ່ນສບັບໃໝ່ 2012).

1. ອິສຣາເອນຂໍຮ້ອງໃຫ້ມີກະສັດ: (1 ຊາມູເອນ 8:1-18).

ອິສຣາເອນມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຈກ່ຽວກັບຄວາມໝັ້ນຄົງຂອງຊາດເມື່ອເຫັນຊາມູເອນເປັນຜູ້ນຳທີ່ເຖົ້າແກ່ຫລາຍ ແລ້ວ, ຊາມູເອນໄດ້ມອບງານໃຫ້ລູກຊາຍທັງສອງເປັນຜູ້ນຳ ແຕ່ເຂົາບໍ່ປະພຶດຕາມແບບຢ່າງຂອງຊາມູເອນຜູ້ ເປັນພໍ່ (ຂໍ້ 3) ພວກອິສຣາເອນຂາດກຳລັງທະຫານເຂັ້ມແຂງທີ່ຈະຕໍ່ສູ້ກັບສັດຕູ ພິລິສຕິນຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ທຸກວັນ ເຮັດໃຫ້ອິສຣາເອນຮ້ອນຮິນກັງວົນໃຈອັນໃຫຍ່ຫລວງ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນພວກຜູ້ນຳຊາວອິສຣາເອນ ຈຶ່ງພາກັນໄປຫາຊາມູເອນ ກ່າວວ່າ “ທ່ານເອີຍທ່ານກໍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ; ພວກລູກຊາຍຂອງທ່ານບໍ່ໄດ້ປະພຶດ ຕາມແບບຢ່າງຂອງທ່ານ ສະນັ້ນຂໍທ່ານຈົ່ງແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງພວກຂ້ານ້ອຍສາ ເພື່ອພວກຂ້າ ນ້ອຍຈະໄດ້ມີກະສັດປົກຄອງດັ່ງປະເທດອື່ນ” (ຂໍ້ 5). ເມື່ອຊາມູເອນໄດ້ຟັງແລ້ວກໍບໍ່ພໍໃຈໃນການຂໍຮ້ອງຂອງ ເຂົາ ເພາະວ່າທ່ານເອງໄດ້ອຸທິດຊີວິດເປັນຜູ້ນຳອິສຣາເອນຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງມອບໃຫ້ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນຍັງ ໄດ້ມອບວຽກງານແລະໜ້າທີ່ໃຫ້ລູກຊາຍທັງສອງເມື່ອຮູ້ວ່າຕົນເອງເຖົ້າແກ່ແລ້ວ. ມາບັດນີ້ ອິສຣາເອນໝົດ ຄວາມອົດທົນແລະບໍ່ຕ້ອງການຊາມູເອນແລະລູກຊາຍຂອງເພິ່ນໃຫ້ເປັນນຳອີກ

ຕໍ່ໄປ ເຂົາຈຶ່ງແຕ່ງຕັ້ງຫົວໜ້າມາຟ້ອງຕໍ່ຊາມູເອນເລື່ອງການກະທຳຂອງລູກຊາຍເພິ່ນບໍ່ເປັນໄປຕາມແຜນການຂອງຜູ້ເປັນພໍ່ ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ຊາມູເອນສະລະຕຳແໜ່ງໂດຍແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ພວກເຂົາ. ເມື່ອຊາມູເອນໄດ້ຍິນແລ້ວທ່ານກໍບໍ່ພໍໃຈ ແຕ່ເພິ່ນຍັງນຳເອົາເລື່ອງທີ່ເຂົາຂໍນັ້ນໄປຂາບທູນຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລ້ວອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສັ່ງເພິ່ນວ່າ “ຈົ່ງຟັງທຸກສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນເວົ້າຕໍ່ເຈົ້າ ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຖົມເຈົ້າ, ແຕ່ແມ່ນປະຖົມເຮົາຕ່າງທາກ ໂດຍບໍ່ຍອມເອົາເຮົາເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກເຂົາຕໍ່ໄປ” (ຂໍ້ 7). ພ້ອມກັນນັ້ນພຣະເຈົ້າຍັງສັ່ງໃຫ້ຊາມູເອນໄປບອກອິສຣາເອນ ໃຫ້ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບເລື່ອງອຳນາດຂອງກະສັດຈະປົກຄອງເຂົາຢ່າງໃດແດ່ (ອ່ານ 1 ຊາມູເອນ 8:11-17). ເມື່ອເຖິງເວລານັ້ນພວກອິສຣາເອນຈະກິນແໜງໃຈທີ່ໄດ້ຂໍຜິດຄືຂໍເອົາກະສັດມາເປັນຜູ້ປົກຄອງເຂົາ ແທນທີ່ຈະເອົາພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປົກຄອງ. “ເມື່ອເວລາມາເຖິງພວກເຈົ້າຈະຈົມຢ່າງຂົມຂຶ້ນໃນຈິດໃຈ ເພາະກະສັດທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົານັ້ນ ແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ຟັງຄຳຈົມໃດໆຂອງພວກເຈົ້າທັງສິ້ນ” (ຂໍ້ 18). ດ້ວຍເຫດນີ້ຄຣິສຕຽນຄວນຣະມັດຣະວັງໃນການຮ້ອງທູນແຕ່ລະວັນໆຂອງເຮົາວ່າເຮົາຄວນຂໍສິ່ງໃດແດ່ ຫາກເຮົາບໍ່ຣະມັດຣະວັງໃນການທູນຂໍເຮົາອາດຈະກິນແໜງໃຈເໝືອນດັ່ງຊາວອິສຣາເອນກໍເປັນໄດ້. ເລື່ອງນີ້ເປັນບົດຮຽນແກ່ເຮົາຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເນັ້ນໜັກສອງຢ່າງຄື;

1. ເຮົາຈະເອົາພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ນຳທາງຊີວິດແລະຝ່າຍຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ ຫລືເຮົາຈະເອົາຜູ້ອື່ນ, ຫລືວັດຖຸສິ່ງຂອງອື່ນໆ ຫລືຈະເອົາຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດຂອງຕົນເອງເປັນຜູ້ນຳການດຳລົງຊີວິດຂອງເຮົາ?
2. ອົງຕາມຊາມູເອນເປັນຜູ້ນຳອິສຣາເອນ ແລະການທີ່ອິສຣາເອນຂໍໃຫ້ມີກະສັດປົກຄອງ ໄດ້ສອນໃຫ້ເຫັນວ່າ ເມື່ອຜູ້ນຳ ຫລືອາຈານຂອງເຮົາເຖົ້າແກ່ ພື້ນກະສຽນ ເຮົາຄວນເຂົ້າເຝົ້າພຣະເຈົ້າຢ່າງຄັກແນ່ເສັງກ່ອນໆ ຈະຂໍຕາມໃຈຂອງເຮົາເໝືອນຊາວອິສຣາເອນໄດ້ເຮັດນັ້ນ.

2. ຊາມູເອນລາອອກການເປັນຜູ້ນຳ: (1 ຊາມູເອນ 12:1-5)

ຊາມູເອນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈຶ່ງຫົດສົງ ທ່ານຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດຂອງຊາດອິສຣາເອນ (1 ຊາມູເອນ 10:1) ເມື່ອຫົດສົງທ່ານຊາອູນເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວຊາມູເອນກໍທຳນວາຍສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໄວ້ນີ້ ເພື່ອສັນນະສູດວ່າຊາອູນເປັນຜູ້ຖືກຊົງຫົດສົງໃຫ້ເປັນກະສັດ ແລ້ວເຫດການທຸກຢ່າງທີ່ຊາມູເອນກ່າວນັ້ນກໍເປັນຕາມນັ້ນທຸກປະການ (ອ່ານ 1 ຊາມູເອນ 10:2-16). ມາບັດນີ້ເປັນໂອກາດສຸດທ້າຍທີ່ຊາມູເອນຈະຕ້ອງກ່າວກັບອິສຣາເອນກ່ອນຈະລາອອກຈາກການເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ, ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງການເປັນຜູ້ນຳຂອງທ່ານແຕ່ໝູ່ມຈົນເຖົ້ານັ້ນມີສິ່ງໃດ? ທາງວາຈາ, ກິນິຍາ, ການປະພຶດທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງເໝາະສົມນັ້ນໃຫ້ອິສຣາເອນໄດ້ເວົ້າອອກມາໃນວັນນີ້. ທ່ານໄດ້ເປີດໂອກາດໃຫ້ປະຊາຊົນກ່າວຟ້ອງຮ້ອງກ່ອນເພິ່ນຈະລາຈາກຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳໃນວັນນັ້ນ. ຝ່າຍປະຊາຊົນຕອບເພິ່ນວ່າ “ທ່ານບໍ່ໄດ້ສົ່ງໂກງຫລືຂົມເທງພວກຂ້ານ້ອຍແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ ແລະທ່ານກໍບໍ່ໄດ້ເອົາສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຈາກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງໄປດ້ວຍ” (ຂໍ້ 4). ການກ່າວຂອງປະຊົນໃນທີ່ປະຊຸມອັນເປັນທາງການຊຶ່ງມີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງເປັນປະມຸກ ແລະຍັງມີທ່ານຊາອູນຜູ້ເປັນກະສັດອົງໃໝ່ຊົງເປັນພະຍານອີກ ຊາມູເອນຈຶ່ງກ່າວຕອບປະຊາຊົນວ່າ “ມີນີ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພ້ອມທັງກະສັດທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກເອົານັ້ນ ໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ພົບຄວາມຜິດໃດໆໃນຕົວ

ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ” (ຂໍ້ 5ກ). ຊາມູເອນກ່າວມານີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າເພິ່ນໝົດອຳນາດເປັນຜູ້ນຳຝ່າຍຈິດວິນຍານ ຫລືພຣະເຈົ້າປົດເພິ່ນລົງຈາກຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳແຕ່ຢ່າງໃດ ເພິ່ນຍັງມີຕຳແໜ່ງເໜືອກະສັດຊາອູນທາງດ້ານຈິດວິນຍານຢູ່ ສ່ວນກະສັດຊາອູນນັ້ນມີອຳນາດໃນການປົກຄອງປະຊາຊົນຝ່າຍຮ່າງກາຍ.

ຫລາຍເທື່ອເຮົາໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າວ່າຊີວິດການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າບໍ່ມີຄຳວ່າ Retire (ແປລາວວ່າ ພື້ນກະສຽນ) ເພາະວ່າຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮຽກເອີ້ນໃຫ້ມາຮັບໃຊ້ແລ້ວແມ່ນຮັບໃຊ້ຈົນເຖິງວັນຕາຍ, ແມ່ນແລ້ວການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເຮົາຈະຕ້ອງຮັບໃຊ້ພຣະອົງຈົນວັນຕາຍ ແຕ່ບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງນັ້ນຈົນວັນຕາຍ. ເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າສັ່ງຊາມູເອນແຕ່ງຕັ້ງທ່ານຊາອູນໃຫ້ເປັນກະສັດຮັບໜ້າທີ່ການປົກຄອງບ້ານເມືອງ ຫລືຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງອິສຣາເອນ ແຕ່ຊາມູເອນຍັງເປັນຜູ້ນຳດ້ານຈິດວິນຍານຢູ່. ໃນພຣະທັມຈິດບັນຊີ ບັນທຶກວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກໂມເຊອີກວ່າ ຊາວເລວີແຕ່ລະຄົນທີ່ມີອາຍຸ 25 ປີ ຂຶ້ນໄປຈະຕ້ອງປະຕິບັດໜ້າທີ່ໃນທຳເຕັ້ນບ່ອນເຮົາສະຖິດຢູ່ ເມື່ອອາຍຸຮອດ 50 ປີ ແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ເຂົາເຂົາ ຫລັງຈາກນັ້ນແລ້ວ ເຂົາອາດຊ່ອຍພິ່ນອົງເລວີຄົນອື່ນໆເຮັດໜ້າທີ່ໃນທຳເຕັ້ນກໍໄດ້ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດໜ້າທີ່ໂດຍຕົນເອງ” (ຈິດບັນຊີ 8:23-26).

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າສຶກສາເບິ່ງພຣະທັມທັງສອງຂໍ້ນີ້ແລ້ວຈຶ່ງມີຄຳເຫັນວ່າເມື່ອເຮົາເຖົ້າແກ່ແລ້ວເຮົາຄວນຫາຜູ້ອື່ນມາຊົດຊ່ວຍຫລືແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກໃຫ້ມາເປັນຜູ້ນຳແທນເຮົາດັ່ງທີ່ເຫັນໃນຊີວິດຂອງໂມເຊ ແລະໂຢຊວຍ, ຊາມູເອນ ແລະກະສັດຊາອູນນັ້ນ. ແນ່ນອນຜູ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນຮັກພຣະເຈົ້າ, ຮັກພິ່ນອົງໃນໂບດ ແລະຮັກໜ້າທີ່ຕຳແໜ່ງຜູ້ນຳ ແຕ່ເມື່ອເຖິງເວລາແລ້ວເຮົາຄວນມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມາຮັບງານນີ້ໃຊ້ຊ່ວງຕໍ່ຈາກເຮົາ, ອີກປະການນຶ່ງເມື່ອເຮົາເຖົ້າແກ່ຫລາຍແລ້ວຄວາມຊົງຈຳຂອງເຮົາກໍເສື່ອມໂຂມ ຈົນກາຍເປັນຄົນຫລົງໆລືມໆ . ບົດຮຽນອັນລ້ຳຄ່າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກຊາມູເອນນັ້ນແມ່ນເພິ່ນໄດ້ຖາມປະຊາຊົນກ່ອນຈະລາຕຳແໜ່ງນັ້ນເອງ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງຊາວອິສຣາເອນຈຶ່ງກະວົນກະວາຍໃນເລື່ອງຄວາມພື້ນຄົງຂອງຊາດ?
2. ເປັນຫຍັງອິສຣາເອນຈຶ່ງມາຂໍໃຫ້ຊາມູເອນແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້?
3. ພຣະເຈົ້າສັ່ງຊາມູເອນໃຫ້ເຮັດແນວໃດກັບຄຳຂໍຮ້ອງຂອງອິສຣາເອນ?
4. ຊາມູເອນໄດ້ເລືອກເອົາໃຜມາເປັນກະສັດ ແລະບອກລາວແນວໃດແດ່?
5. ຊາມູເອນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າດົນປານໃດ?
6. ກ່ອນຊາມູເອນຈະມອບຕຳແໜ່ງກະສັດເພິ່ນກ່າວກັບປະຊາຊົນແນວໃດ?
7. ເປັນຫຍັງເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວແນວນັ້ນ?
8. ປະຊາຊົນຕອບຊາມູເອນແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 12

ຕາຍດ້ວຍຊື່ສຽງດີ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະບັນຍັດສອງ 34

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ພຣະບັນຍັດສອງ 32:48-52; 34:1-12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າໂມເຊຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າ, ນຳພາມະນຸດ ໄດ້ເສຍຊີວິດ ທີ່ພູເຂົານີໂບຢ່າງມີກຽດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ການຕາຍແບບໃດເປັນແບບດີ ແລະບໍ່ດີ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການຕາຍຂອງໂມເຊແມ່ນການຕາຍແບບຍອດຄົນ

ຄຳນຳ

ການຕາຍຂອງໂມເຊໄດ້ບົ່ງບອກວ່າເປັນການຕາຍອັນເປັນກຽດອັນສູງສົ່ງໃນຊີວິດຂອງຄົນເຮົາ ເພາະເພິ່ນໄດ້ຊ່ອຍຊີວິດຕັ້ງຫລວງຫລາຍໃຫ້ຫລຸດພີ່ນຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າ ຖືວ່າເປັນການຕາຍຢ່າງຄຸ້ມຄ່າ ແລະມີກຽດອັນສູງສົ່ງທີ່ໄດ້ຕາຍໃນພຣະເຈົ້າ ແລະຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ. ສຸພາສິດກ່າວວ່າ ຕາຍດ້ວຍຊື່ສຽງດີ ຍັງດີກວ່າຍັງມີຊີວິດຢູ່ດ້ວຍຊື່ສຽງເນົ່າເໝັນ.

1. ທີ່ຈອມພູ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 34:1ກ)

ໃນຖານະທີ່ໂມເຊເປັນຜູ້ນຳຊົນຊາດອິສຣາເອນພຣະເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນເພິ່ນໃຫ້ຂຶ້ນໄປຍັງພູເຂົາ (ພຣະບັນຍັດ 32:48-50) ເພື່ອໃຫ້ໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ພູເຂົານີໂບ, ນັບວ່າເປັນການເຊື່ອເຊີນທີ່ມີກຽດທີ່ໄດ້ເປັນຜູ້ຕາງໜ້າອິສຣາເອນທັງຊາດທີ່ຂຶ້ນໄປພົບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສ່ວນຕອນທຳອິດນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນໃຫ້ໂມເຊມາຮັບໜ້າທີ່ເປັນຜູ້ນຳບົດປ່ອຍຊົນອິສຣາເອນຈາກການເປັນຂ້ອຍຂ້າທີ່ປະເທດເອຢິບ (ອີພະຍົບ 3:1-12). ເມື່ອໂມເຊຕົກລົງກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວເພິ່ນກໍເຮັດຕາມຊົງສັ່ງທຸກປະການ, ຕໍ່ມາໃນຂະນະທີ່ໂມເຊນຳຊົນຊາດອິສຣາເອນມາເຖິງຖິ່ນກັນດານພຣະເຈົ້າກໍຮ້ອງເພິ່ນໄປລົມອີກສອງເທື່ອທີ່ພູເຂົາຊີນາຍ (ອີພະຍົບ 19:20; 24:12-18). ໂມເຊໄດ້ເດີນທາງໄປເຖິງຈອມພູດ້ວຍໃຈກ້າ ແລ້ວກໍພົບກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ການຂຶ້ນໄປຍັງຈອມພູຂອງໂມເຊຄັ້ງນີ້ເພິ່ນໄດ້ພົບອຸປະສັກຫລາຍຢ່າງກວ່າຈະເຖິງຈອມພູໄດ້ ມັນເປັນພາບພົດທີ່ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ການທີ່ໃຜຜູ້ນຶ່ງຈະຂຶ້ນໄປທີ່ສູງຍ່ອມຈະພົບກັບບັນຫາ.

ວັນນຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກເພື່ອນທ້າທາຍໃຫ້ຂຶ້ນພູເຂົາ ດາຍອາມັນ ເຮດ ສເຕດ ໂມນູເມັນ ທີ່ຮາວາຍ ພູນັ້ນມີ ຄວາມສູງ 760 ຟິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວຂຶ້ນໄປແລ້ວກໍຄິດວ່າ “ຂຶ້ນໄປບໍ່ໄດ້ດອກ” ໃນຂະນະທີ່ສິນທະນາກັນຢູ່ ກໍມີຄົນທ້ອງຖິ່ນບອກວ່າ ທີ່ຈອມພູພູນມີຊາຍຜູ້ນຶ່ງຂຶ້ນໄປວັນລະສອງຄັ້ງ ເພື່ອໄປຂາຍໃບປະກາດທີ່ປະທັບ ຕຣາໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ຂຶ້ນໄປຮອດພູນ ເມື່ອຟັງແລ້ວເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເຫດຜົນສອງຢ່າງທີ່ຈະຕ້ອງຂຶ້ນໄປ

1. ແມ່ນຄໍາທ້າທາຍຂອງໝູ່ເພື່ອນ ໝາຍເຖິງຊີວິດນີ້ຖືກທ້າທາຍຕໍ່ບັນຫາ ແລະຕ້ອງບຸກບັນເພື່ອອະນາຄົດ ອັນສົດໃສ.
2. ເມື່ອຂຶ້ນໄປຮອດແລ້ວຈະໄດ້ໃບປະກາດຍັງຍືນວ່າຂຶ້ນໄປຮອດແລ້ວ ໝາຍເຖິງ ການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບຸກບັນທຸກວັນນີ້ກໍເພື່ອວັນທີ່ຫລັບຕາລາໂລກຈະຕ້ອງຂຶ້ນໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາສອງ ຊົ່ວໂມງກວ່າຈຶ່ງໄປເຖິງຈອມພູ ເມື່ອເຖິງແລ້ວກໍຫລຽວເບິ່ງທົວທັດຈາກທີ່ສູງ ແລະເຫັນເມືອງທີ່ສວຍງາຍແລ້ວ ກໍມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນຕົນເອງ.

ສໍາລັບໂມເຊຂຶ້ນໄປຫາພຣະເຈົ້າທີ່ເທິງພູນັ້ນແມ່ນເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນໄປຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຈະໄປຮັບ ແຜນການການເດີນທາງອອກຈາກຖິ່ນກັນດານໄປຍັງແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕຽມໄວ້ໃຫ້ອິສຣາເອນ, ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າເພິ່ນຮັບແຜນມາຈາກພຣະເຈົ້າກໍຕາມປະຊາຊົນຍັງຮ້ອງຈົ່ມ ວ່າບໍ່ມີເຂົ້າປາອາຫານກິນ ພຽງພໍ, ເຂົາຕໍ່ສູ້ແລະບໍ່ເຮັດຕາມແຜນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເພິ່ນຮັບລົງມາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂມເຊຮ້າຍ ຫລາຍຈົນໄດ້ໂຍນຫິນພຣະບັນຍັດຖິ້ມເສັງ (ອ່ານ ຈິດບັນຊີ 20:1-12). ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສັ່ງໂມເຊໃຫ້ຂຶ້ນ ໄປພູເຂົາອາຣາບິມດິນແດນຂອງໂມອາບ ແລະໃຫ້ປົນຂຶ້ນໄປຮອດຍອດພູເນໂບ ແລ້ວຊົງສັ່ງໃຫ້ຫລຽວເບິ່ງ ດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຊົງມອບໃຫ້ອິສຣາເອນຊົງກ່າວອີກວ່າ “ເຈົ້າຈະຕາຍຢູ່ເທິງພູໜ່ວຍນັ້ນ” (ພຣະບັນຍັດ ສອງ 32:50ກ).

2. ທົວທັດທີ່ຈອມພູເນໂບ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 34:1ຂ-4)

ໂມເຊໄດ້ປົນຂຶ້ນໄປເຖິງຈອມພູເນໂບ ແລ້ວຫລຽວເບິ່ງດິນແດນອັນສວຍງາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກ່າວ ໄວ້ວ່າຈະຊົງມອບໃຫ້ອິສຣາເອນ ສ່ວນໂມເຊນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ ເພາະວ່າທ່ານຈະຕ້ອງຕາຍທີ່ເທິງຈອມພູ ນັ້ນ “ຢູ່ທີ່ນັ້ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສໍາແດງໃຫ້ເພິ່ນເຫັນດິນແດນທັງໝົດ” (ຂໍ້ 1ຂ). ສະແດງວ່າໂມເຊໄດ້ພົບ ພຣະເຈົ້າທີ່ເທິງພູ ເມື່ອເພິ່ນເຫັນພຣະເຈົ້າເພິ່ນຈະຕ້ອງຕາຍ ແຕ່ການຕາຍຂອງເພິ່ນນັ້ນເປັນການຕາຍຈາກ ຮ່າງກາຍປະຖິ້ມໄວ້ໃນໂລກນີ້ ສ່ວນວິນຍານຂອງເພິ່ນແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງຮັບໄປຢູ່ກັບພຣະອົງແລ້ວ. ໂມເຊ ເຮັດວຽກງານຢ່າງໜັກຕອດລະຍະທີ່ເພິ່ນນໍາຊາວອິສຣາເອນອອກມາເອຍິບ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ລາງວັນອັນສວຍ ງາມແກ່ເພິ່ນຄື;

1. ໃຫ້ເພິ່ນປົນຂຶ້ນໄປທີ່ສູງເພື່ອພົບກັບພຣະເຈົ້າ. ເປັນຮູບພາບມະນຸດຜູ້ຊອກສແວງຫາພຣະເຈົ້າຈະ ຕ້ອງປົນຂຶ້ນສູງເພື່ອຂຶ້ນໄປສວັນຊັ້ນພ້າກັບພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດວ່າ ຕ້ອງປົນດ້ວຍກໍາລັງຂອງຕົນເອງ
2. ໂມເຊຈະບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ອຸປະສັກນາໆປະການອີກຕໍ່ໄປ, ເພິ່ນຈະບໍ່ໄດ້ອິດກັນກັບການຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານຈົ່ມ ດ່າວ່າຂອງອິສຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັບເພິ່ນຢູ່ກັບພຣະອົງ.

ແຕ່ກ່ອນໂມເຊຈະຕາຍພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໂມເຊໃຫ້ເຊີນເອົາໂຢຊວຍໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ທໍເຕັນ (ແປວ່າ ບ່ອນນະມັສການໃນຖິ່ນກັນດານ) ໃນທີ່ນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງແຕ່ງຕັ້ງມອບໜ້າທີ່ອັນສໍາຄັນໃຫ້ໂຢຊວຍຕໍ່ໜ້າຂອງໂມເຊ, ພຣະເຈົ້າຊົງກ່າວກັບໂຊຊວຍວ່າ “ຈົ່ງເດັດດຽວແລະກ້າຫານ ເຈົ້າຈະນໍາພາປະຊາຊົນອິສຣາເອນເຈົ້າໄປໃນດິນແດນທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບພວກເຂົາ ແລະເຮົາຈະຢູ່ກັບເຈົ້າ” (ພຣະບັນຍັດ 31:23).

3. ຕາຍບ່ອນດີທີ່ສຸດ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 34:5-9)

ການຕາຍເປັນການສິ້ນສຸດຊີວິດໃນໂລກ ແລະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຮັບຊີວິດໃໝ່ໃນໂລກໜ້າສຸດແລ້ວແຕ່ການກະທໍາ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງບຸກຄົນ, ສ່ວນຄຣິສຕຽນແລ້ວມີຄວາມເຊື່ອວ່າເມື່ອຕາຍຈາກໂລກນີ້ແລ້ວ ແມ່ນອນວ່າຈິດວິນຍານຈະໄປສວັນຊັ້ນຟ້າກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງສ້າງ ແລະຊົງເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນໂລກແລະສວັນແຕ່ຜູ້ດຽວ. ການຕາຍຂອງທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ ແມ່ນການຕາຍຖືກບ່ອນແລະເປັນບ່ອນດີທີ່ສຸດ ເພາະວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ຕາມຄວາມເຊື່ອໃນຄໍາສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ຊົງເປັນພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ. ການຕາຍໃນບ່ອນດີນີ້ບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງຕາຍໃນທໍຜາສາດຣາຊວັງ ຫລືຕາຍໃນບ້ານເຮືອນອັນສວຍງາມຂອງຕົນເອງ ຫລືຕາຍທີ່ໂຮງແຮມອັນໃຫຍ່ໂຕ ແຕ່ການຕາຍທີ່ດີແລະສູງສຸດນັ້ນແມ່ນການຕາຍໃນພຣະເຈົ້າ ແລະຕາຍຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ໂມເຊໄດ້ຮັບກຽດອັນສູງສົ່ງຕາຍທີ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ (ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ) ທີ່ຈອມພູ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງນັບໄດ້ວ່າການຕາຍຂອງເພິ່ນແມ່ນຕາຍໃນບ່ອນດີທີ່ສຸດ “ໂມເຊຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຕາຍຢູ່ທີ່ນັ້ນໃນດິນແດນຂອງໂມອາບ ຕາມທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງບອກໄວ້” (ຂໍ້ 5).

ພຣະຄໍມພີຍັງບອກຕໍ່ໄປວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ຝັງສົບໂມເຊດ້ວຍພຣະອົງເອງ ແລະຊົງຝັງບ່ອນເລິກລັບຈົນບໍ່ມີໃຜສາມາດຊອກຊຸມຝັງສົບຂອງໂມເຊໄດ້ຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້ “ພຣະອົງໄດ້ຝັງເພິ່ນໄວ້ໃນຮ່ອມພູແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ດິນແດນໂມອາບ ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບເມືອງເບັດເປອີ, ແຕ່ຈົນເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ຍັງບໍ່ມີໃຜຮູ້ຄັກແນ່ວ່າສົບຂອງໂມເຊນັ້ນໄດ້ຖືກຝັງຢູ່ບ່ອນໃດ” (ຂໍ້ 6). ທີ່ ປະເທດອັງກິດເມື່ອບໍ່ນານມານີ້ ໄດ້ມີອະດີດນາຍຍົກຂອງອັງກິດເສັງຊີວິດດ້ວຍພະຍາດຂອງຜູ້ກ່ຽວເອງ, ງານສົບອັນໃຫຍ່ໂຕມະໂຫຣານຄັ້ງນີ້ມີຜູ້ຄົນເຂົ້າຮ່ວມເປັນແສນ ແຕ່ບຸກຄົນສໍາຄັນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນຄອບຄົວເຈົ້າຊີວິດອັງກິດເອງ ເພາະວ່າຄອບຄົວເຈົ້າຊີວິດຈະບໍ່ຮ່ວມງານສົບຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ແມ່ນເຊື່ອຣາຊວົງ ດັ່ງນັ້ນຄັ້ງນັ້ນບໍ່ວ່າສໍາຄັນທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງອັງກິດ.

ສ່ວນພີທີຝັງສົບຂອງໂມເຊນັ້ນບໍ່ມີຄົນຫລວງຫລາຍ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຄົນຝັງສົບໂມເຊດ້ວຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອງ ແຕ່ຫລັງຈາກນັ້ນມາປະຊາຊົນທັງຊາດອິສຣາເອນໄດ້ໄວ້ອາລັຍເພິ່ນເປັນເວລາສາມສິບວັນ “ປະຊາຊົນອິສຣາເອນໄດ້ໄວ້ທຸກໃຫ້ເພິ່ນເປັນເວລາ 30 ວັນຢູ່ໃນທົ່ງພຽງໂມອາບ” (ຂໍ້ 8).

4. ພຣະເຈົ້າຂຽນຄໍາຈາຣຶກ: (ພຣະບັນຍັດສອງ 34:10-12)

ເມື່ອທ່ານໄປຍັງສຸສານທຸກບ່ອນ ທ່ານຈະເຫັນຂຸມຝັງສົບເກືອບໝົດທຸກຂຸມຂຽນຄໍາຈາຣຶກທີ່ມີຊື່ ນາມສະກຸນ, ວັນເດືອນປີເກີດ, ຄຸນງາມຄວາມດີຂອງຜູ້ຕາຍ ຫລືລາງຂຸມຈະເຫັນຂໍ້ພຣະຄໍມພີ ບັນທຶກໃສ່ໃນແຜ່ນ

ຫິນຮາຄາແພງຢ່າງຄັກແນ່ ດ້ວຍວ່າຍາດພີ່ນ້ອງຜູ້ຕາຍໄດ້ໃຊ້ເງິນຄ່າຈ້າງມືອາຊີບໃຫ້ເຮັດສິ່ງນີ້ໄວ້ ເພື່ອເຫດ
ຜົນຫລາຍປະການ. ພຣະຄັມພິບອກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຄໍາຈາຣືກໃຫ້ໂມເຊດັ່ງນີ້; “ ຢູ່ໃນຊົນຊາດອິສຣາ
ເອນບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ທໍານວາຍຄົນໃດເໝືອນດັ່ງໂມເຊ; ບໍ່ມີຜູ້ທໍານວາຍຄົນໃດກະທໍາການອັສຈັນແລະໝາຍສໍາ
ຄັນ ດັ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ໂມເຊກະທໍາ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ກະສັດຟາຣາໂອຂອງເອຍິບ, ຂ້າຮາຊາການແລະ
ດົນແດນຂອງເພິ່ນ, ບໍ່ມີຜູ້ທໍານວາຍຄົນໃດເຮັດໝາຍສໍາຄັນ ແລະການອັສຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ ຄືກັບໂມເຊໄດ້
ເຮັດຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນອິສຣາເອນທັງໝົດ” (ຂໍ້ 10-12).

ຄໍາຖາມ:

1. ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນໂມເຊໃຫ້ມາເຮັດໜ້າທີ່ອັນໃດ?
2. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນໃຫ້ໂມເຊໄປພົບກັບພຣະອົງທີ່ຈອມພູ?
3. ການປົນຂຶ້ນໄປຈອມພູຂອງໂມເຊເປັນພາບພົດແນວໃດ?
4. ໂມເຊຕາຍມີກຽດຢ່າງໃດ?
5. ພຣະເຈົ້າຂຽນຄໍາຈາຣືກໃຫ້ໂມເຊແນວໃດ?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌

ບົດຮຽນທີ 13

ເຖິງທີ່ສຸດຍອດຂອງຄວາມເປັນຄົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 1ໂກຣິນໂທ 15:3-20, 35-44,50-57

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: 1ໂກຣິນໂທ 15

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້ ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງຄືນມາຈາກຕາຍ ຜູ້ເຊື່ອຈະຄືນຄືກັນ

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ມະນຸດເຮົາມີຄວາມຫວັງອັນໃດແດ່ຫລັງຈາກຕາຍໄປແລ້ວ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ຮຽນຮູ້ຄຳສອນໂປໂລວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອມີຄວາມຫວັງຫລັງຈາກຕາຍ.

ຄຳນຳ

ດ້ວຍວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນຜົນແຮກທີ່ພື້ນຄືນມາຈາກຄວາມຕາຍ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງກໍມີການຟື້ນຈາກຕາຍໃນວັນສຸດທ້າຍ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງບໍ່ຍ້ານ ແລະບໍ່ໂສກເສົ້າເກີນໄປເມື່ອມີຍາດພີ່ນ້ອງຕາຍໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ.

1. ຂ່າວປະເສີດເລື່ອງການຄືນພຣະຊົນ: (1 ໂກຣິນໂທ 1-20)

ເນື່ອງຈາກວ່າພີ່ນ້ອງໃນໂບດເມືອງໂກຣິນໂທສັບສິນຫວຸ້ນວາຍໃນເລື່ອງຕ່າງໆເຊັ່ນ; ການແບ່ງແຍກພັກພວກໃນໂບດ, ການຫລິ້ນຊູຜິດຊາຍຍິງ, ການຟ້ອງຮ້ອງຂຶ້ນລ້າຂຶ້ນສານ, ການຢາກໄດ້ຂອງຜູ້ອື່ນມາເປັນຂອງຕົນ, ການປາກພາສາແປກໆ ຕລອດເຖິງເລື່ອງກິນສິນມະຫາສນິດ ແລະອື່ນໆອີກຫລາຍປະການ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປັນອຸປະສັກຖ່ວງດຶງບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາຈະເຣີນກ້າວໜ້າ. ໂປໂລໄດ້ຕັກເຕືອນເຂົາວ່າ “ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ ເຮົາຂໍແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍຄຳນຶງເຖິງຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຈົ້າແລ້ວ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ຍອມຮັບເອົາໄວ້ແລະຕັ້ງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນແລະຊຶ່ງເປັນເຫດທີ່ກຳລັງໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ພົ້ນ ຖ້າພວກເຈົ້າຍັງຍຶດຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດເປັນຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຈົ້ານັ້ນ ເວັ້ນເສຍແຕ່ພວກເຈົ້າຫາກເຊື່ອຢ່າງບໍ່ຈິງໃຈ” (ຂໍ້ 1-2). ການທີ່ໂປໂລກ່າວເຊັ່ນນີ້ກໍເພາະວ່າເຂົາໄດ້ພົວພັນແລະໄດ້ຍິນຂ່າວເລົ່າລືກັນມາຈາກພວກຊາດູກາຍທີ່ບໍ່ເຊື່ອເລື່ອງການຄືນມາຈາກຕາຍ (ມັດທາຍ 22:23) ເຂົາຈຶ່ງສົງສັຍໃນເລື່ອງນີ້.

ບົດຮຽນທີ່ເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຮັບແມ່ນການພົວພັນແລະການໄດ້ຍິນນັ້ນເອງ ທັງສອງຢ່າງມີທັງດີແລະເສຍຫາກໄປພົວພັນກັບຄືນຂ້າງນອກແລ້ວມາເຮັດໃຫ້ຕົນເອງສົງສັຍພຣະເຈົ້າ ແລະສົງສັຍພີ່ນ້ອງຮ່ວມຄວາມເຊື່ອ ໄປ

ໂລກ່າວຍ້າອີກ “ພຣະຄຣິດຊົງວາຍພຣະຊົນແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິ ແລະຊົງຖືກວາງໄວ້ ແລ້ວວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ຕາມທີ່ຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄັມພິນັ້ນພຣະອົງຊົງປາກົດແກ່ເກຟາ ແລ້ວແກ່ພວກສິບສອງຄົນນັ້ນ ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ພວກພີ່ນ້ອງກວ່າຫ້າຮ້ອຍຄົນໃນຄາວດຽວ ຊຶ່ງສ່ວນຫລາຍຍັງເປັນຢູ່ຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ແຕ່ບາງຄົນກໍລ່ວງຫລັບໄປແລ້ວ ຕໍ່ນັ້ນອີກພຣະອົງໄດ້ຊົງປາກົດແກ່ຢາໂກໂບ ແລ້ວແກ່ອັດສາວິກທັງຫມົດ” (ຂໍ້ 32-7). ແຕ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ກ່າວຊົງປາກົດຕໍ່ນາງມາຣີອາ (ໂຍຮັນ 20:11-18), ບໍ່ກ່າວຊົງປາກົດແກ່ສາວິກສອງຄົນທີ່ຫົນທາງເອມາອູດ (ມັດທາຍ 28:1-10) ແລະຍັງມີບ່ອນອື່ນອີກທີ່ໂປໂລບໍ່ກ່າວເພາະວ່າການກ່າວອ້າງຂອງເພິ່ນຂ້າງເທິງກໍບໍ່ວ່າມີເຫດ ມີຜົນຢ່າງພຽງພໍແລ້ວ.

“ຖ້າບໍ່ມີການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ພຣະຄຣິດກໍບໍ່ໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນຂຶ້ນມາ ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຊົງຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ການປະກາດຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດ ແລະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາກໍບໍ່ມີປະໂຫຍດເໝືອນກັນ” (ຂໍ້ 13-14). ໂປໂລພຍາຍາມອະທິບາຍວ່າ ການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນເປັນຈຸດສໍາຄັນໃນການປະກາດ, ຄວາມເຊື່ອທີ່ຄຣິສຕຽນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູນັ້ນມີຄວາມໝາຍອັນສູງສົ່ງ ດ້ວຍວ່າພຣະເຈົ້າຂອງຄຣິສຕຽນໄດ້ຄົນມາຈາກຕາຍຕາມທີ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາໄວ້ “ແລະຖ້າວ່າພຣະຄຣິດບໍ່ໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ຄວາມເຊື່ອຂອງເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຮັບໂອດ ເຈົ້າທັງຫລາຍກໍຍັງຄົງຢູ່ໃນຜິດບາບຂອງຕົນ” (ຂໍ້ 17). ແປວ່າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອນີ້ເອງຄຣິສຕຽນໄດ້ຖືກຍົກໂທດການຜິດບາບເສັ້ງແລ້ວ “ພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ຄົນພຣະຊົນແລ້ວ ແລະຊົງເປັນຜົນແຮກໃນພວກຄົນທີ່ລ່ວງຫລັບໄປແລ້ວນັ້ນ ເພາະວ່າຄວາມຕາຍໄດ້ມີມາທາງມະນຸດສັນໃດ ການຄົນມາຈາກຕາຍກໍມີມາທາງມະນຸດສັນນັ້ນ” (ຂໍ້ 20).

2. ຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄົນມາ: (1 ໂກຣິນໂທ 14:35-44)

ມີຄໍາຖາມກັນຢູ່ເລື້ອຍໆວ່າ “ເມື່ອຄົນເຮົາເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວຈະມີຮ່າງກາຍແນວໃດ?” ຄໍາຖາມນີ້ບໍ່ແມ່ນຂອງໃໝ່ ແຕ່ເປັນຄໍາຖາມມາແຕ່ສມັຍພຣະຄັມພິໃໝ່ຫລືເວົ້າໄດ້ວ່າເປັນຄໍາຖາມທີ່ຖາມກັນມາສອງພັນປີແລ້ວ ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງແມ່ນພວກຂາດູກາຍພາກັນຕັ້ງຄໍາຖາມນີ້ຂຶ້ນມາເພື່ອລົບລ້າງ ຫລືລ້າງສມອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອການຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ “ແຕ່ບາງຄົນຈະຖາມວ່າ, “ຄົນຕາຍຈະຄົນມາໄດ້ຢ່າງໃດ ເມື່ອເຂົາຄົນມາຈະມີຮ່າງກາຍເປັນຢ່າງໃດ” (ຂໍ້ 35). ໂປໂລໃຊ້ເວລາອະທິບາຍເຣື່ອງນີ້ໂດຍສົມທຽບເມັດພືດທີ່ປູກຝັງລົງໃນດິນຈະຕ້ອງຕາຍເສັ້ງກ່ອນເພື່ອຈະມີຕົ້ນໃໝ່ຂຶ້ນມາ, ນອກນັ້ນທ່ານຍັງໄດ້ເລົ່າເຖິງເນື້ອກາຍສໍາລັບສວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງດວງອາທິດ, ດວງຈັນ, ດວງດາວ ແລະໃນທີ່ສຸດທ່ານກໍກັບມາເວົ້າເຣື່ອງກາຍທີ່ເປັນຄົນມາອີກ. (ອ່ານ ຂໍ້ 36-44).

ການຖືກຖຽງກັນຄັ້ງນຶ່ງທີ່ມະຫາວິທະຍາລັຍພຣະຄັມພິໃນເຣື່ອງກາຍທີ່ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ, ແນ່ນອນນັກຮຽນທຸກຄົນຍ່ອມມີເຫດຜົນຂອງໃຜລາວໂດຍອ້າງອີງໃສ່ພຣະຄັມພິເປັນຫລັກ. ຜູ້ນຶ່ງເວົ້າວ່າໃນພຣະຄັມພິບັນທຶກວ່າຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປໃນສມັຍນັ້ນສ່ວນຫລາຍມີແຕ່ຝັງ ແຕ່ໃນສມັຍນີ້ຫລາຍຄົນກໍນໍາຮ່າງກາຍໄປຈູດເຜົາດັ່ງນັ້ນເມື່ອພຣະເຢຊູຄຣິດກັບຄືນມາຄົນທີ່ຕາຍໄປນັ້ນຈະມີຮ່າງກາຍແນວໃດເມື່ອເອົາໄປຈູດເຜົາຈົນເປັນຂີ້

ເຖົ້າໄປແລ້ວ? ລາວໄດ້ອ້າງອີງພຣະທັມເອເຊກຽນ 37 ທີ່ບັນທຶກວ່າສມັຍນັ້ນກະດູກແຫ້ງກັບຄືນມາມີຊີວິດອີກ. ຄໍາຖາມຂອງລາວເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຄົນລາວພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະພາກັນຈູດເຜົາສິບເມື່ອຕາຍໄປ ເຮົາໄດ້ຈູດເຜົາຕາມເຫດຜົນບາງປະການຂອງພວກເຮົາ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໃນນາມນັກຮຽນພຣະຄັມພິຈິງຂໍສະເໜີຕໍ່ທ້ອງຮຽນດັ່ງນີ້; ອີງຕາມພຣະທັມປະຖົມມະການພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາດິນມາປັ້ນໃຫ້ເປັນຮ່າງກາຍຂອງອາດາມຊຶ່ງເປັນມະນຸດຄົນທໍາອິດ ທຸກຄົນຮູ້ເຮືອງນີ້ດີແມ່ນບໍ່? ດັ່ງນັ້ນທາກພຣະເຈົ້າຊົງພໍພຣະທັຍຈະສ້າງຮ່າງກາຍຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວດ້ວຍວັດຖຸສິ່ງໃດກໍໄດ້ບໍ່ແມ່ນບໍ່? ສລຸບແລ້ວຮ່າງກາຍທີ່ເປັນຄົນມານັ້ນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາສົມຄວນຈະເວົ້າວ່າ ສຸດແລ້ວແຕ່ນ້ຳພຣະທັຍບໍ່ແມ່ນບໍ່?

3. ຮ່າງກາຍອັນສະງ່າຮາສີ: (1 ໂກຣິນໂທ 15:50-53)

ໂປໂລໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຮ່າງກາຍໃນສະໄໝແນ່ນອນຈະບໍ່ແມ່ນຮ່າງກາຍໃນເວລານີ້ *“ພີ່ນ້ອງທັງຫລາຍເອີຍ, ເຮົາກ່າວດັ່ງນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ມະນຸດທໍາມະດາຈະມີສ່ວນໃນຮາຊອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ແລະສິ່ງທີ່ເປື້ອຍເນົ່າຈະມີສ່ວນໃນສິ່ງທີ່ບໍ່ເປື້ອຍເນົ່າກໍບໍ່ໄດ້ນີ້ແຫລະ, ເຮົາມີຂໍ້ລັບເລິກບອກພວກເຈົ້າວ່າ ເຮົາທັງຫລາຍຈະບໍ່ລ່ວງລັບໄປຫມົດທຸກຄົນ ແຕ່ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃຫມ່ຫມົດທຸກຄົນ”* (ຂໍ້ 50-51). ຕອນທ້າຍໂປໂລບອກວ່າທ່ານມີຂໍ້ເລິກລັບຈະບອກໃຫ້ຮູ້ນັ້ນແມ່ນ *“ເຮົາທັງຫລາຍຈະຖືກຊົງປ່ຽນແປງໃຫມ່ຫມົດທຸກຄົນ”* ແປວ່າຮ່າງກາຍຈະຖືກປ່ຽນແປງ. ຂ້າພະເຈົ້າພໍໃຈໃນຂໍ້ເລິກລັບຂອງໂປໂລ ເພາະວ່າຮ່າງກາຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຢູ່ໃນເວລານີ້ມັນໂອ່ຍຄາງຫລາຍຢ່າງ ແລະຫວັງໃຈວ່າກາຍໃນຟ້າສະໄໝຈະບໍ່ຕ້ອງໂອ່ຍຄາງດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຢ່າງແນ່ນອນ. *“ເພາະວ່າກາຍທີ່ເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຕ້ອງສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ ແລະເມື່ອໃດກາຍທີ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່ານີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເປື້ອຍເນົ່າ ແລະກາຍທີ່ຕາຍເປັນນີ້ຈະໄດ້ສວມກາຍທີ່ຕາຍບໍ່ເປັນ”* (ຂໍ້ 53).

4. ຊົງຊະນະຄວາມຕາຍ: (1 ກຣິນໂທ 54-57)

ການຕໍ່ສູ້ອະວ່າງຄວາມດີກັບຄວາມຊົ່ວ, ອະວ່າງພຣະເຈົ້າແລະຊາຕານໄດ້ມີມາແຕ່ສມັຍອາດາມແລະເອວາພຸ້ນ ຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສອນອາດາມແລະເອວາແນວນຶ່ງ ແຕ່ຊາຕານໄດ້ຫລອກລວງຕົວະຍົວະເອວາອີກແນວນຶ່ງ, ແລະຊາຕານຍັງໃຊ້ເລັກິນດຽວກັນມາຫລອກລວງຕົວະຍົວະມະນຸດຈົນເທົ່າເຖິງທຸກວັນນີ້ ແຕ່ວັນນຶ່ງເມື່ອເຖິງກໍາໜົດເວລາແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປາບມັນໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ພຣະບາດພຣະອົງແນ່ນອນ. ເມື່ອມະນຸດຄົນທໍາອິດເຮັດບາບແລ້ວບາບນັ້ນກໍນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ພຣະທັມໂຣມກ່າວວ່າ *“ຄໍາຈ້າງຂອງຄວາມບາບຄືຄວາມຕາຍ”* (ໂຣມ 6:23) ແປວ່າເຮັດບາບແລ້ວຕ້ອງຕາຍ ແລະຄວາມຕາຍນີ້ເອງໄດ້ກາຍເປັນສັຕຣູນໍ້າເບີໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີມະນຸດຄົນໃດສາມາດເອົາຊະນະມັນໄດ້ ມີແຕ່ພຣະເຢຊູອົງດຽວໃນໂລກແຫ່ງປະຫວັດສາດທີ່ຊະນະສັຕຣູນໍ້າເບີນຶ່ງໄດ້, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູເມື່ອຄວາມຕາຍມາເຖິງເຮືອງຂອງຜູ້ນັ້ນກໍຈົບລົງຢູ່ທີ່ນັ້ນ ສ່ວນຜູ້ທີ່ເຊື່ອຍັງມີຊີວິດຫລັງຈາກຕາຍ ແປວ່າມີຊີວິດໃນຟ້າສະໄໝ. ຄວາມໝາຍອັນທີສອງນັ້ນແມ່ນ ຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດນັ້ນເປັນຄໍາຈ້າງສໍາລັບຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງທຸກຄົນ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈໍາເປັນຕ້ອງຕາຍເພື່ອເປັນຄໍາຈ້າງໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງໄດ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍຝ່າຍຮ່າງກາຍ ສ່ວນຈິດວິນຍານຂອງຜູ້ເຊື່ອນັ້ນ

ຈະເປັນຄືນມາເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນຜົນແຮກທີ່ຊະນະຄວາມຕາຍ. ເມື່ອພຣະອົງຊະນະຄວາມຕາຍ ແລ້ວຈຶ່ງມີຄຳຂຽນວ່າ “ໂອ ຄວາມຕາຍເຮີຍ, ຊັຍຊະນະຂອງມົງຢູ່ໃສ ໂອ ຄວາມຕາຍເຮີຍ, ໄລພິດຂອງມົງ ຢູ່ໃສ” (ຂໍ້ 55). ເປັນຄຳເວົ້າທ້າທາຍ ຄວາມບາບທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມຕາຍ, ໄລພິດຄືໄລພິດຂອງແມງງອດໄດ້ ຕອດອາດາມແລະເອວາໃຫ້ຕາຍ ແຕ່ໄລພິດນີ້ບໍ່ສາມາດຕອດພຣະເຢຊູໃຫ້ຕາຍໄປໄດ້ເລີຍ, ນີ້ແທລະເປັນ ຊັຍນະຊະອັນສູງສຸດຂອງພຣະເຢຊູຜູ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ຊົງລົງມາບັງເກີດເປັນມະນຸດເພື່ອພິຊິດຄວາມ ຕາຍນີ້, ພຣະອົງຊົງລົງມາເກີດເປັນມະນຸດໃນບ່ອນຕ່ຳຕ້ອຍ ແຕ່ຍັງມີອຳນາດເໝືອມະນຸດທຸກຊັ້ນ ເພາະວ່າ ມະນຸດທຸກຄົນບໍ່ມີໃຜຊະນະຄວາມຕາຍໄດ້.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງຖ່ວງດຶງຄວາມຈະເຣີນກ້າວໜ້າຂອງຄຣິສຕຽນ ໂກຣິນໂທ?
2. ສ່ວນຕົວທ່ານເດ! ແມ່ນຫຍັງເປັນເຄື່ອງຖ່ວງດຶງບໍ່ໃຫ້ທ່ານຈະເຣີນດ້ານຄວາມເຊື່ອ?
3. ເປັນຫຍັງຄຣິສຕຽນ ໂກຣິນໂທຈຶ່ງສົງສັຍການຄືນພຣະຊົນ?
4. ໂປໂລບອກເຂົາວ່າ ຖ້າພຣະຄຣິດບໍ່ຊົງຄືນມາຈາກຕາຍແທ້ ຄວາມເຊື່ອແລະການປະກາດ ຂອງຄຣິສຕຽນຈະເປັນແນວ ໃດ?
5. ເມື່ອຄຣິສຕຽນຄືນມາຈາກຕາຍຈະມີຮ່າງກາຍແນວໃດ?
6. ການຄືນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູມີຄວາມໝາຍອັນໃດສຳລັບທ່ານແດ່?

ດຣ. ທຸມພັນ ວົງສຸຣິດທ໌